

யாஷ்... யாஷ்...

"YOURS TO DISCOVER"

குளிர்கால ஒன்றுகூடல் சிறப்பிதழ் - 2013

கேளிர ஒன்றியம்

KELIR ONRIYAM

Dr. Iru Vijayanathan

DENTAL SURGEON

416-609-2022

- அவசரகால பல் வைத்திய சேவைகள்
- பல் அடைத்தல் (White filling / Silver filling)
- பல் பிடுங்குதல், ஞானப்பல் பிடுங்குதல்
- பல் கட்டுதல், நிரந்தர பல் கட்டுதல்
- பல்வேர் அடைத்தல் (Root Canal) மூலம் பல் பிடுங்காமல் பாதுகாத்தல்
- முரசு கரைதல், முரசிலிருந்து இரத்தம் வடிதல், வாய்துர்நாற்றம் ஆகிய முரசு வியாதிகளுக்கான சிகிச்சை
- சிறுவர்களுக்கான பற்சிகிச்சைகள்

Dr. Iru Vijayanathan

BDS,FAGD,MFDS RCSEd,MFDS RCPS(Glasg)

இரு இடங்களில் சேவைகள்

3150 Eglinton Ave. East, Unit #5, Scarborough

Tel: 416.264.3232

(Markham & Eglinton)

3351 Markham Rd, Unit #129, Scarborough

Tel: 416.609.2022

(Markham & Steeles)

யாழும்...

K. BHARANEETHARAN
Editor Jeevanathy
Editor Kadal
Kalaiahram, Alvai.

KELIR ONRIYAM

கேளிர் ஒன்றியம்

குளிர்கால ஒன்றுகூடல் சிறப்பிதழ் - 2013

கேளிர் ஒன்றியம்

KELIR ONRIYAM

KELIR ONRIYAM
கேளிர் ஒன்றியம்

கேளிர் ஒன்றியம்

KELIR ONRIYAM

தலைவரிடமிருந்து...

President
G. Elison

Secretary
S. Nimalan

Treasurer
I. Selvarajah

Editor
S. Sutharsana

Auditor
N. Mathini

Committee Members

N. Balan
S. Aravintan
T. Lacsmi
P. Mohan
S. Suganthan
S. Anusha
V. Mahendran
T. Sarvesan

கேளிர் ஒன்றியத்தின் ஆறாவது குளிர்கால ஒன்றுகூடலில் உங்கள் அனைவரையும் வரவேற்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி. இந்த ஆண்டின் தலைவர் என்ற வகையில் யாதும் 2013ம் ஆண்டு சிறப்பிதழுக்கு எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

“திரை கடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு” என்று சொல்லுவார்கள். அதற்கு அமைய அன்றைய கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை வளப்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஆனால் இன்றைய காலத்தில் எமது மக்கள் அகதிகளாக கப்பலிலும், வானூர்திகளிலும் வெளிநாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்தனர். இங்கு வந்த எமது உறவுகளையும் எமது அயல் ஊர் நண்பர்களையும் இணைத்து உருவாக்கப்பட்டது தான் கேளிர் ஒன்றியம். இதன் மூலம் எமது மொழி, கலை கலாச்சாரங்களை சிறிதளவாவது பேணிப் பாதுகாக்க முயற்சி செய்கின்றோம். அத்துடன் வருடமிருமுறை (குளிர்காலம், கோடைகாலம்) நாம் ஒன்று கூடி அதில் கிடைக்கும் பங்களிப்பில் எமது உறவுகளுக்கு உதவுவதும் கேளிர் ஒன்றியத்தின் நோக்கமாகும்.

மேலும் சென்ற வருடம் நாம் எமது ஒன்றியத்தின் சார்பில் சிறிய பங்களிப்பை ஊர்ப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தோம். தொடர்ந்து இது போன்ற உதவிகளைச் செய்ய ஆவலாக உள்ளோம்.

தவிர இந்த கோடைகால நிதி திரட்டலுக்கு உதவிய அங்கத்தவர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியை கேளிர் ஒன்றியத்தின் சார்பில் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இறுதியாக கேளிர் ஒன்றியத்தின் குளிர்கால ஒன்று கூடல் விழா சிறப்புற நடைபெறவும், வரும் புத்தாண்டு அனைவருக்கும் சிறப்பாக அமையவும் வாழ்த்தி விடை பெறுகின்றேன்.

நன்றி.

எலிசன் ஞானப்பிரகாசம்

தலைவர்

கேளிர் ஒன்றியம் 2013/2014

Tel: 416-261-0027

130 Bridlegrove Dr., Scarborough, ON. M1M-3X3

email: nimal21@hotmail.com

KELIR ONRIYAM
கேளிர் ஒன்றியம்

கேளிர் ஒன்றியம்

KELIR ONRIYAM

செயலாளர் சிந்தையிலிருந்து...

K. BHARANEETHARAN
Editor Jeevanathy
Editor Kadal
K. Onriyam, Alvai.

President
G. Ellison

Secretary
S. Nimalan

Treasurer
I. Selvarajah

Editor
S. Sutharsana

Auditor
N. Mathini

Committee Members
N. Balan
S. Aravinthan
T. Lacsmi
P. Mohan
S. Suganthan
S. Anusha
V. Mahendran
T. Sarvesan

நாம் வாழ்ந்து வளர்ந்த ஊரிலுள்ளவர்களை மட்டுமல்லாது, அதனைச் சுற்றியுமுள்ள சுற்றத்தார்களையும் அறிந்து, உறவாடி, வளர்ந்து எம் இளமைக்காலங்களை இனிதே கழித்து, பல கடல் தாண்டி இங்கு பாதுகாப்பையும், வளத்தையும் தேடி வாழ்வந்த நாம்.....இங்கே அயலவர்களைக் கூட யாரென்று நன்கு அறியாதே வாழ்ந்து வருகின்றோம்.

ஈடில்லா அந்த இனிமையான கடந்த காலங்களை இங்கு நாம் முழுமையாக வாழ முடியாவிடினும், அந்த நினைவுகளை இரையீட்கவும், நமது எதிர் கால சந்ததியினருக்கு அதனை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையிலும், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட இந்நிகழ்வில் உறவுகள் நாம் ஒன்று கூடிக்குதூகலிக்கும் இத்தருணம் கண்டு செயலாளர் என்ற முறையில் என் மனம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறது.

இனம், மொழி, தேசம் கடந்து இங்கு நாம் வாழ்ந்து வந்தாலும் எமது பழக்க வழக்கங்கள், கலாசாரங்கள், உயிரினும் மேலான தாய் மொழி இவையெல்லாம் இன்றும் எம்முடன் ஒன்றிப்பிணைந்திருக்கின்றன. இவற்றை சிறந்த முறையில் எம் எதிர்கால சந்ததியினருக்கு கொண்டு சேர்ப்பிக்க வேண்டியது எம் ஒவ்வொருவரதும் தலையாய கடமையாகும். இதற்கு இப்படியான ஒன்றுகூடல் நிகழ்வுகள் ஒரு பாலமாக அமைவதனால், அனைவரும் தங்களையும், தங்கள் பிள்ளைகளையும், எம்மால் வெளியிடப்படும் "யாதும்" எனும் இதழ் ஊடாக அவர்களது ஆக்கங்களையும் இணைத்து எம் மொழியையும், பாரம்பரிய கலாச்சாரங்களையும், கனேடிய மண்ணில் உள்ள நல்ல பண்புகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் ஒன்றிணைத்து நாம் உலகின் மூத்த குடி என்பதையும், ஒரு தேசிய இனம் என்ற உண்மையையும் எதிர்கால சந்ததியினருடாக உலகிற்கு அறிய வைப்பதற்கு அனைவரும் ஆவனை செய்வதுடன், ஒற்றுமையுடன் கைகோர்த்து இவ் ஒன்றுகூடல்கள் மூலம் எமக்கும் எம் சிறார்களுக்கும் தேவைகளை அறிந்துணர்ந்து வெற்றிபெற அயராது உழைக்கவேண்டும் என்ற வேண்டுகோளுடன், "கேளிர்" ஒன்றியத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தோள் கொடுக்கும் அனைவருக்கும் இத்தருணத்தில் நன்றியையும், வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றி.

சிவா நிமலன்

செயலாளர்

கேளிர் ஒன்றியம் 2013/2014

Tel: 416-261-0027

130 Bridlegrove Dr., Scarborough, ON. M1M-3X3

email: nimal21@hotmail.com

KELIR ONRIYAM

கேளிர் ஒன்றியம்

கேளிர் ஒன்றியம்

KELIR ONRIYAM

இதழாசிரியரிடமிருந்து....

President

G. Elison

Secretary

S. Nimalan

Treasurer

I. Selvarajah

Editor

S. Sutharsana

Auditor

N. Mathini

Committee Members

N. Balan

S. Aravinthan

T. Lacsmi

P. Mohan

S. Suganthan

S. Anusha

V. Mahendran

T. Sarvesan

யாதும் இதழின் ஐந்தாவது பதிப்பை, எமது ஊரவர்கள் கூடும் குளிர்கால ஒன்றுகூடலின் (2013) போது வெளியிடுவது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

எமது கேளிர் அங்கத்தவர்கள் அனைவரினதும் முயற்சியும் உழைப்பும் காரணமாக யாதும் இதழின் சிறப்பு ஆண்டுக்கு ஆண்டு மேருகேறிச்செல்கிறது. அந்தவகையில் இந்த வருட இதழையும் செம்மையாகச் செய்ய உதவியவர்களான படைப்பாளிகள், விளம்பரதாரர்கள், புத்தக வடிவமைப்பு, முகப்பு அட்டை வடிவமைப்பு, மற்றும் அச்சிடல் போன்ற பணிகளைச் செய்தோர் அனைவருக்கும் எமது நன்றி.

புலம்பெயர்ந்து வாழும் எம்மவர்களின் பலதரப்பட்ட திறமைகளையும் ஆற்றல்களையும் வெளிக் கொணரவேண்டும் அத்தோடு வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது தான் இந்த யாதும் இதழ். அதற்கிணங்க சிறியவர்கள் முதல் பெரியவர்களின் ஆக்கங்கள் தமிழ் மற்றும் ஆங்கில மொழிகளில் இந்த இதழையும் அலங்கரிக்கின்றன. எல்லாப் படைப்புக்களையும் வாசித்து படைப்பாளிகளை ஊக்கப்படுத்த வேண்டியது எமது கடமையாகும். யாதும் இதழ் என்பது எமக்கு கிடைத்த ஒரு சிறந்த தளமாகும். இப்படியான ஒரு தளத்தை நாம் அனைவரும் நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

தவறும் குழந்தையாக இருந்த யாதும் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டதாக எண்ணத்தோன்றுகிறது. வீறுநடைபோட வைக்க படைப்பாளிகள் முன்வந்து, புதுமையான பல-தரப்பட்ட விடயங்கள் இன்னும் சேர்க்கப்பட்டு, ஆல் போல் தழைத்து அறுகுபோல் வேர் விட்டு பல ஆண்டுகள் வாழ வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

நன்றி

சுதர்சனா சர்வேசன்

இதழாசிரியர்

கேளிர் ஒன்றியம் 2013/2014

புத்தக வடிவமைப்பு : துரைராஜா ரமேஷ்

முகப்பு அட்டை வடிவமைப்பு : திரவியம் சர்வேசன்

Tel: 416-261-0027

130 Bridlegrove Dr., Scarborough, ON. M1M-3X3

email: nimal21@hotmail.com

கேளர் ஒன்றியம் நர்வாக சபை 2013/2014 உறுப்பினர்கள்

Standing: T. Sarvesan, I. Selvarajah, S. Aravinthan, S. Nimalan (Secretary), P. Mohan, N. Balan
 Seated: S. Sutharsana, T. Lacsmi, G. Elison (President), N. Mathini, S. Anusha
 Absentees: S. Suganthan, V. Mahendran

ஞாபகார்த்தப் பரிசில்கள் வழங்கியோர்க்கு எமது மனமார்ந்த நன்றி.

நன்றிக்கு உரியவர்கள்

1. கருணா முருகேசு
வட அல்வையைச் சேர்ந்த காலம் சென்ற திருமதி. பகவதி முருகேசு அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு
2. செல்வராஜா ஐயங்கார்
துன்னாலை வடக்கைச் சேர்ந்த காலம் சென்ற திருமதி. பத்தினிப்பிள்ளை சின்னத்தம்பி அவர்களினதும், வதிரியைப் பிறப்பிடமாகவும் பிரான்லை வதிவிடமாகவும் கொண்ட திருமதி. பொன்மலர் செளந்தராஜன் அவர்களினதும் ஞாபகார்த்தப் பரிசு
3. மணிமாறன் சிவபாதம்
கொற்றாவத்தையைச் சேர்ந்த காலம் சென்ற திரு. பிள்ளையினார் சிவபாதம் அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு
4. சர்வேசன் திரவியம்
அல்வாய் மேற்கைச் சேர்ந்த காலம் சென்ற திரு.சற்குணன் திரவியம் அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு
5. எலிசன் ஞானப்பிரகாசம்
ஊர்காவற்றுறையைப் பிறப்பிடமாகவும் கனடாவை வதிவிடமாகவும் கொண்ட திருமதி. திரேசம்மா ஞானப்பிரகாசம் அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு
6. பாபு கில்ட்ஸ்ரன் பிலிப்பையா
வல்வெட்டியைச் சேர்ந்த திரு அல்பிரட் அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு
7. அரவிந்தன் சரவணமுத்து
பொலிகண்டியைச் சேர்ந்த திருமதி. பாக்கியவதி சரவணமுத்து அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு
8. பாலன் நாகமணி
அல்வாய் வடக்கைப் பிறப்பிடமாகவும் அரியாலை/கனடாவை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட அமரர் திரு. சடையர் நாகமணி ஞாபகார்த்தப் பரிசு.
9. லக்ஸ்மி தயாபரன்
வட அல்வை தகனையைச் சேர்ந்த காலஞ்சென்ற திருமதி. மகாலக்ஸ்மி கோவிந்தசாமி அவர்களின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு.
10. அனுஷா செல்வரட்ணம்
வட அல்வை தகனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்களான வித்துவான்.திரு.ம. முருகேசு ஆசிரியர், திருமதி பவா முருகேசு ஆசிரியை ஆகியோரின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு
11. துரைராஜா ரமேஷ்
அல்வாய் தெற்கைச் சேர்ந்த காலஞ்சென்றவர்களான திரு. நா. கிருஷ்ணபிள்ளை (செட்டியார்), திருமதி. தங்கப்பொன் கிருஷ்ணபிள்ளை, திருமதி. தவமலர் துரைராஜா, செல்வி. ஜமுனா துரைராஜா ஆகியோரின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு.
12. ஸ்ரீமுருகன் சின்னத்துரை
அல்வாய் தெற்கு மங்கலப்பாதி, கரவெட்டியைச் சேர்ந்த திரு. திருமதி. சின்னத்துரை (நடிகர்) தஞ்சம்மா தம்பதியினரின் ஞாபகார்த்தப் பரிசு

**கடந்த ஆண்டுகளில் (2007-2012) தலைமைப்
பதவி வகித்தவர்கள்**

2007-2008

துரைராஜா ரமேஷ்

2008-2009

பரலன் நாகமணி

2010-2011

க. நவம்

2011-2012

திரவியம் சர்வேசன்

2012-2013

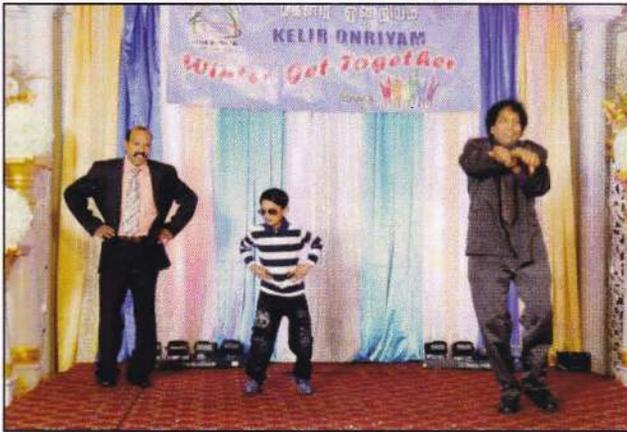
எலிசன் ஞானப்பிரகாசம்

FOR SIMPLY NICE PHOTO

SARVESAN, T
sarvesan@yahoo.com

கேளர் ஒன்றியம் குளர்கால ஒன்றுகூடல் - 2012

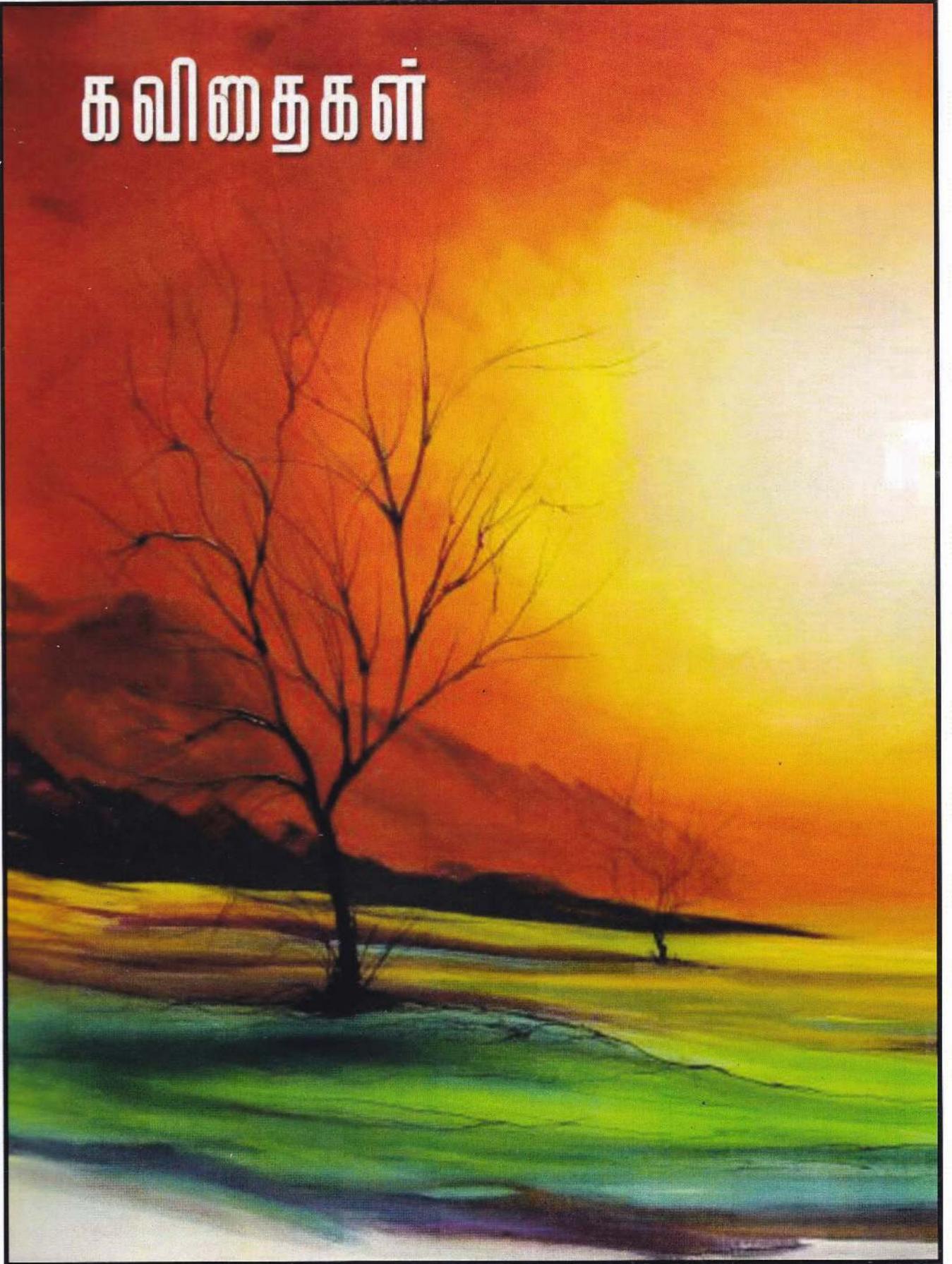

கேளிர் ஒன்றியம் கோடைகால ஒன்றுகூடல் - 2013

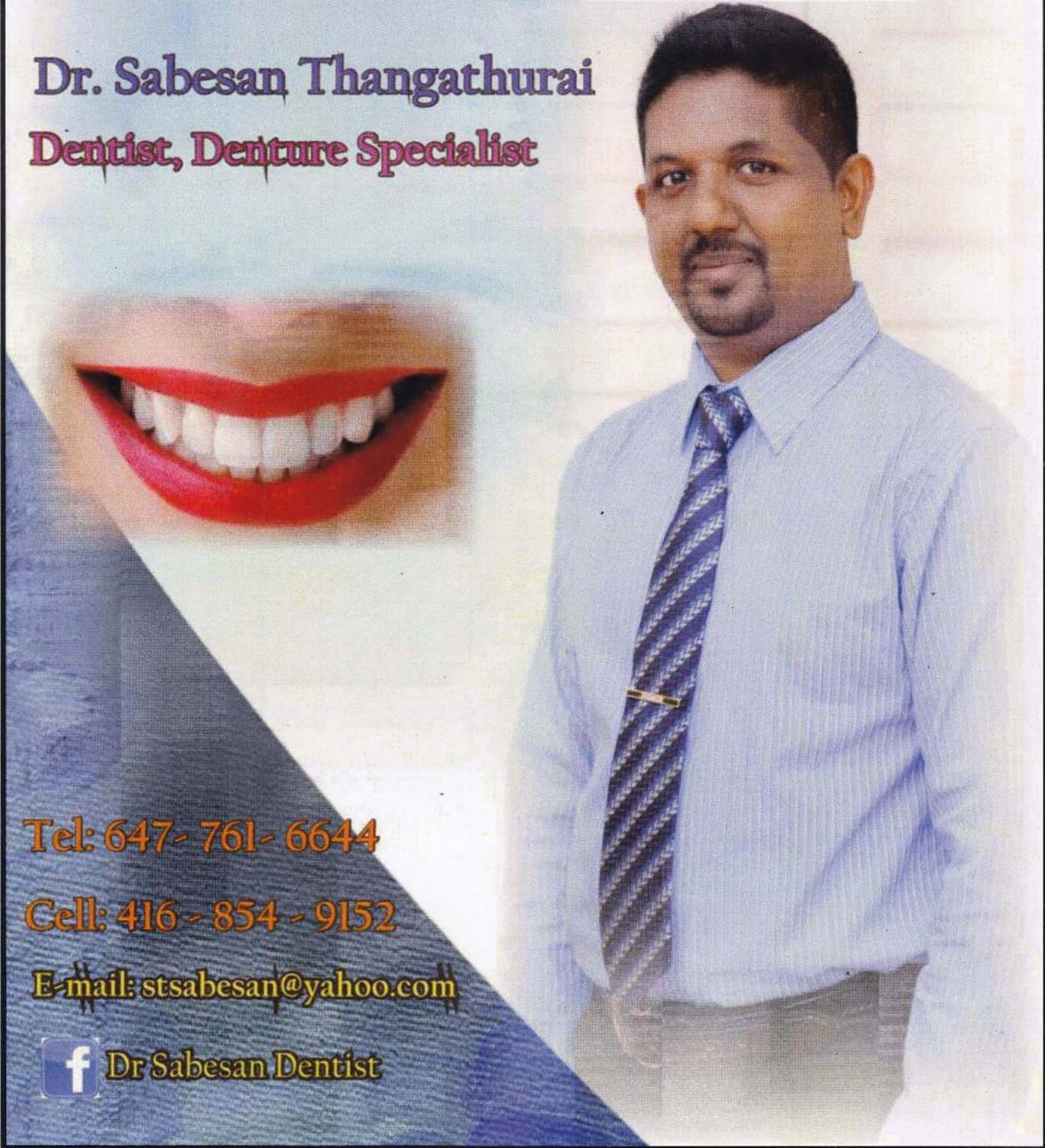
கவிதைகள்

Complete Dental Care

For Your Entire Family

Dr. Sabesan Thangathurai
Dentist, Denture Specialist

Tel: 647- 761- 6644

Cell: 416 - 854 - 9152

E-mail: stsabesan@yahoo.com

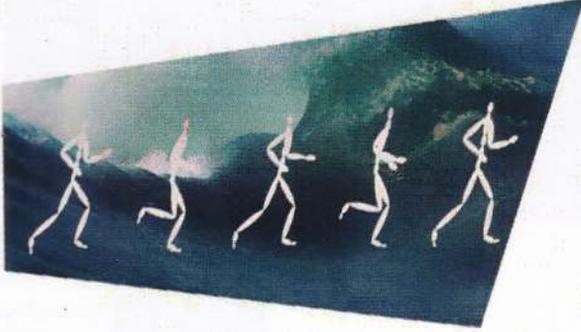

Dr Sabesan Dentist

செல்லக்குட்டி கணேசனின் இரு கவிதைகள்

யதார்த்தத்தின் இயங்கியல்

அலையைத் தடுத்து நிறுத்த
எங்களால் முடியாது.
எவரால் முடியும்?
முடியும் என்று புறப்பட்டால்
மூச்சடங்குவது தான் முடிவு

தாலாட்ட அலை என்ன
அன்னையின் மடியா?
கண்டுகளி கூர்ந்திருக்க
மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடா?

இயக்கத்தின் வெளிப்பாடு அது!...

இயக்கம் தடுக்கப்படின, இயல்பு குலையும்
இயல்பு குலைந்து, வேகம் கொள்ளும்
வேகம் கொள்ள, உதைப்புக் கொள்ளும்
உதைப்புக் கொள்ள உடைப்புக் கொள்ளும்

விஞ்ஞானம் அதுவானால்
யதார்த்தமும் அதுவே.

விடியலில் நகரும் மொட்டுக்கள்

இளைய சமுதாயமே!
விழித்தெழு
விண் போக்கைவிடு
விரைந்துவா

கரைந்து போகும் ஜீவன்களைக் காப்பாற்று

இருப்பிடம் எண்ணி
ஏங்கும் ஜீவன்களுக்காக...

பலியாகிப் போன பெற்றோரால்
வலியாகி அதுவே வாழ்வாகி
வாடும் இவர்களுக்காக!

பாலும் சோறும் பணியாரமும்
கூடவே நஞ்சையும் வழங்கலாம்
யார் வேண்டுமானாலும்!

எதுவும் நடக்காதென்றில்லை
எம்முலகில்... விடிவதற்குள்

இவையொன்றும்
கோள்களுக்கிடையிலான ஈர்ப்பு அல்ல
குரோதங்களின் இடர்பாடு.

வெற்றுப் போத்தல்களும் கச்சான் கோதுகளும்

துவாரகல்

எல்லாம் கழுவித் துடைத்தாயிற்று
எல்லாம் பூசி மெழுகியாயிற்று
இரத்தக்கறை
உருச்சிதைவு
துருத்தும் சுவடு
எல்லாம்
கடின உழைப்பில் முடிந்தாயிற்று

நீ இன்னும்
கனவுகளையும் நினைவுகளையும்
காவித் திரிகிறாய்
சித்தங் கலங்கியிருக்கிறாய்
செத்த பிணத்தின் நினைவைச் சுமந்திருக்கிறாய்
உன் பிஞ்சின் சிதறலை அள்ளி
மடியில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்

நான் தந்துள்ள
வண்டின் ரீங்காரத்தையும்
செல்லங் கொஞ்சங் கிளிகளையும்
கண் சிமிட்டும் மின்மினிப் பூச்சிகளையும்
ஏற்க மறுக்கிறாய்

திருவிழாவில்
மிஞ்சிப் போனவை
வெற்றுப் போத்தல்களும்
கச்சான் கோதுகளுமே

ஆட்காட்டிக் குருவியொன்று
சத்தம் போட்டுச் சொன்னது.

THE SUN

Suvaashaa Sinniah

The sun in all its glory
Comes to meet me in a hurry,
Hardly any time for yawning
He comes early in the morning

Shining magnificently as gold
The sun peeps through my sheets very bold,
When I try to tell him to go away
He answers by saying, "I Want to stay".

The charming sun burning red
Sometimes runs off my bed,
What he seems to say, is
"Get up lazy bones, it is day".

If I try to look him out
He sometimes gives me a clout,
He burns me very hard
Which makes me terribly mad.

No matter how I tell him to stop
He means he has to get me up,
He sends me to the shower
And makes me stay for more than an hour.

When it's time for him to eat
He makes me take a bet,
That he will sure be there tomorrow
Shining in all his glamour.

ஒரு தேசம் இருந்தது...

வெற்றி துஷ்யந்தன்

அந்தரத்தில் உலவும்
மூச்சுக் காற்றை
பயம் நிரம்பிய வெளிகளில்
உள்ளே விட்டு உறங்கும்
ஒரு இருள் காலத்தில்
நினைவுகளின் நீட்சியில்
ஆழ வேருன்றிப் போன
ஒரு தேச வாழ்வு குறித்த நினைவலைகள்
அங்குமிங்குமாய் மோதிக் கொண்டன ...

பூபாள இராகங்கள்
ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டிருந்த
ஒரு தேசத்தில்
நாங்கள் குடியமர்த்தப் பட்டோம் .
முகாரிகளையும் சில பொழுதுகளில்
ஏற்றுக் கொண்டு வாழப் பழகிக்கொண்டோம் ...

எங்கள் வாழ்வை
நாமே தீர்மானிக்கும்
உள் மன பிரகடனத்தை
நாமே எமக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டோம்
...

எங்களுக்கென்று தனியாக
சொல்லவல்ல
ஒரு தேசத்துக் குரிய
அனைத்து வளங்களும் ஒருசேர
தனித்ததுப் போன தனித்துவர்களாக
நாம் கவனிக்கப்படும உலகால் ...

ஏணி ஏற்றம் பாம்பு இறக்கம்
என்கின்ற
சிறு பிள்ளை விளையாட்டை கூட
உன்னதமான வாழ்வியற் தத்துவம்
என்கின்ற உண்மைகேற்ப
திடக்காத்திரமான ஒரு மனவலிமையை
தரவல்ல

எங்கள் தேச
மயில்களும், குயில்களும்
நள்ளிரா வேளைகளிலும்
சுதந்திரமாய் நர்த்தனமாடவல்ல
ஒரு தேசம் இருந்தது....

எங்களுக்கே உரிய
நாகரீகக் குழந்தைகள் எல்லாம்
எங்கள் மடிகளிலேயே
துள்ளி விளையாடிய
ஒரு தேசம் இருந்தது....

..... இன்று
எல்லாமே கருவறுக்கப்பட்டு
அரிதாரம் பூசப்பட்ட
ஒரு கொடு நிலத்தில்
எங்கள் வாழ்வு
கொடும் முதலைகளினால்
கௌவப்பட்டிருக்கின்றது....

எங்களுக்கே உரிய தனித்துவ
வாழ்வியல் முறை
பஞ்சாமிர்த கலவையாய்
மாற்றப்பட்டிருக்கின்றது....

எதுவும் எப்படியும் இருக்கட்டும்
அடக்கி வைக்கப்பட்ட
மூச்சுக் காற்றை சுதந்திரமாக விட்டு
ஒன்றை மாத்திரம் உரக்கச் சொல்வோம்
எங்களுக்கென்றும் இவ் உலகில்
"ஒரு தேசம் இருந்தது".....

தோல்வி

செல்வநேசன்
"மனோகரா" - அல்வாய்

பிறக்கும் போது
அனைவரும்
வெற்றியுடன் தான்
பிறக்கிறோம்
முடிகின்ற வாழ்க்கை
தோல்வியில்தான்
முடிகிறது.
நான் சொன்னால்
ஏற்றுக் கொள்வீர்களா.....?

வாழ்பவன்
மரணத்திடம்
தோற்றுப் போகிறான்,
மரணம்
வாழ்பவனிடம்
தோற்றுப் போகிறது.

படிக்காதவன்
படித்தவனிடம்
தோற்றுப் போகிறான்,
படித்தவன்
வகிக்கும் பதவிகளில்
தோற்றுப் போகிறான்.

ஏழை
செல்வந்தனிடம்
தோற்றுப் போகிறான்,
செல்வந்தன்
பணத்திடம்
தோற்றுப் போகிறான்.

எழுத்தாளர்கள்
தத்தமது
எழுத்துக்களிடம்
தோற்றுப் போகிறார்கள்.

முற்போக்கு
சிந்தனையாளர்கள்
அவரவர் பிள்ளைகளிடம்
தோற்றுப் போகிறார்கள்.

தனக்கு தானே
விழா எடுப்பவன்
விளம்பரத்திடம்
தோற்றுப் போகிறான்.

போராளிகள்
எதிரியிடம்
தோற்றுப் போகிறார்கள்,
எதிரிகள் - தங்கள்
ஆயுதங்களிடம்
தோற்றுப் போகிறார்கள்.

ஆழ்வார்களும்.....
சிவனடியார்களும்.....
இயேசு நாதர்களும்.....
நபிமார்களும்.....
புத்தன்களும்
தம் போதனைகளால்
மனித குலத்தை
ஒன்றுபடுத்த முயன்று
தோற்றுப் போனவர்களே.
கடவுள் கூட
தான் ஒருவன் என்பதை
நிரூபிக்க முடியாமல்
மனிதனிடம்
தோற்றுப் போனவனே.....

மனிதாபிமானம்
மனிதனிடம்
தோற்றுப் போகிறது,
மனிதன்
தன்னிடமே
தோற்றுப் போகிறான்.
இப்படி
தோல்விகளோடு
வாழ்ந்தாலும்
தோல்விகளை நாம்
ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.
ஏனெனில் -
தோற்றுப் போனவன்
தரும் மரியாதையை விடவும்
வெற்றி பெற்றவர்
என நினைத்து
அவர் முன்

பல் இளித்து.....
பலம் குறைத்து.....
சுயமிழந்து.....
வாழ்வதை
கவுரவமாய் போற்றி,
தோற்றுப் போனவர்களையும்
தோற்கடித்து
நோகடித்து
தோள் நிமிர்த்தி வாழ
பழகிவிட்டோம்
நாங்கள்.

There I am.

Lying on the cold hard sand.

I open my eyes.

Seeing gunpowder everywhere,

Killing innocent people- NOT FAIR!!!

I lost my parents and sister to the war,

I considered about joining them,

But decided to live some more.

I turn around

Looking at the endless waves,

I see a far away land.

A great idea comes to mind.

With my heart in my throat,

I jump into a boat,

And begin to row with my little hands,

Hoping I won't be spotted.

Finally, I reach shore.

Has days, weeks, months, passed by?

No one knows.

Shaking off all thoughts,

I see a sign in front of me.

"W-E-L-C-O-M-E--T-O--C-A-N-A-D-A"

HUH?!

Many years flew by me.

I now live with my foster parents

In Quebec City.

I've learned English and French (BONJOUR!).

And much more.

I haven't given a lot of thought of my old country.

Canada's my home now.

Peaceful.

Loving.

Truthful.

Free.

Unity.

Offering.

Fair.

Safe.

Open-hearted.

Passionate.

Kind.

Beautiful.

MY HOME.

I. Am. A. True. Canadian.

I will serve and protect my country,

OR DIE TRYING.

Dedicated To My **PARENTS**

Aswin Ponarasan
Grade 2

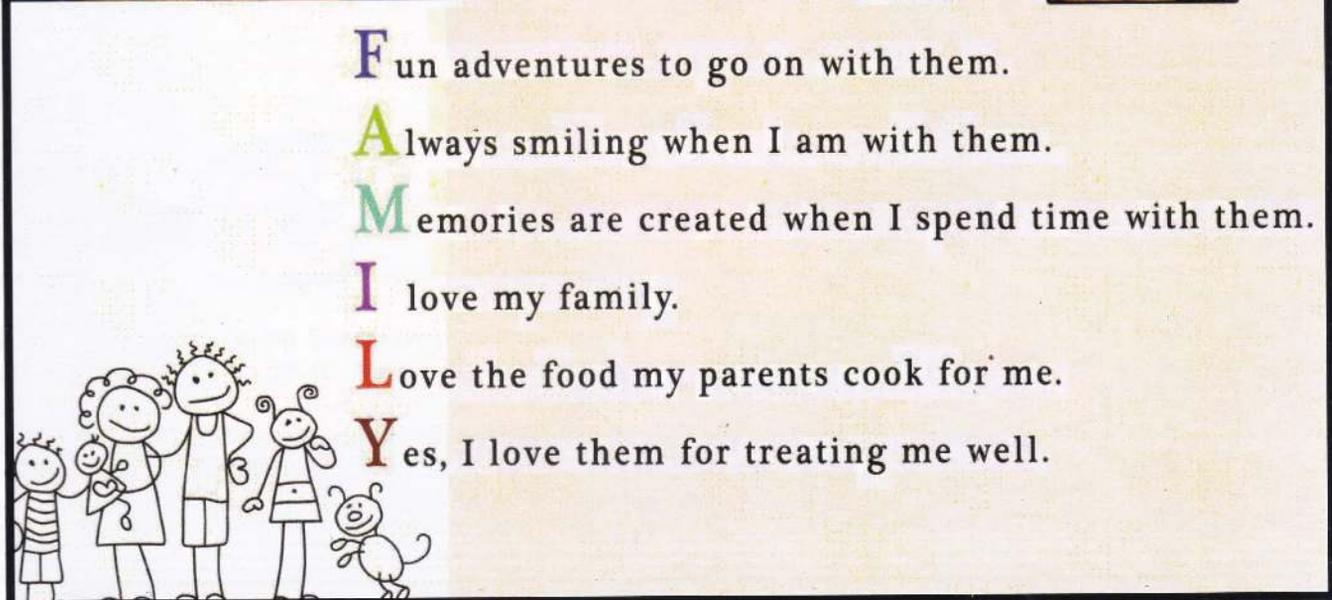

Protective
Always loving
Real friends
Enjoyment
Neat
The ones I love the most
Supportive

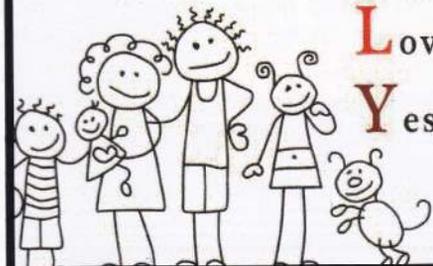

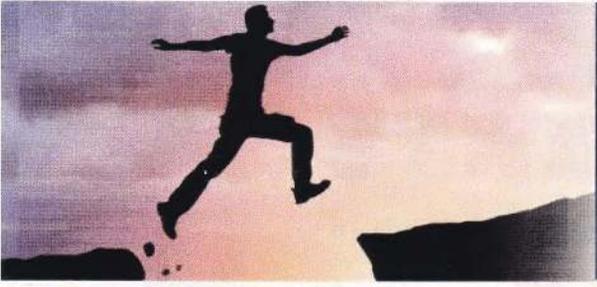
Dedicated To My **FAMILY**

Harishmah Ponarasan
Grade 7

Fun adventures to go on with them.
Always smiling when I am with them.
Memories are created when I spend time with them.
I love my family.
Love the food my parents cook for me.
Yes, I love them for treating me well.

FAITH

Andrea Gladstone

Faith means a lot of things. It is believing in something, even when that belief cannot be proven using our senses. Faith means the particular beliefs you adhere to. Faith is trust, as in when you have faith in a friend - or faith in your loved ones.

Only with faith, can one build confidence, strengthen determination, accomplish aspiration, overcome problems, and take imaginations to reality. Whatever it's meaning, faith does not survive unless we practise it, exercise it, and live it.

Otherwise, like an unused muscle, faith gets weaker. If it gets too weak, it can die under the onslaught of other things.

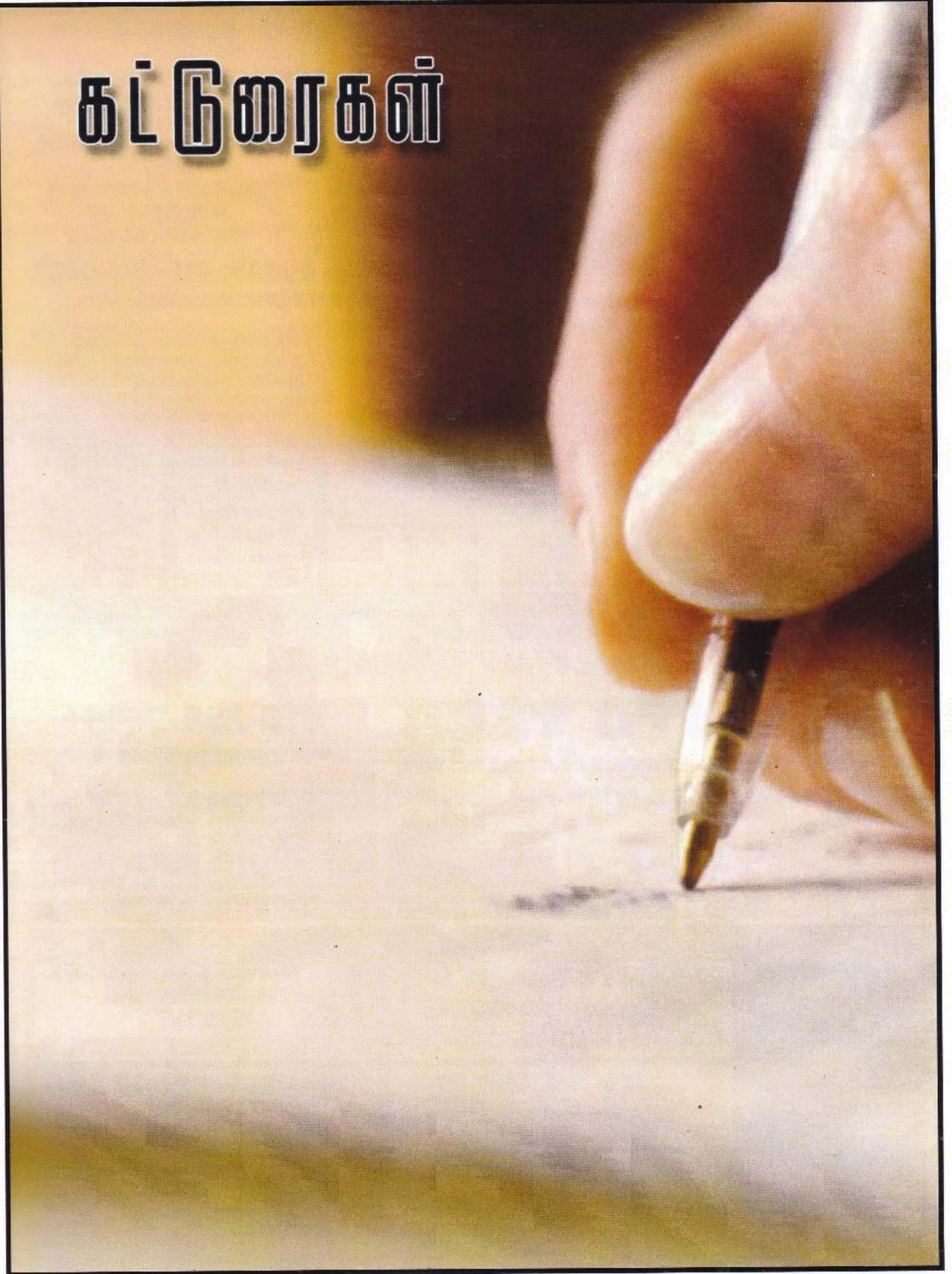
To Capture All Your Precious Moments.....

- Raja -

Sangaraj photography
416 723 1427

கட்டுரைகள்

Mechanical & Electrical Repairs For All Model Cars

JRS AUTO TECH

COMPLETE CAR & TRUCK CARE

Licensed Mechanic
Professional Service

2655 Lawrence Ave. East,
Unit 5
(Midland & Lawrence)
416-759-8585
Fax: 416-759-8586

CALL SUBAS: 416-206-9489

email: jrsautotech@hotmail.ca

OPEN 7 DAYS A WEEK
HOURS: 9AM - 11PM

ALL FLUIDS TOP UP
ALL BODY WORK
MUFFLER & TURBOS
FUEL INJECTION SERVICE

5 YEAR ANNIVERSARY SPECIALS. Valid Until December 31st, 2013

<p>FREE OIL CHANGE</p> <p>With The Purchase Of Rust Proofing & Under Coating For Car \$99 • SUV \$129</p>	<p>FREE \$10 TIM HORTONS GIFT CARD</p> <p>With The Purchase Of Any Oil Change</p> <p>Regular Oil Change \$29.99 Caster Oil Change \$39.99 Synthetic Oil Change \$49.99</p>	<p>FREE \$10 TIM HORTONS GIFT CARD</p> <p>With The Purchase Of Brake Job, Flat & Toter</p> <p>(Price Guarantee or \$0.00 for up to 1 Year) From \$179.99 & up</p>	<p>TWO FREE WIPERS</p> <p>With The Purchase Of Winter Or All Season Tires</p> <p>From \$200.00 With Install</p> <p>170.00 13 120.00 14 150.00 14 130.00 15 150.00 15</p>	<p>TRANSMISSION FLUSH</p> <p>Starting From...</p> <p>Domestic \$149.95 Imports \$74.95 Radiator Flush \$79.95</p>	<p>TIMING BELT JOBS</p> <p>Water Pump Timing Belt All Seats Included with Parts & Labour</p> <p>Starting From... Car \$450.00 SUV \$550.00</p>
--	---	--	---	--	---

Insurance Work Done • WE BUY AND SELL USED CARS
*Prices Subject To Change

FALL & WINTER SPECIALS

JRS AUTO TECH

IN TOWN TOWING SERVICE FLAT RATE: \$50

416-206-9489

email: jrsautotech@hotmail.ca

WE WILL TAKE CARE OF FLEET VEHICLES SERVICE & REPAIRS

5 YEAR ANNIVERSARY SPECIALS. Valid Until December 31st, 2013

<p>Winter / All Season Tires Starting From \$74.99</p>	<p>WINTER TIRES</p> <p>New tires from \$65.00 each Used tires from \$35.00 each</p>	<p>FULL WINTER MAINTENANCE SPECIAL PACKAGE</p> <p>\$59.95</p> <p><small>Oil Change • Regain Wiper Blade Change • Wash/Wax/Under Coat Top Up Radiator Flush Top Up • Rotate Tires • Check All Suspension • Air Light Bulb</small></p>
	<p>TUNE UP</p> <p>Starting From \$99.95</p>	<p>JRS VALUE PACKAGE</p> <p>\$159.95</p> <p><small>One Time Rust Proofing & Under Coating Three Time Oil Change • Replace Two Wiper Blades Three Tire Rotate Tires • FREE \$10 Tim Hortons Gift Card</small></p>

5 YEAR ANNIVERSARY SPECIAL DRAW!
ENTER FOR YOUR CHANCE TO WIN ONE OF OUR GREAT PRIZES!
Draw on December 31st, 2013

- 1st Prize: 4 New Tires, Value of \$600.00
- 2nd Prize: FREE \$250.00 Gift Card on JRS Auto Tech Service Only.
- 3rd Prize: CAA Towing Platinum Membership, Value of \$150.00
- 5th Prize: One Year of Regular Oil Change

No purchase necessary. Open to legal residents of Ontario who are 18 years of age or older. Contest ends December 31st, 2013. For official contest rules, call 416-759-8586.

படைப்பாற்றல்

பேராசிரியர். கலாநிதி மா. கருணாநிதி
கல்விப் பீடம் - கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

கல்வியின் முக்கிய நோக்கம் பல்பரிமாணமுடைய ஆற்றல்கொண்ட எதிர்கால சந்ததியினரை உருவாக்குதலாகும். படைப்பாற்றல் திறன்கொண்ட பிள்ளைகளாலேயே காலத்துக்குப் பொருந்தும் சிந்தனைகளையும் புத்தாக்கங்களையும் உருவாக்க முடியும்.

படைப்பாற்றல் பிள்ளைகளிடத்தில் காணப்படும் இயல்பான விடயமெனக் கூறப்படுகின்ற போதிலும் அதனை உயர்நிலையில் விருத்திசெய்வதில் பலர் தோல்வி கண்டுள்ளனர். படைப்பாற்றல் விருத்திக்குச் சாதகமான சூழல் அவசியமானது. ஒரு சிறிய வித்து ஆரோக்கியமான மரமாக வளர்வதற்கு பொருத்தமான சூழல்நிலை அவசியம் என்பதுபோல பிள்ளையின் அக மற்றும் புறச் சூழல் குறிப்பாக வீடு, பள்ளிக்கூடம், பிள்ளை வாழும் சமூகச் சூழல், வகுப்பறையில் இடம்பெறும் கற்பித்தல் முதலியவை படைப்பாற்றல் விருத்திக்குச் சாதகமாக அமைதல் நன்று. பெற்றோர் பிள்ளையை வளர்க்கும் முறை, அவனது அயலவர், விளையாட்டுக் குழுக்கள், ஓத்த வயதினர், நண்பர்கள் மற்றும் சமயம் என்பன படைப்பாற்றலுக்கு வழிகோலுகின்றன. இக்காரணிகள் சாதகமாக இல்லாதபோது எதிர்மறையான விளைவுகளும் ஏற்படலாம்.

படைப்பாற்றலானது பெறுமதிமிக்கதொரு மனித வளமாகும். மனித வர்க்கத்தின் பல்வேறு சாதனைகளுக்கும் அடிப்படையாக அமைவதும் இதுவே விஞ்ஞானம், கலை, தொழில்நுட்பவியல் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த விடயங்களில் ஏற்படும் துரித மாற்றங்களுக்கும், விருத்திக்கும் படைப்பாற்றல் பெரும் பங்காற்றி வருகின்றது. படைப்பாற்றலின் முக்கியத்துவமானது நவீன காலத்தில் உள்ளதுபோல முன்னர் வெகுவாகக் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை ஆயினும், அக்கால கட்டத்திலும் மனித சிந்தனைகள் பாரதாரமான விளைவுகளைத் தராவிட்டாலும் அவர்கள் மத்தியில் சிந்தனைகள் தடைப்படவில்லை. துரித மாற்றங்களை எதிர்கொண்டுவரும் இந்த உலகமானது, பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு ஆக்கபூர்வமான முறையில் படைப்பாற்றலில் ஈடுபடுவதன் அவசியத்தை நன்கு உணர்ந்துள்ளது.

பிள்ளைகள் மத்தியில் படைப்பாற்றலை விருத்திசெய்தல் கல்வியின் நீண்டகால அடிப்படை நோக்கங்களில் ஒன்று. ஆயினும் அத்தகைய ஆற்றலுக்கான உள்ளார்ந்த திறன்கள் பிள்ளைகளிடத்தில் முறையாக இனங்காணப்படவில்லை என்பது மட்டுமன்றி, அதனைப் பாடசாலைகள் முறைப்படி வளர்க்கவில்லை. இத்தகைய நிலைமைகள் பொதுவாக, பாடசாலை முறைமையில் ஆரம்ப வகுப்புகளிலிருந்தே நிலவிவருகின்றன. சமகாலத்தில் படைப்பாற்றலை விருத்தி செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகரித்துள்ள வேளையில் அவற்றினை சிறந்த முறையில் பயன்படுத்துவதற்குப் பாடசாலைகள் முன்வரவேண்டும் என்னும் எதிர்பார்ப்பும் மிகுந்து வருகின்றது.

மனித கலாசாரத்தின் தோற்றத்திற்கும், அபிவிருத்திக்கும் ஆக்கத்திறன் பிரதான ஆதாரமாகும். இன்று நாம் காண்கின்ற மற்றும் நாளாந்த வாழ்க்கையில் அனுபவிக்கின்ற விஞ்ஞான மற்றும் தொழில்நுட்பவியல் சார்ந்த விடயங்கள் யாவும் படைப்பாற்றலின் விளைவுகளே. சங்கீதம், ஓவியம், கவிதை, மற்றும் ஏனைய கலை வடிவங்கள் யாவும் மனித வர்க்கத்திற்கு மகிழ்வைத் தருவனவாக மட்டுமன்றி அவை வாழ்க்கைக்குப் புதிய அர்த்தங்களையும் தருவதோடு. மக்களால் பின்பற்றப்படுதலும் உண்டு

படைப்பாற்றலானது இயல்பிலேயே மிகவும் சிக்கலானது. ஒரு சில வரைவிலக்கணங்களை மட்டும் கொண்டு படைப்பாற்றலைச் சரிவர விளங்கிக் கொள்ள முடியாது. இத்திறனின் பல்வேறு அம்சங்களை விளக்கும் பல வரைவிலக்கணங்கள் உள்ளன. உதாரணமாக உளவியல் சார்பான விளக்கங்கள், மூலச்சிந்தனைகளை விருத்திசெய்யும் ஆற்றலாகவும், தொடர்பற்ற விடயங்கள் மத்தியில் புதிய தொடர்புகளை காட்சிபெறுதல் பற்றியனவாகவும் அமைகின்றன. படைப்பாற்றலை விளங்கிக்கொள்வதற்கு விளைவு, செயல் முறை, ஈடுபடும் ஆள், மற்றும் சூழல் ஆகிய நான்கு அணுகுமுறைகள் பற்றிய தெளிவு அவசியமாகின்றது.

படைப்பாற்றலிலே பல வகைகளும் பல நிலைகளும் உள்ளன. ஒர் இலக்கியவாதியின் நிலையை விஞ்ஞானரீதியான படைப்பாற்றலுடன் ஒப்பிடமுடியாது. உளவியலாளர்கள் பலர் இத்திறனின் வகைகளையும் நிலைகளையும் எடுத்துக் காட்டுவதற்கு முயற்சித்துள்ளனர். மிக எளிமையானதொரு வகைப்படுத்தலாக:

1. ஆரம்ப நிலைப் படைப்பாற்றல்
2. இரண்டாம் நிலைப் படைப்பாற்றல்

என எடுத்துக் காட்டலாம். ஆரம்பநிலைப் படைப்பாற்றலானது உலகளாவிய அர்த்தத்தையே மாற்றிவிடுகின்றது. 'அயன்ஸ்ரீன்' என்ற விஞ்ஞானியின் "சார்புக் கொள்கை" இதற்குச் சிறந்ததொரு உதாரணமாகும். இரண்டாம் நிலைப் படைப்பாற்றலானது ஏற்கனவே உருவாக்கப்பட்ட அறிவுத் தொகுதியில் மேலும் அபிவிருத்திகளை ஏற்படுத்துவதைக் குறிக்கும். இவற்றைவிட 'ரெய்லர்' (1972) என்பார் படைப்பாற்றலின் நிலைகளை

1. எழுந்தமானமாக விளக்கும் நிலை
2. ஆக்கும் திறன்கள்
3. கண்டறியும் தன்மை
4. புதியன தோற்றுவிக்கும் படைப்பாற்றல்

என வகைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். 'ரெய்லர்' இவ்வாறு கூறும்போது அவர் படைப்பாற்றலின் வகைகளைக் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. ஆயினும் அவரால் எடுத்துக் கூறப்பட்ட நிலைகளை மேலேகூறப்பட்டுள்ள வகைகளுக்குள் அடக்கலாம் என்கின்றனர்.

படைப்பாற்றலுக்கான அடிப்படைகளை அறிவே வழங்குகிறது. அதற்கான அறிவு ஒருவரது துறையைச் சார்ந்து அமையும். இவ்விடயத்தில் துறைசார்ந்த அறிவினை இற்றைப்படுத்துதல் இன்றியமையாத விடயமாகும். ஒரு துறையில் ஒருவர் வல்லுனராக மாறும்போது, அதிலுள்ள இடைவெளிகளை இனங்கண்டு பூரணப்படுத்துவதற்கு வாய்ப்புகள் உள்ளன. கலைத்துவ மற்றும் இலக்கியப் படைப்பாற்றலில் கொள்கை சார்ந்த அறிவு அதிகளவில் முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லை. ஆனால், புதிய கண்டுபிடிப்புகளினால் புதிய கொள்கை சார்ந்த எண்ணக்கருக்களை விருத்தி செய்துகொண்ட பின்னர் அவை நடைமுறை சார்ந்த விடயங்களாக மாற்றப்படுதல் நிகழ்கின்றன. கண்டுபிடிப்பில் ஈடுபடுபவர் இத்தகைய தொழிற்பாடுகள் இரண்டினையும் தம்முள் இணைத்துக் கொண்டு புதியகொள்கையை உருவாக்கி அதற்கு நடைமுறைசார் வடிவத்தினையும் கொடுக்கிறார்.

பாடசாலைகளைப் பொறுத்த வரையில் முதன்மையான செயற்பாடாக, மாணவர்களிடம் காணப்படும் படைப்பாற்றலுக்கான உள்ளார்ந்த ஆற்றலைக் கண்டறிதல் ஆசிரியர்களின் பொறுப்பாகும். பிள்ளைகளின் ஆற்றலை விருத்தி செய்வதில் சூழல்சார்ந்த காரணிகள் ஆரம்பத்திலிருந்தே செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இவற்றுள் முக்கியமாகப் பிள்ளை வளர்ப்பு முறையைக் குறிப்பிடலாம். பொதுவாக அதிகாரத்தன்மை கொண்ட பெற்றோர் (authoritarian parents), ஆதிக்கம் செலுத்தும் பெற்றோர் (authoritative parents), எதற்கும் விட்டுக் கொடுக்கும் பெற்றோர் (permissive parents) என மூன்று வகையான பெற்றோர் உள்ளனர். இவற்றுள் மிகவும் பரந்த, சிக்கலான ஆனால் சுதந்திரமான, பிள்ளைகளின் கருத்துகளுக்கு இடமளிக்கின்ற, பிள்ளைகளின் தேவைகள் பற்றிச் சிந்திக்கின்ற, நிறைவுசெய்கின்ற பிள்ளை வளர்ப்புமுறை படைப்பாற்றலுக்கு வழிகோலுகிறது. இன்னொரு முறையில் கூறுவதானால் படைப்பாற்றல் விருத்திக்கு யதார்த்த பூர்வமான குடும்பச்சூழல் பயில்களமாக அமைந்துவிடுகிறது.

உளவியல் மற்றும் சமூகவியல் நோக்கில் பிள்ளைகளின் முதல் ஐந்து வருடங்கள் முக்கியமானவையென ஆய்வுகள் நிரூபித்துள்ளன. பிள்ளைகள் பெற்றுக்கொள்ளும் அறிவு படைப்பாற்றலுக்கு அடிப்படையாக உள்ளது அதனைப் பிரயோகித்தலானது ஒருவர் ஈடுபடும் துறையில் தங்கியுள்ளது. கொள்கைசார்ந்த துறைகளில் ஈடுபடுவோர் தமது அறிவினை எப்பொழுதும் இற்றைப்படுத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். திறன்சார் தொழில்களில் ஈடுபடுவோர் புதிய திறன்களைக் கற்றுப் புதுப்பித்துக்கொள்ளுதல் அவசியமானது. இவ்வாறே ஒவ்வொரு துறையினரும் தாம் ஈடுபடும் துறைகளில் கவனஞ் செலுத்தல் மூலம் ஆக்கத்திறனில் மேம்படலாம்.

ஆயினும் உடன்பாடான முறையில் வெறும் அறிவை மட்டும் பெற்றுக்கொள்ளுதல் படைப்பாற்றலை விருத்திசெய்யாது. கற்றவர்கள் எல்லோரும் படைப்பாற்றலில் ஈடுபடுபவர்களாக இருப்பதில்லை என்பதிலிருந்து இதனைக் கண்டு கொள்ளலாம். இன்னொரு விதத்தில் கூறுவதானால் சிறந்த அறிவுடையோர் எல்லோரும் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் ஆற்றலுடையவர்கள் என்பதுவும் பொருந்தாது என்பதால் அறிவாற்றலானது, அதனைப் பயன்படுத்திப் புதிய விடயங்களைச் சிந்தித்து புதிய அர்த்தங்களைக்காண வழிகோல வேண்டும். மரபுவழிவந்தவற்றை நன்கு கற்றுப் விளங்கிக்கொண்டு புதிய விடயங்களை நோக்கி நகர்தல் வேண்டும்.

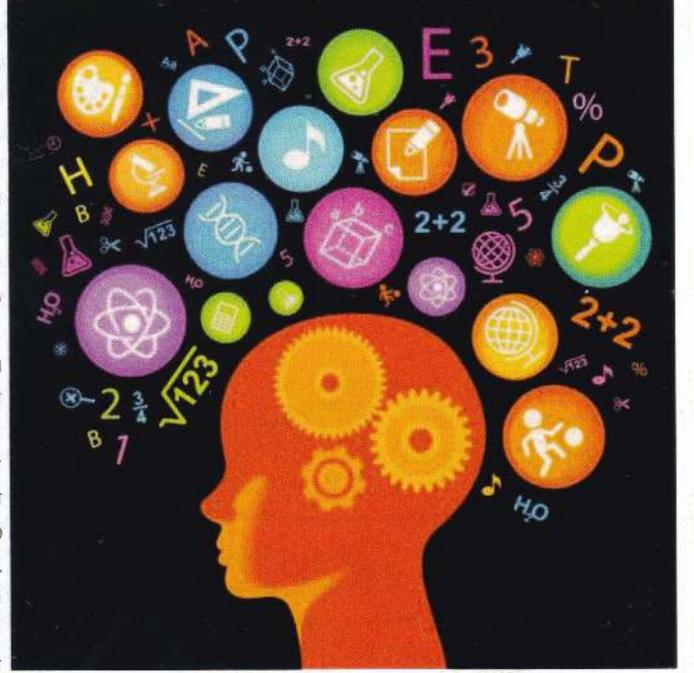
படைப்பாற்றல் என்பது சிலருக்குக் கிடைக்கும் வரப்பிரசாதம் என்ற கருத்தே நீண்டகாலமாக நிலவிவந்துள்ளது. அண்மைக்காலங்களில் இவ்வாற்றலுக்கான விளக்கங்கங்கள் விசாலமடைந்துள்ளதுடன் அது தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஒரு விடயத்துடன் மட்டும் வரையறுக்கப்படவில்லை. விஞ்ஞானிகள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், ஆராய்ச்சியாளர், புதியனயவற்றைக் கண்டுபிடிப்பவர்கள் முதலிய சகல துறையினரும் படைப்பாற்றலுடன் கூடியவர்களே. பாரிய துறைகளில் மட்டுமன்றிச் சிறிய விடயங்களைக்கூட சரியாகவும் வினைநுட்பத்துடனும் நிறைவேற்றுதற்கு படைப்பாற்றல் அவசியமாக உள்ளது. சகல விடயங்களிலும் படைப்பாற்றலின் பிரதிபலிப்பு முக்கியமானது என்பதனை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கல்விசார்ந்த நோக்கில் பிள்ளைகளிடத்தில் படைப்பாற்றல் விருத்தி செய்யப்பட வேண்டிய முக்கியமான விடயமாகும். கற்கின்ற பிள்ளைகள் படைப்பாற்றலுடன் கூடியவர்களான மாற்றம் பெறுதல் வேண்டும் அல்லது அதனோடு தொடர்புடைய செயல்முறைகளை அனுபவிக்கத் தெரிந்தவர்களாக மாறுதல் வேண்டும். ஒருவருக்காக இன்னொருவர் எப்பொழுதும் சிந்திக்க முடியாது. பிள்ளைகள் தாம் பெற்றுக்கொள்ளும் அனுபவங்களையும் படைப்பாற்றல் சார்ந்த அனுபவங்களையும் நம்பிக்கையையும் வளர்த்துக்கொள்ளக் கல்வி உதவ வேண்டும்.

படைப்பாற்றலை விருத்தி செய்வதற்கான திறன்களைக் கட்டியெழுப்புவதில் இன்றைய கல்விமுறையில் பல இடர்கள் உள்ளன. பிள்ளைகள் தமது கற்றலைத் தாமே முகாமைத்துவம் செய்து, ஆசிரியரின் வசதிப்படுத்தலுடன் அவற்றினை மேலும் வளம்படுத்தும் பொழுதுதான் அறிவில் புதிய பரிமாணங்கள் உருவாகின்றன.

வகுப்பறையில் பிள்ளைகள் கூறும் விடைகள், விளக்கங்கள் சில வேளைகளில் எதிர்பாராதவையாக, புதிராக அமையும் பொழுது அவை ஆசிரியர்களுக்கு வியப்பை அளிக்கின்றன. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பிள்ளைகள் கூறும் விடயங்கள் பொருத்தமற்றவையெனக் கண்டால் பிள்ளைகளை அசட்டைசெய்தல் அல்லது தட்டிக் கழித்தல் என்றில்லாமல் அவற்றை மேலும் உள்வாங்கித் திருத்தியமைத்து ஊக்குவிக்கும் பொழுது இயல்பாகவே பிள்ளைகள் சிந்திக்கத் தொடங்குவர். இவையே பிள்ளைகளை எதிர்காலத்தில் சுதந்திரமான சிந்தனையாளராக வளர்த்தெடுக்கும். பிள்ளைகள் தமக்கு வேண்டிய அறிவினைத் தாமாகத் தேடியறிந்து, பரிசீலனைசெய்து புதிய விளக்கங்களைக் கட்டுருவாக்கம் செய்வதற்கும் பயனுள்ள செயற்பாடுகளை விருத்திசெய்யவும் உதவும்.

பிள்ளைகள் பள்ளிக் கூடத்திற்கு வரும் பொழுது ஆர்வத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் வருகின்ற பொழுதிலும் பள்ளிக் கூடங்களில் இடம் பெறும் பொருத்தமற்ற செயற்பாடுகளால் அவை இழக்கப்படுகின்றன. சகல பிள்ளைகளிடத்திலும் கற்பனை ஆற்றல் உள்ளது. பிள்ளைகள் விளையாடும் பொழுதும், வரைதல் மற்றும் ஏனைய செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் பொழுதும் இவற்றை வெளிப்படுத்துவதை அவதானித்தல் வேண்டும். ஆயினும் இவற்றினை ஒழுங்கமைத்து வழங்கும்போது பிள்ளைகளின் ஆற்றல் இயல்பாக வெளிவருவதைக் காணலாம். சில பிள்ளைகள் தாம் விரும்பிய விடயங்களில் ஈடுபட விரும்புவதை வெளிப்படுத்திக் கொள்வார்கள். இத்தகைய வெளிப்பாடுகளைக் கருத்திற் கொண்டு விடயங்களை ஒழுங்காகச் செய்ய வசதிசெய்து கொடுத்தல் ஆசிரியரின் பொறுப்பாகும். ஏனெனில் படைப்பாற்றல் சார்ந்த வேலைகள் கட்டாயப்படுத்துவதால் நிகழ்ப்போவதில்லை. ஒரு பிள்ளை அதிநுண்மதி கூடியவனாக இருந்தாலும் அவன் படைப்பாற்றல் மிகுந்தவனாக இருப்பானென எதிர்பார்க்க முடியாது. அவனுக்கு அவ்வாற்றல் சார்ந்த விடயங்களில் ஆர்வம் இல்லையானால் அதனைக் கட்டாயப்படுத்திச் செய்விக்கமுடியாது. சமூகத்திலுள்ள வளர்ந்தோருடன் பிள்ளைகளுக்குத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தல் குறிப்பாக எழுத்தாளர்கள், விஞ்ஞானிகள், பதிப்பாசிரியர்கள், கலைஞர்கள், கல்வியியலாளர்கள் போன்றவர்களுடன் கலந்துரையாடுதற்கு ஊக்குவித்தல் படைப்பாற்றலை வளர்ப்பதற்கு முக்கியமான உபாயமாக இருக்கும்.

படைப்பாற்றலுடன்கூடிய பிள்ளைகள் உணர்வுபூர்வமாகவும், விழிப்புணர்வு உள்ளவர்களாகவும், எதனையும் தேடியறியும் ஆர்வம், சிந்தனையில் தனித்துவம் மற்றும் சுதந்திரமான போக்கு, அறிவாற்றலுடன் கூடிய விளையாட்டுகள் போன்ற பண்புகளை இயல்பாகவே வெளிப்படுத்துவார்கள். ஆசிரியர்கள் இத்தகைய பண்புகளை ஆரம்பத்திலேயே இனங்கண்டு பல்பரிமாணங்கொண்ட எதிர்கால சந்ததியினரை உருவாக்க முன்வருதல் இன்றைய தேவையாக உள்ளது. பிள்ளைகளை நெறிப்படுத்துவதுடன் அவர்களுடைய சுயசிந்தனைக்கும் சுயசெயற்பாடுகளுக்கும் இடமளிக்கும் வகையில் வீடு, வகுப்பறைச் சூழல் உருவாக்கப்படுவதில் ஆசிரியர்கள் அரப்பணிப்புடன் செயற்படுதல் காலத்தின் தேவையாகும்.

உசாத்துணை:

- 1.Barron,F:(1969) Creative person and creative process, N.Y.Holy,Rinehart and winston
- 2.Tripathi,S.N:(1995) Creativity:The nature and concept, National Council of Educational Research and Training, New Delhi
- 3.Subhma Gulath :(1995) Education for creativity, National Council for Educational Research and Training, New Delhi
- 4.James W. VanderZanden :(1990) The Social experience: an Introduction to Sociology, McGraw - Hill publishers, New York

கனடிய வாழ்க்கைப் பின்னணியும் எமது மொழியும், கலாச்சாரங்களும் பண்பாடுகளும் தப்பிப் பிழைக்குமா?

முருகேசு பாக்கியநாதன். எம்.ஏ.

இனப்பிரச்சனையின் விளைவுகளில் வெளிநாட்டுப் புலப்பெயர்வு முக்கியமானதொரு அங்கமாகியது. இனப்பிரச்சனை சார் புலப்பெயர்வு தொடங்கி மூன்று தசாப்தங்கள் முடிவடைந்து நாலாவது தசாப்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. முதல் புலப்பெயர்வு 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் பின்பு பாரியளவில் இடம் பெற்றது. அதனைத் தொடர்ந்து இன்றுவரை ஏதோவொரு விதத்தில் தொடர்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றது. நாம் கனடாவுக்கோ அன்றி ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கோ எமது உயிர்களைப் பாதுகாக்கவும், பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பிற்காகவும் அவர்களது எதிர்கால நலனிலும் அக்கறை கொண்டே தத்தமது பிள்ளைகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். இவ்வாறாக ஆரம்ப காலங்களில் குடியேறியவர்கள் குறைந்த பணச்செலவிலும் பாரியளவிலான பிரச்சனைகளைச் சந்திக்காமலும் வந்து சேர்ந்தார்களென்றே கூறவேண்டும். காலம் செல்லச் செல்ல குடிவரவுக் கொள்கைகளில் இறுக்கம் ஏற்பட ஏற்பட பல்வேறு வழிகளை நாடி அண்மைய காலம் வரை அகதிகளாக வந்து சேர்ந்து கொண்டேயிருந்தார்கள். இங்கு குடியேறியவர்கள் அகதிகள் என்ற அடிப்படையிலும் அவ்வாறாக வந்து குடியேறியவர்கள் பெற்றோரையோ அன்றி தமது குடும்பத்தையோ பொறுப்பெடுத்து வரவழைத்தவர்களும், புலமைசார்ந்து குடியேறியவர்களும், முதலீட்டின் அடிப்படையிலுமாக எமது இனத்தின் கனடிய சனத்தொகை வளர்ந்துள்ளதென்றே கூறவேண்டும்.

கனடியப் பின்னணி

கனடாவைப் பொறுத்தமட்டில் 1983இன் பின்பு புலப்பெயர்ந்த தமிழர்களிடையே அன்று தொடக்கம் முதல் பத்து வருடங்களுக்குள் பிறந்து வளர்ந்த தலைமுறையினர் இன்று 20 - 30 வயதினைத் தாண்டிய கனடியக் குடியரிமை கொண்ட முதல் தலைமுறையினராவர் என்று இவர்களை அழைக்கலாம். இத்தலைமுறையினர் திருமணம் செய்து பிறக்கும் பிள்ளைகளே இரண்டாம் தலைமுறையினர் என்ற வரையறையினுள் அடங்குவர். அத்தகைய இரண்டாம் தலைமுறையினரும் தற்போது பிறந்து வளர்ந்து வருகின்றார்கள். நாம் புலப்பெயர்ந்த பின்பு கிட்டத்தட்ட 10 அல்லது 15 வருடங்களின் பின்பே எமது இறப்பு வீதம் தொடர்ந்திருக்கலாம். அதன் விகிதாசாரம் பிறப்பு வீதத்தினைவிட மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. காரணம் ஆரம்பக் குடியேறிகளில் இளந்தலைமுறையினரே அதிகமானோராவர். அத்தோடு கனடிய சுகாதார சேவையின் உச்சப் பயன்பாட்டை இங்கு வாழும் முதியவர்கள் பெறுவதனாலும் அவர்களது வாழ்வுக் காலம் நீடித்துச் செல்கின்றது. கனடாவில் 2011/2012 ஆண்டுச் சனத்தொகைக் கணக்குப்படி பிறப்பு வீதம் 10.28/1000 என்ற அடிப்படையில் அமைகின்றது. ஒன்றாரியோவினை மட்டும் நோக்கும்போது 1.53/1000 என்றவாறாக அமைந்துள்ளது. கனடிய மொத்த சனத்தொகையினை 35 மில்லியன் என அண்ணளவாகக் கணித்துப்பார்ப்பின் வருடாந்தம் 359,800 குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. அதேபோல கனடிய இறப்பு வீதத்தினை நோக்கும்போது வருடாந்தம் 252,242 பேர் இறக்கிறக்கிறனர். இதனடிப்படையில் கனடிய மொத்தச் சனத்தொகை வருடாந்தம் 107,558 பேர் வீதமும் அத்தோடு கனடா வெளிநாடுகளில் இருந்து குடியேறும் குடியேற்றவாசிகளை ஆண்டிற்கு 70,000 என்ற வீதத்தில் அனுமதிக்கின்றது. இதில் அகதிகள், முதலீட்டு குறியேறிகள், பொறுப்பெடுத்துக் குடியேறுபவர்கள், புலமைசார் புள்ளி அடிப்படையில் குடியேறுபவர்கள் என்ற அடிப்படையில் கூடிச் செல்கின்றது. இதனடிப்படையில் நோக்கின் அண்ணளவாக 177,242 பேர் வீதம் வருடாந்தச் சனத்தொகை கூடிச் செல்லுகின்றது. இதனடிப்படையில் 10 வருடத்திற்கொருமுறை அண்ணளவாக 2.5 மில்லியன் மக்கள்தொகைப் பெருக்கம் கூடுகின்றது.

இதனடிப்படையில் ஈழத்தமிழர்களின் பிறப்பு வீதமும் இறப்பு வீதமும் அமைவதனால் இயற்கையான ஒரு சனத்தொகை அதிகரிப்பும், ஈழத்தில் திருமணம் செய்து அவர்களை பொறுப்பெடுத்து வரவழைப்பதாலும் கூடிச்செல்லுகின்றது. தற்போது பெற்றோர்களைப் பொறுப்பெடுப்பதில் உள்ள சட்டச்சிக்கல் காரணமாக அத்தகைய அதிகரிப்பு தற்போது தடைப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்தமிழர்களின் மொத்த கனடிய சனத்தொகையின் கணக்கினை பல்வேறு விதமாகப் பல்வேறு தரப்பினர் தங்கள் வசதிக்கேற்ப வெளியிட்டு வருகின்றனர். சிலர் மூன்றரை லட்சம் என்றும் சிலர் மூன்று லட்சம் என்றும் சிலர் இரண்டரை லட்சம் என்றும் பல்வேறு விதமாக எமது சனத்தொகைக் கணக்கினை வெளியிடுகின்றனர். என்னும் 3 லட்சம் என்று அண்ணளவாகக் கொள்ள முடியும். இவ்வாறாக பார்க்கும் போது 2012 கனடிய மொத்தச் சனத்தொகையாகிய 35,002,447 இன் 0.85% என்று எமது சனத்தொகையினைக் கொள்ள முடியும். இது ஒரு கணிசமான அளவான சனத்தொகையென்றே கூறவேண்டும். கடந்த சமஷ்டித் தேர்தலின் போது எமது இனத்திலிருந்து ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரைத் தெரிவு செய்யுமளவிற்கு கடந்த 30 வருடங்களில் எமது சனத்தொகை வளர்ந்துள்ளது. இன்னொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரைச் சில ஆயிரம் வாக்கு வித்தியாசத்தில் தவற விட்டுள்ளோம். இவ்வெற்றியானது முழுக்க முழுக்க எமது மக்களின் வாக்குக்களினால் மட்டும் பெறப்படவில்லையாயினும் பொது நீரோட்ட கட்சிகளின் பங்களிப்பினால் எனினும்

உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்யும் போது தீர்மானிக்கும் சக்தியாக ஓரளவாதல் வளர்ந்துள்ளோம் என்பதே உண்மையானதாகும். எதிர்காலத்தில் சமஷ்டி, மாகாண, நகரசபை, கல்விச்சபைகளின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை விரிவடைந்து செல்லும் என்பதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. எனினும் முழுமையான வாக்களிக்கும் விழிப்புணர்ச்சி எம்மக்களிடையே காணப்படுகின்றதா என்றால் அதற்கான விடை இல்லையென்றே கூறவேண்டும். மொத்தச் சனத்தொகையின் மொத்தத் தகுதி பெற்ற வாக்காளர்களில் 35 வீதத்தினர் கடந்த 2011 பொதுத் தேர்தலின் போது வாக்களிக்கவில்லை எனப் புள்ளிவிபரக் கணக்குத் தெரிவிக்கின்றது. இந்த வாக்களிப்பு வீதம் ஏறக்குறைய இலங்கையில் இடம்பெறும் வாக்களிப்பு வீதத்தினைவிட சற்றுக் கூடியதாகும். அப்படியிருந்தும் இலங்கையில் தனித்தனியாகவும், கட்டுக்கட்டாகவும் செலுத்தப்படும் கள்ள வாக்குக்களையும் உள்ளடக்கியதாகவே அந்த விகிதாசாரம் அமையும் என்பது அங்கு வாழ்ந்த எமக்குத் தெரிந்த ஒரு பரம இரகசியமாகும். அத்தோடு பெரிய ஜனநாயக நாடு என்று கூறப்படும் இந்திய வாக்களிப்பு வீதம் இதனைவிடக் குறைந்ததாகும். கடந்த 2011ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலின் பின்பு கனடாவில் வாக்களிக்காதவர்களிடையே நடாத்திய கணக்கெடுப்பில் 23% மக்கள் கூடிய வேலைப் பழுவினால்(Too Busy) வாக்களிக்கவில்லை என்றும் (இது பொதுவாக எம்மவர்களால் எதற்கும் கூறப்படும் ஒரு காரணமாகும்.) மற்றைய 20% எதுவித அக்கறையுமற்று இருந்துள்ளனர் (Not Interested). அடுத்த 12% நோய் காரணமாக வாக்களிக்கவில்லை என்றவாறாக கனடிய புள்ளிவிபரத்துறையின் கணக்கு தெரிவிக்கின்றது. இது தேசிய நோக்கினாலான கணக்கெடுப்பாகும். ஆனால் எமது இனத்தினைப் பொறுத்தவரையில் எம்மவரின் அக்கறையினம் பொதுவாகக் கூடுதலாகவே உள்ளது வருந்தத்தக்க ஒரு தேசியச் செயற்பாடாகும். கிட்டத்தட்ட 50 வீதத்திற்குக் குறைவாகவே இருக்கும் என்றே கருதவேண்டும். அத்தகைய அக்கறையினம் எம்மவர்களிடையே காணப்படுவது மிகவும் கவலைதரும் ஒரு நிலையாகும். இத்தகைய மனநிலையிலிருந்து எம்மவர்கள் மாற வேண்டும். எம்மை வாழவைக்கும் உண்மையான ஒரு ஜனநாயக நாட்டின் தேசிய நீரோட்டத்தில் சங்கமமாகுவதற்கு தேர்தல்களில் எமது நிச்சயமானதொரு பங்களிப்பினைச் செலுத்துவதே சாலச் சிறந்ததாகும். இந்த நாட்டில் பிரசாவுரிமை பெறுவதற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றோம். ஆனால் அந்த அளவிற்கு அந்தப் பிரசாவுரிமையால் பெற்ற வாக்களிக்கும் உரிமையைப் பாவிக்க பிரசாவுரிமை பெறுவதற்குக் காட்டிய உற்சாகத்தினைக் காட்டாதிருப்பது எமது குறை மட்டுமல்ல ஆசிய மக்களின் ஒரு முக்கிய குறைபாடாகும்.

கனடாவில் குடியேறுதல்

தற்போது பெற்றோர்களையும் பேரன் பேத்திகளையும் 'Parents & Grand Parents' பொறுப்பெடுக்கும் சட்டத்திலும் மாற்றம் கொண்டு வந்து இவ்வாறான பெற்றோர்களை அவர்களது பிள்ளைகள் வரவழைக்க விரும்பினால் அவர்களை 10 வருடங்களுக்கான பயண விசா பெற்று முதல் 5 வருடத்திற்கும் தேவையானின் மேலும் 5 வருடத்திற்கும் அதனை நீடிக்க முடியும். ஆனால் இந்த வகையான விசாவினைப் பெறவேண்டுமாயின் அப்படி வந்து தங்குபவர்களுக்கான சுகாதார, சுகவீன செலவுகளை அழைப்பவர்களே சுகாதார, சுகவீன காப்புறுதிகளைப் பெற்றுக் கொண்டு அதன் மூலம் அவர்களது சுகாதார சுகவீன செலவுகளைச் செலுத்த முடியும். அப்படி அழைக்கப்பட்டவர்கள் இங்கு அகதி உரிமை கோர முடியாது, வேலை செய்து பணம் சேர்க்க முடியாது. அவர்கள் வதிவிட உரிமையோ, வேலை செய்வதற்கான அனுமதிப் பத்திரமோ பெறமுடியாது. அத்தோடு அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் எந்த சமூகநல உதவிகளையும் பெற முடியாது. இத்தகைய சட்டதிட்டங்களின் அடிப்படையிலேயே பெற்றோரை அழைக்க முடியும். தமது நாடுகளுக்குச் சென்று திருமணம் செய்து வருபவர்களுக்கான சட்ட ஒழுங்குகளில் எதுவித மாற்றமும் இல்லை. ஆனால் அவ்வாறான விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலனை செய்யும் காலம் சற்று நீடிக்கப்பட்டுள்ளது. பலர் பொய்யான முறையில் திருமணம் என்ற அடிப்படையில் பதிவுத் திருமணம் செய்து அவ்வாறானவர்களைக் கனடாவுக்கு அழைத்துவிட்டு சில மாதங்களில் விவாகரத்துப் பெற்று அவர்கள் வேறு வேறு வாழ்க்கை நடாத்துவதனை அறிந்த அரசு, அவ்வாறு வரும் தம்பதிகள் குறைந்தது இரண்டு வருடமாவது ஒன்றாக வாழ வேண்டும் அதன் பின்பே அவர்களுக்குப் பிரிந்து செல்லும் உரிமை உண்டு என்றும் அறிவித்துள்ளது. இவ்வாறான செயற்பாடுகள் எமது சமூகத்திலும் இருந்தமை தூர்பாக்கியமாகும். இறுதியாக 2010ஆம் ஆண்டு 490 தமிழ் அகதிகளுடன் வன்சூவர் வந்தடைந்த கப்பலையடுத்து 2012ஆம் வருடம் கொண்டு வரப்பட்ட சமப்படுத்தப்பட்ட அகதிகள் சீர்திருத்தச் சட்டமும், கனடிய குடிவரவு அமைப்புப் பாதுகாப்புச் சட்டம் (Balanced Refugee Reform Act and the Protecting Canada's Immigration System Act) அதன் பின் அச்சட்டத்திற்கு டிசம்பர் 15ஆம் திகதி 2012ஆண்டு மேலதிக இணைப்பாகச் சேர்க்கப்பட்ட "Immigration and Refugee Protection Act and the Balanced Refugee Reform Act" ஆகிய சட்டங்களினால் பொதுவாக அகதிகளின் வருகையில் பாரிய வீழ்ச்சி காணப்பட்டது. இத்தகைய இறுக்கமான குடிவரவுச் சட்டங்களினால் கூடிவரும் சனத்தொகையும் கட்டுப்படுத்தப்படும்.

கனடியத் தமிழர்களின் அரசியல் விழிப்புணர்வு

கனடியத் தமிழர்களின் ஒரு பகுதியினரிடையே உள்ள அரசியல் விழிப்புணர்வானது மிகவும் அபரிமிதமானதொரு வளர்ச்சியே, அவ்வளர்ச்சியானது ஈழ அரசியல் சார்ந்தும், கனடிய அரசியல் சார்ந்தும் இருப்பதற்கு இந்த நாட்டின் ஜனநாயகம் கொடுத்த பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம், ஒன்றுகூடும் சுதந்திரம் ஆகியன வழங்கிய ஒட்டுமொத்தச் சுதந்திரத்தினாலேயேயாகும். இலங்கையில் இன்று நசுக்கப்படும் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அத்தனை சுதந்திரத்தினையும் இங்கு பூரணமாக அனுபவிக்கும் நிலையில் உள்ளோம். இன்று இங்கு வெளியிடப்படும் வாராந்த, மாதாந்தப் பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சியானது எமது கனடிய சனத்தொகையுடன் ஒப்பிடும்போது, நாம் இலங்கையில் வாழும்போது கண்டிராத ஒரு பாரிய வளர்ச்சியாகும். இவ்வாறாக 20 இற்கு மேற்பட்ட பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும், அத்தோடு அது சார்ந்து அதனையொட்டி வளர்ந்த எழுத்தாளர்களின் வளர்ச்சிகூட பத்திரிகை வளர்ச்சியின் ஒரு பக்க விளைவாகும். ஏற்கனவே ஈழத்தில் எழுத்தாளர்களாக இருந்தவர்களைவிட புதிய பல எழுத்தாளர்களை வளர்த்தெடுத்ததில் கனடியத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பத்திரிகைகளில் ஒரு சிலவே பொதுமக்கள் கருத்துருவாக்கங்களை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்துகின்றன. ஏனைய பல பத்திரிகைகள் முழுக்க முழுக்க வர்த்தக விளம்பரத்திற்காக மட்டும் நடாத்தப்படுவது போன்ற ஒரு பிரமையை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பதே உண்மையாகும்.

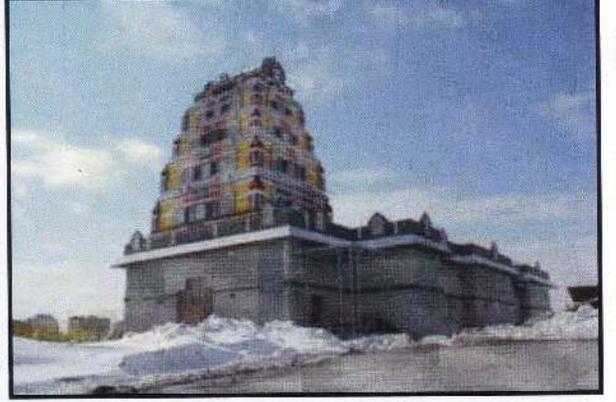
இத்தகைய பத்திரிகைகளில் வரும் விளம்பரங்களும் எம்மவர்களின் வர்த்தகத்துறையின் வளர்ச்சியையும் அதில் ஏற்பட்டுள்ள போட்டி வர்த்தகத்தையும் காட்டுவதாகவே உள்ளன. எம்மவர்கள் இங்கு குடியேறிய மூன்று தசாப்தங்கள் முடிய வரையில் நோக்கும் போது பொருளாதார வளர்ச்சியில் ஒரு பல் துறை வளர்ச்சியினை அறியமுடிகிறது. இத்துறைகளை தேசிய நீரோட்ட ரீதியான வர்த்தகம் சார்ந்த வளர்ச்சியில் எம்மால் இதுவரை Large Scale Industrial என்னும் அமைப்புக்குள் செல்லமுடியவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இதற்கான காரணம் நாம் வாழ்ந்த காலமும் திரட்டிய மூலதனப் பற்றாக்குறையும் என்பதாகவே கொள்ளமுடியும். ஆனால் அதற்குரிய தொழில் அறிவும் (Technical Knowhow) தொழில் முனைவும் தந்துணியும் எம்மவரின் சில முதலீட்டாளர்களிடையே காணப்படாதது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் மத்தியதர தொழில் (Medium Scale Industry) என்றளவில் ஒரு சில முதலீட்டாளர்கள் ஏற்கனவே ஈடுபட்டிருப்பது ஒரு பாரிய முன்னேற்றமாகும். அடுத்ததாக உயர்தொழில் நுட்பம் (High Tech) என்றரீதியிலும் ஒரு சிலர் ஈடுபட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும் அடுத்தாக சேவைகள் சார்ந்த தொழிற்சாலைகளில் (Service Oriented Industry) எம்மவர்களிடையே பாரியளவானதொரு முன்னேற்றம் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்து சமூகம் சார்ந்த தொழில்களான பலசரக்கு விற்பனை, புடவை, உடை விற்பனை, நகைக் கடை, அடைவுக்கடை, உணவுச்சாலைகள், அச்சுத்தொழில் போன்ற எமது சமூகத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல தொழில் ஸ்தாபனங்கள் வளர்ந்திருப்பது ஒரு திருப்திகரமான வளர்ச்சியாக இருந்தும் போட்டி வர்த்தகத்தினால் பலர் அதிலிருந்து நட்டமடைந்து வெளியேறும் நிலை காணப்படுவது ஒரு துன்பமான நிலையாகும். ஒருவர் ஒரு தொழிலில் முற்றேற்றம் கண்டால் அத்தொழிலில் கவர்ச்சி ஏற்பட்டு பலர் அதேவகையான தொழிலைத் தொடங்குவதனால் பலர் நட்டமடையவேண்டிய ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு ஆளாவது எமது சமூகத்திற்கென உள்ள ஒரு தனிக் குணம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ் இனத்தைப் பொறுத்த வரையில் கடின உழைப்பிற்குப் பெயர்போனவர்கள். நாம் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணம் ஒரு வரண்ட பிரதேசமாகும். அங்கு நிலக்கீழ் நீராகிய கிணற்று நீரை நம்பியே விவசாயம் செய்து வருவது வழமை. அத்தோடு விவசாயத்திற்குரிய நிலமும் வரையறைக்குட்பட்ட ஒரு சிறு பகுதி நிலமாகும். இத்தகைய நிலத்திலேயே எம்மவர்கள் செறிமுறை விவசாயம் (Intensive Cultivation) செய்து அவர்களது இடையறாத முயற்சியுடன் கூடிய மனித உழைப்பினால் முன்னேறிய ஒரு சமுதாயத்தின் பின்னணியில் வந்து குடியேறிய நாம் இங்கும் எமது தொழில் வழங்குனர்களுக்கு விசுவாசமாகவும் கடினமாகவும் உழைத்ததன் காரணமாக கடின உழைப்பாளிகள் என்றும் விசுவாசமான உழைப்பாளிகள் என்றும் எமது முழுச் சமூகமுமே பேரெடுத்துக் கொண்டது. இத்தகைய விடாமுயற்சியே எமது மக்களை பொருளாத ரீதியில் முற்றேற்றத்திற்கு எடுத்துச் சென்றது என்றால் மிகையில்லை. ஏனைய சமூகங்கள் மூக்கில் விரல் வைத்துப் பேசுமளவிற்கு எமது மக்கள் பலர் சொந்த வீடுகள் வாங்கி வாழ்வதும், நல்ல தரமான வாகனங்களைச் சொந்தமாக வைத்திருந்து பாவிப்பதும். எந்தத் தொழிலைச் செய்தாலும் அதில் கவனம் செலுத்தி அதில் முன்னேறுவதில் குறியாக இருப்பதும் ஏனைய சமூகத்தினை இந்த வகையில் கவர்ந்த ஒரு சமூகமாகவே வளர்ந்துள்ளோம். எமது சமூக வளர்ச்சி பற்றி பல அரசியல்வாதிகள்கூட வாய்விட்டுக் கூறிய சந்தர்ப்பங்களை பலர் அறிந்திருப்பீர்கள்.

எமது கலை, பாரம்பரியம் போன்றவற்றினை நாம் தாயகத்தில் வளர்த்ததனைவிடக் கூடுதலாகவே வளர்த்து வருகின்றோம். பரதநாட்டியம், கர்நாடக சங்கீதம் போன்ற எமது பாரம்பரியக் கலைகளை வளர்ப்பதில் பெற்றோர் அதனை ஒரு முக்கிய கடமையாகக் கருதி பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்றுவிக்கின்றார்கள். இது உண்மையில் நாம் குடியேறிய தூர தேசத்தில் எமது பாரம்பரிய கலையினை வளர்க்கும் நோக்கத்திலாகும். கனடா பல்கலாசார சமூகங்கள் வாழும் ஒரு நாடாகும். இதன்காரணமாக ஏனைய இனத்தவர் தமது கலாசாரம், பண்பாடுகளைப் பேணுவது போன்று நாமும் பேணுவதில் எந்தவித வியப்பும் இல்லை.

கோயில் வழிபாடு

தாயகத்தில் கிராமத்திற்குக் கிராமம் கோயில்கள் இருப்பது போன்ற ஒரு தோற்றப்பாட்டை நினைவுறுத்துவது போன்று எமது சனத்தொகைக்குக் கூடுதலான சைவக் கோயில்கள் தோன்றியுள்ளன. ஆனாலும் இங்குள்ள கோயில்களில் கூடுதலாக வயது முதிர்ந்தவர்களையும் நடுத்தர வயதினரையுமே காணமுடிகின்றது. இளம்பராயத்தினரின் வரவு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலேயே காணப்படுகின்றது. இங்கு பயிலும் இளம் மாணவர்கள் எமது சமயம் பற்றிக் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுவதற்கு எமது குருமார்கள் எவரும் முயலாத காரணத்தினால் அச்சிறுவர்களுக்கு ஏற்படும் ஐயப்பாட்டினை அவர்கள் பயிலும் ஆங்கிலத்தில் தீர்க்க எந்தக் கோயிலும் முயன்றதாகத் தெரியவில்லை. அத்தோடு எமக்குப் புரியாத மொழியில் பூசைகளைச் செய்வது ஏன் என்ற கேள்வியையும் அவர்கள் கேட்கின்றார்கள். அதற்கும் எம்மிடம் பதில் இல்லை. அத்தோடு அதனை மாற்றி தமிழில் பூசை செய்வதற்கான குரல்கள் யாராலும் எழுப்பப்படவில்லை. ஏனைய சமயங்களில் அந்தந்த மொழிகளிலேயே அதன் பூசகர்கள் பூசைகள் நடாத்தும் போது எமது கோயில்களில் மட்டும் எமக்குத் தெரியாத மொழியில் ஏன் எமக்குப் பூசை? என்பதற்கான விடையினை அவர்கள் ஏற்கும்படியான விடையினை யாருமே கூறுவதாக இல்லை. எமது முன்றாம் அல்லது நாலாந்தலை முறையினர் இங்கு எமது சமயத்தினைக் காப்பாற்றுவார்களா? அல்லது கோயில்கள் தொடர்ந்து செயற்படுமா? என்பதற்குக் காலந்தான் விடை கூறவேண்டும்.

எமது மக்களில் சிலர் இங்கு கிறிஸ்தவ மதம் சார்ந்த பல பிரிவுகளில் மதம்மாறி அங்கு அவர்கள் இறைவனைத் தேடும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களுக்காக தமிழ் தேவாலயங்கள் பல அமைக்கப்பட்டுள்ளதனைக் காணலாம். இங்கு தமிழில் ஆராதனை நடைபெற்றும் வருகின்றது.

சமூகக் குறைபாடு

மனம் வருந்தும் நிகழ்வுகளையும் இங்கு குறிப்பிடுவது இத்தருணத்தில் முக்கியம் என்றே கருதுகின்றேன். நாம் கனடாவிடமிருந்து அன்றி ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கோ புலம் பெயரும் போது தாயகத்தில் நிலவிய சாதியத்தினை அப்படியே இங்கு கொண்டு வராதவிடமில்லை ஏதோ ஒரு விதத்தில் மறைமுகமாகக் கொண்டு வந்துள்ளோம் என்றால் அதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடம் இல்லை என்றே கூறவேண்டும். தமிழினத்தில் சாதியம் என்பது சாபக்கேடானது என்பதனை இன்று பலரும் உணர்ந்துள்ள நிலையிலும் அதன் வேர் இன்றும் அசைக்க முடியாத ஒன்றாக ஆழமாக வேருன்றி உள்ளதனை யாரும் மறுக்க முடியாது. அது ஐ.நா மனித உரிமை கொமிஷனாலும் இந்தியா, இலங்கை நாடுகளின் சட்டத்தால் தடுக்கப்பட்ட ஒரு மனித உரிமை மீறல் என்று குறிப்பிடப்பட்டாலும் அதனை தனிமனித மனங்களில் இருந்து அகற்றுதல் என்பது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல என்பதனை, ஒவ்வொருவரும் தங்களது மனத்தின் பதிவை உண்மையுடன் நோக்கினால் அதனை இலகுவில் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

சாதியத்தின் வேகம் குறைந்து விட்டது, தற்போது அதனை யாரும் பார்ப்பதில்லை என்பது பலர் மேடையில் கூட முழங்கும் ஒரு வாதமாகும். ஆனால் கனடா நாட்டில், வெளியே அதுபற்றிய ஒரு பாகுபாடு வெளிப்படையாகக் காட்டப்படாது விடாமல் அதன் செயற்பாடு இன்னும் மறையவில்லை என்பதற்கான பல செயற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. சில காலத்திற்கு முன்பு சில பத்திரிகைகளில் சாதியினைக் குறிப்பிட்டு மனமகனோ அன்றி மனமகனோ தேடும் விதமாக விளம்பரங்கள் வெளியிடப்பட்டதையும் பின்னர் பலரது எதிர்ப்புக் காரணமாக அவ்வாறான விளம்பரங்கள் வெளியிடப்படாதிருந்தமையையும் காணலாம். ஆனாலும் அவ்வாறான விளம்பரங்கள் வருவதனைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. இங்கு பிறந்து வளரும் பிள்ளைகள் பலர் சாதி என்ற பேச்சுக்கள் வந்தபோது சாதி என்றால் என்ன என்பது பற்றிய விளக்கங்களைக் கேட்கும் போது பல பெற்றோர்களும், பேரன்மார்களும் அவர்களது மனதில் விஷத்தினை விதைக்கும் விதமாக அவர்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்தும் அவர்கள் அதனை ஏற்கும் நிலையில் இல்லாவிட்டாலும் சில இளைஞர், யுவதிகளுக்கு ஊட்டப்பட்ட சாதியென்னும் விஷத்தினால் பல காதலர்கள் பிரிந்துள்ளனர். அதனைவிட பெற்றோர்களால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இதனைவிட மோசமாக, திருமணம் நடைபெற்று வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களைக்கூட பிரித்து வைத்துள்ளமை நடைபெற்றுள்ளது. 90 களின் ஆரம்பத்தில் ஜேர்மனியில் ஒரு கௌரவக் கொலைகூட சாதியடிப்படையில் திருமணத்தின் பின்பு நடைபெற்றது வேதனை தரும் ஒரு செயற்பாடே. இளம் வயதினரிடையே சாதி மாறிய காதல் திருமணம் என்று வரும் போது அது பெற்றோர்களினால் கண்டுகொடுக்காத எதிர்க்கப்படுகின்றது. கனடாவிலும் சில காலத்திற்கு முன்பு சாதிமாறி, காதல் புரிந்த காதலர்கள் இருவரையும் தனது வாகனத்திலால் அடித்துக் கொலை செய்ய பெண்ணினது தந்தை முயன்றார் என்பது ஊரறிந்த ஒரு உண்மையாகும். அதனை விடச் சாதிமாறி திருமணம் செய்த சிலரை அவர்களது பெற்றோருடன் நெருங்க விடாமல் தடுத்து வைக்கும் நிகழ்வுகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டே வருகின்றன. அத்துடன் அவ்வாறு திருமணம் செய்து பிறந்த பேரப்பிள்ளைகளை சாதி குறைந்தவர்கள் என்று கூறப்படும் அவர்களது இனத்தவர்களுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள அனுமதி மறுக்கப்படுகின்றது.

எம்மவர்கள், முதலில் பழக்கப்படாதவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் போது பேச்சின் நடுவே அவர் யார் என்பதனை அறிவதிலேயே குறியாக இருப்பார்கள். நீங்கள் எந்த ஊர்? எந்தப்பகுதி? இன்னாருக்குச் சொந்தமா? நோட்டிற்கு தெற்குப்பக்கமா? வடக்குப் பக்கமா? கோயிலுக்கு வடக்குப் பகுதியா? அல்லது தெற்குப் பகுதியா? என்ற பல கேள்விகள் மூலமாக ஒருவரது சாதியை அறிந்து கொள்வதில் பேரார்வம் கொள்வது எமது 50 வயது கடந்தவர்கள் பலரிடையே காணப்படும் ஒரு வித ஆர்வமான ஒருவித நோயாகும். எனது நண்பன் ஒருவரின் மனைவி இந்த நாட்டிற்கு வந்த காலங்களில் "லிங் கிளாஸ்" எனப்படும் ஆங்கில வகுப்பிற்குச் சென்று வரும்போது இன்னொரு பெண்ணுடன் அவர் நட்பாகப் பழகி வரும் நாளில் அவர் ஒரு நாள் எனது நண்பனின் மனைவிடம் கூறும்போது "இங்கு பிள்ளைகளை வளர்க்கும் போது கவனம். எல்லாச் சாதியும் இங்கே இருக்கிறார்கள். அவையளில் நல்ல சிவத்த வடிவான பிள்ளைகள் கூட இருக்கிறார்கள். கவனமாகப் பார்த்து பெட்டையைப் பிடிக்கிறதெண்டால் சரி. உந்த கேவலங் கெட்டதுகண்டை பிடித்துவிட்டு எமக்கு அவமானத்தை தேடித்தராமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ" என்று எச்சரித்துக் கொண்டாராம். அகதியாக இங்கு 5000 மைல்கள் கடந்து வந்தும் எம்மவர்களின் சாதியின் வேகம் குறைந்த பாடில்லை. ஏன் யாழ்ப்பாண பாரிய இடப்பெயர்வின் அவலத்தில்கூட சாதி பார்த்தவர்கள் எதுவித பிரச்சினையுமற்ற வசதியான வாழ்க்கை வாழும் இந்த நாட்டிலும் சாதி பார்ப்பதில் எந்த வியப்புமில்லை. ஊரிலே ஆமிக்காரன் பிடித்து வெருட்டி விசாரிக்கும் போது, "ஐயா நாங்கள் எந்த அல்லுத் தொல்லைக்கும் போறதில்லை உந்த எளிய சாதியள்தான் இயக்களிலை இருந்து சண்டை பிடிக்கறாங்கள்" என்ற வாக்குமூலம் கொடுத்தவர்களும் நம்மவர்களே. அதே குணம் உடைய பலர் தாங்கள் இங்கு வேலை செய்யும் வேலைத்தலத்திலும்" நாங்கள் அங்கை உவையளோடை ஊரிலை பழகிறதில்லை. அவர்களை வீட்டுக்குள்ளைகூட அண்டுவதில்லை" என்ற தவறாக பிற இனத்தவர்களுக்குப் பறைசாற்றியவர்களும் இந்த நாட்டில் இன்னமும் வாழத்தான் செய்கிறார்கள்.

சாதி அமைப்பு என்பது தொழிலின் அடிப்படையை வைத்தே வகுக்கப்பட்டது. ஆனால் புலம்பெயர்ந்த பின்பு தாயகத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பல தொழில்கள் இங்கு யாவராலும் செய்யப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு புலம் பெயரும்போது யாரும் தொழிலின் அடிப்படையில் குடிபெயரவில்லை. அப்படியிருந்தும் இன்னும் தாயகத்தில் பார்க்கப்பட்ட சாதி என்பது தொடர்ந்து கொண்டேயிருப்பது தமிழனுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு தலைவிதி என்றே கூறவேண்டும். இலங்கையில் சிங்களவர்கள் தமிழர்களைத் தங்களைவிட குறைந்தவர்கள் என்றும் அவர்கள் தங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே வாழவேண்டும் என்ற ஒரு அரசியல் நிலைப்பாடு எடுக்கப்பட்டு உள்ள நிலையிலும் நாம் எமது சமூகத்தில் உள்ள ஒரு பகுதியினரை நசுக்க நினைப்பதனை எவ்வாறு நியாயப்படுத்துவது.

ஈழத்தில் போராட்ட காலத்தே அடக்கி வாசிக்கப்பட்ட, அமுங்கியிருந்த சாதியப் பாகுபாடுகள் தற்போது அமைதிக் காலத்தில் தங்கள் வேலைகளைக் காட்டத் தொடங்கி விட்டது என்பது அங்கிருந்து கிடைக்கும் செய்திகளாகும். இது யாழ் கச்சேரியிலோ அன்றி யாழ் பல்கலைக் கழகத்திலோ அன்றி சில அரசு பதவி நியமனங்களிலோ தலைகாட்டத் தொடங்கி விட்டது என்பது ஒரு கசப்பான உண்மையாகும். அதே போன்ற செயற்பாடுகளை வெளிப்படையாகச் செய்ய முடியாது விட்டாலும் 30 வருடத்திற்கு மேல் கனடிய நீரோட்டத்தில் கலந்து விட்ட சமூகம் என்ற அடிப்படையில் நாம் கனடியர்களாக வாழ முயற்சிப்போமாக. கனடாவில் செயற்பட்டுவரும் ஊர்ச்சங்கங்கள் பலவும் ஒருவகையில் சாதியம் சார்ந்தயையாகவேயிருப்பதும் மறுக்க முடியாத ஒரு உண்மையாகும்.

இறுதியாக, எமது மூன்றாம் தலைமுறையோ அல்லது நாலாந் தலைமுறையோ தமிழ் மொழியை இந்த நாட்டில் பாதுகாத்தப் பேசுவார்களா என்றால் அதற்குரிய விடை இல்லை என்றே கூற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளோம். காரணம் தற்போதைய இளந்தலை முறையினர் பலர் பாடசாலையிலும் தமது சகோதரர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் ஆங்கிலத்திலேயே தமது தொடர்பாடல்களைச் செய்கின்றனர். அவர்களின் தமிழ் உச்சரிப்போ கொச்சைத் தமிழாக இருப்பதனையே பார்க்கின்றோம். இத்தகைய பிள்ளைகள் திருமணம் செய்து பிறக்கும் பிள்ளைகள் முற்றிலுமாக தமிழை மறந்த ஆங்கிலம் மட்டும் பேசும் ஒரு இனமாகவே வளரப்போகின்றார்கள். இத்தகைய ஒரு நிலையினையே ஆங்கிலேயர்களால் தென் இந்தியாவிலிருந்து குடியேற்றப்பட்ட கயானா நாட்டு மக்கள் தமது மொழி, கலாசாரம் போற்றவற்றைத் தொலைத்து வாழுவதனை நாம் பலர் இங்கு கண்டுள்ளோம். இந்த நிலையில் இந்த மூன்றாம் அல்லது நாலாந் தலைமுறையினர் எமது சமயத்தினையோ அன்றி கலைகளையோ தொடர்வார்கள் என்பதற்கு எந்தவிதமான உத்தரவாதமும் இல்லை. இத்தகைய ஒரு நிலை ஏற்படும்போது எமது இளைஞர்களிடையே சாதியம் என்பதும் மறைந்தே போய்விடும். ஆகவே பெற்றோர்களே, பேரன்மார்களே உங்கள் எதிர்காலச் சந்ததியை ஒரு சாதியக் கட்டுப்பாடற்ற ஒரு சமுதாயமாக வாழவிடுங்கள்.

உசாத்துணை

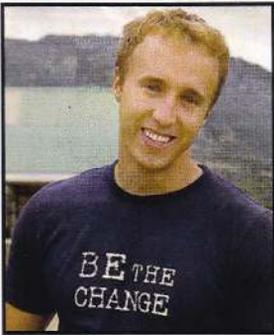
Birth and death rate in Canada, Wikipedia www.wikipedia.org

Voting rate in the Parliamentary election in 2011 www.wikipedia.org

Immigration details www.cic.gc.ca

We Day is an annual event held all across Ontario and in certain states in the United States of America as well, to empower youth and create opportunities to make an impact in their local community and internationally. The event is hosted by the charity group known as Free the Children. Free the Children is an international charity and youth movement which was first founded by Craig Kielburger and the motive of the charity is, "Children helping children". Me to We is the social enterprise that is partnered with Free the Children to plan events such as We Day. Now, let's go way back to see how this amazing movement began.

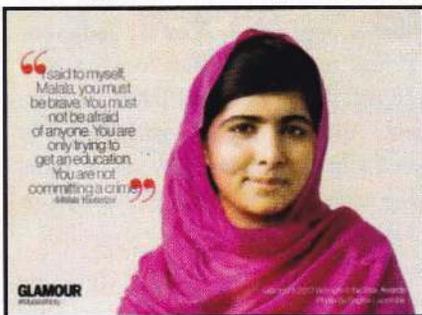

Craig Kielburger was an 11 year old Canadian student, when he went to India in 1995 to learn more about child labour after reading an article in class one day about a young boy who had died in India as a result of standing up for child rights. He heard many gruesome and unimaginable stories which were reality for most children in the slums of India. Inspired by the young boy who had died, Craig began his movement with only 7 other classmates to free the children from exploitation, poverty and the notion of being powerless. The movement which had started in 1995, with 7 of his closest friends has grown today with over 1.7 million youth participating in the movement across 45 countries.

I have been volunteering at We Day Toronto for the past three years and it has been a great and refreshing experience every year! I have volunteered in many different parts of the event, such as selling merchandise, crowd pumping, and meeting a bunch of celebrities! The event has such great energy, and it's just a great environment to be in because you know that all these other kids are just like you and want to make a difference in the world. There are celebrities who are partners of the organization who perform and speak at We Days across Canada, such as Demi Lovato, the Jonas Brothers, and Hedley. There are a lot of leaders who attend the event as well, some previous attendants were; Premier Kathleen Wynne, Stephen Harper, and Martin Luther King Jr. (III).

At this year's We Day Toronto, Malala Yousafzai was a prime example of 'children helping children.' She is a 16 year old school girl in Pakistan who was shot on October 9, 2012 in the head by the Taliban for promoting education for girls. Not only did she survive the devastating injury but she became even more empowered to make a change. Today she is an internationally known young female who is an activist for world wide access to education. To date, she has received many awards such as the National Youth Peace Prize and has made great accomplishments such as opening the "Library of Birmingham." Malala is just one of the many aspiring youth in our world today who are changing our world for the best.

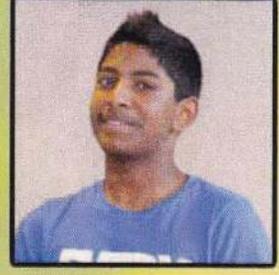

At our school, Me to We is an organization which I am greatly involved in as well, and I have been a part of many projects such as: the Clean Water project, and the Build a School in India project. I would say I've been inspired a lot by not only Craig Kielburger, but the entire organization and what it has come to be today. I look forward to participating and volunteering my time to the charity after my high-school years as it has become something that allows me to grow personally. I would encourage anyone no matter how old you are, to participate in the success of this organization.

CURIOSITY

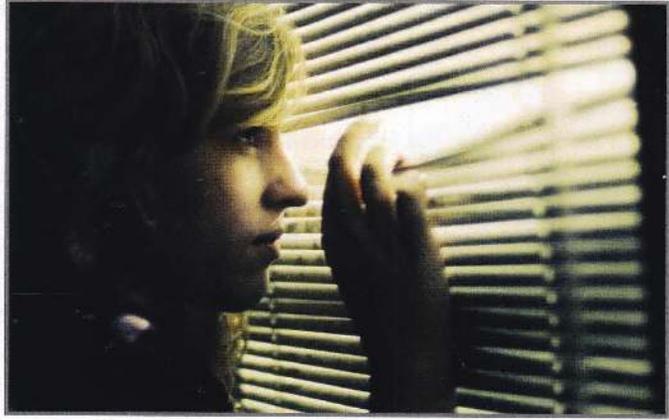
A Good Thing or A Bad Thing?

Samarthyman Manimaran

Let's say you're playing hide-and-seek. You are all familiar with hide-and-seek right? You're hiding and you think somebody is there, just standing there and you're really curious to know whether they're there because it feels like they've been standing there for what seems like forever. If you look, there's a chance you can get caught but if you don't, you're safe... for now. Does this make curiosity always a good thing?

Curiosity can be a very good thing. The definition of curiosity is the desire to know something. This can be very beneficial because we get inclined to learn new things and if you know more things, there is more potential in your life. Curiosity also does three different positive things. The first thing it does is make your mind stronger and more active since you think when you are curious. The second thing it does is make your mind more observant to new ideas. You think about it and develop your imagination because you end up thinking of different ideas related to it. The third thing curiosity does, is bring excitement to your life. Curiosity stimulates your attention to something and brings happiness to learn about it and possibly lead you on a little adventure.

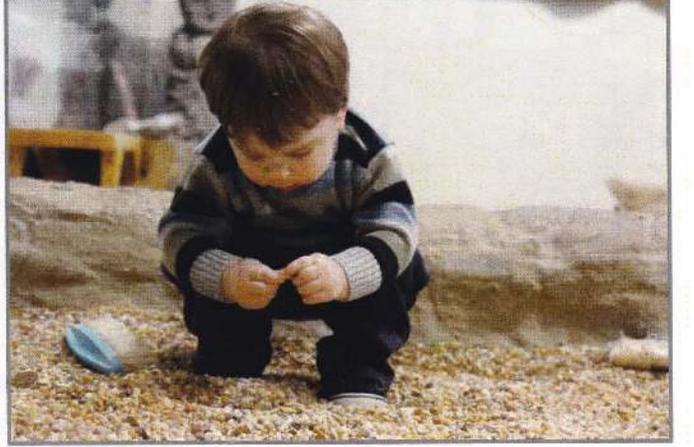
Also, curiosity has led to many great discoveries, such as gravity. When that apple dropped on to Isaac Newton's head, he was probably curious to why that had happened and then began studying. This shows that curiosity is important as it can lead to many undiscovered things. So now, if you are thinking that curiosity is a good thing, think again.

Curiosity can also be a bad and dangerous thing. There are three ways curiosity can be bad. One way it can be bad is when you are indiscreet and showing a lack of good judgment by peering at others' belongings without their permission. Another way curiosity can be bad is when it is scandalous and when you buy or look at indecent things or things that demoralize your beliefs. The final way it can be bad is when it is idle. When your curiosity is idle you are curious about worthless things rather than more important things such as "Did you hear? That new video game everyone was waiting for came out!" Anyways, curiosity can also be bad when you are so curious that you become nosy. As I said before, curiosity is the desire to know things but nosiness is a strong desire to pry into others' affairs. I'll give you an example. If you're in your house and you hear something outside, it is natural to be curious and you would probably look out your window to find out what's happening. You'd find your neighbors fighting and if you're satisfied after looking, you were just curious. But, if you go outside and listen to them fight, it becomes nosiness. Another way curiosity is bad is

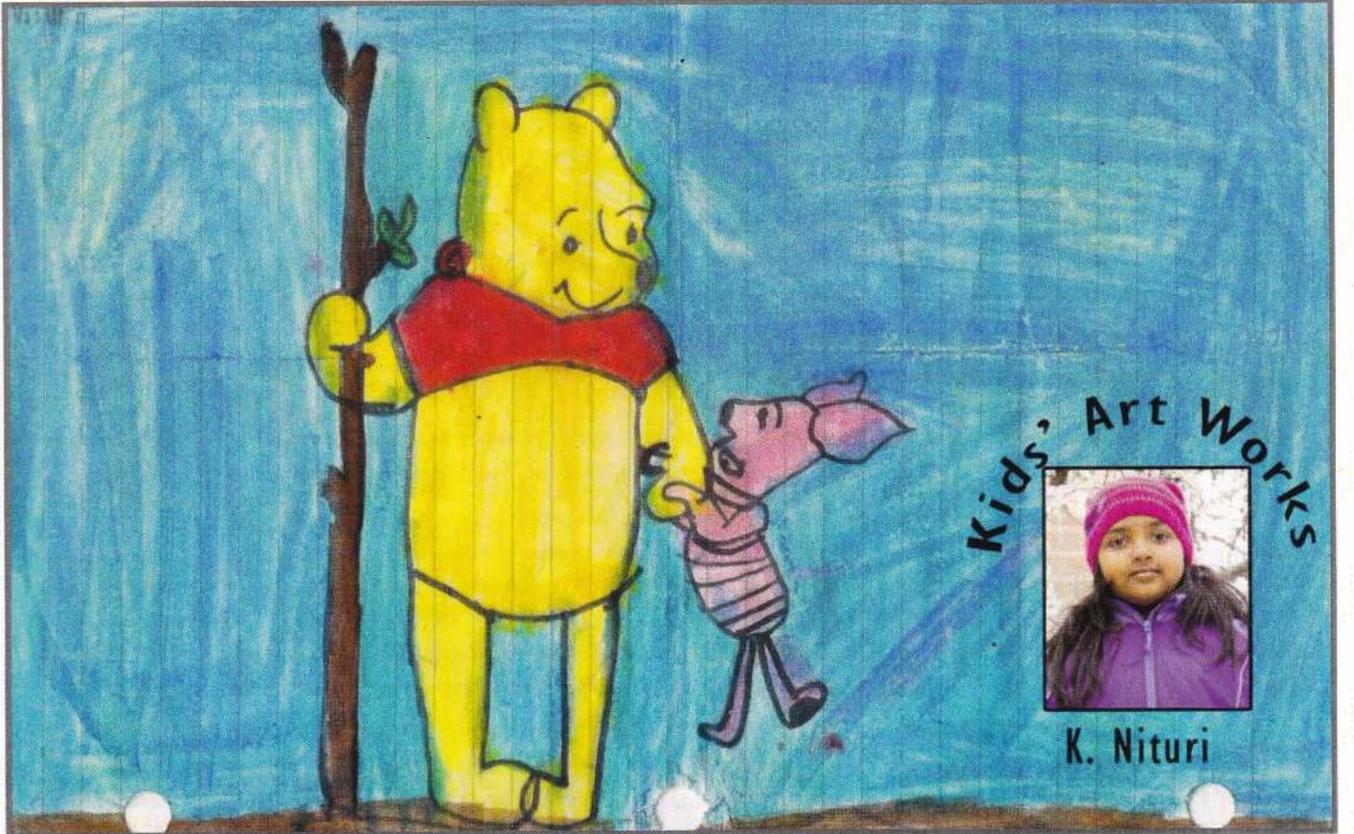

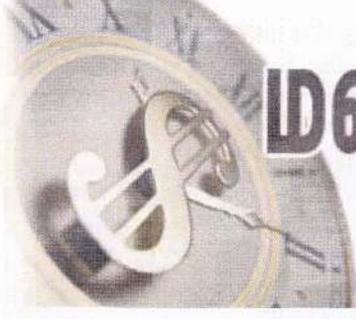
when you get in trouble because of it. "Curious George", a character in a world-renowned kids series? In every single show or book he gets himself into trouble because he is so curious and ends up doing things he shouldn't be doing. Curiosity can be sinful and can get you into trouble; does this make you believe that curiosity is a bad thing?

Whether you believe that curiosity is a good thing or a bad thing, there is a saying that may change the way you think. That saying is "Curiosity killed the cat". You may have or may not have heard it before but it is a very interesting saying. In life the cat represents a person, a child many times since cats and children are both very curious. When their curiosity makes them investigate things they shouldn't be looking for, it can put them in danger. Although, there is a continuation to that saying which is "but satisfaction brought it back". That means that the curiosities of the cat lead it somewhere, possibly to a dangerous place, but when it learned what it wanted to know, it went back to safety. Another interpretation of that saying is that, if the cat is already satisfied with the information it has, there is no need to take a risk to seek for more information. Now, when you put the two halves together, you get "Curiosity killed the cat but satisfaction brought it back". This gives it a slightly different meaning. If curiosity killed this cat, it's dead, so how can its satisfaction bring it back to where it came from? In this context, they are saying that satisfaction brought it back to life. Realistically, this is impossible but after death, if they are extremely satisfied, they will come back to life since they are known to have nine lives. Well, whoever this "god-like" cat is, don't be like him unless you're willing to take the risk. Some things are meant to be unknown.

Curiosity is a strange thing. It can help you, hurt you, or even kill you. So now, in the end, do you believe that curiosity is a good thing, a bad thing?

மணியும் மணியும்

TIME & MONEY

தீரவியம் சர்வேசன்

பயம் வேண்டாம், இது ஒன்றும் கணக்கு பாடம் பற்றியது அல்ல. ஒரு எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பு மட்டுமே! முந்தி ஒன்றாக நினைத்தது இப்ப வேறு ஒன்றாகத் தெரிகிறது.

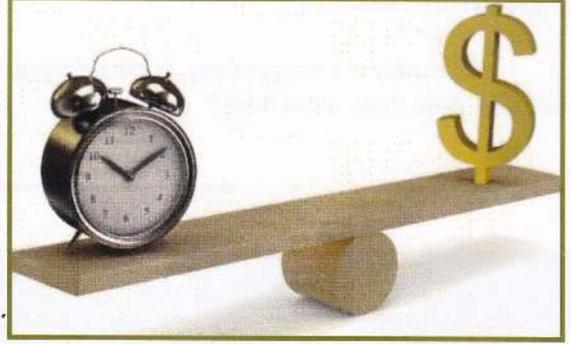
இப்பவும் ஞாபகம் உள்ளது. நம்மவர்கள் சொன்னது. “வெள்ளைக்காரன் மாதிரி நாகரிகமாக நேரத்திற்கு எல்லா அலுவல்களையும் செய்து முடிக்க வேணும்”. முந்தி இது ஒரு கேள்வி ஞானமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இப்போ அதனை நேரடியாகக் காணும் சந்தர்ப்பமும் உண்டு.

இந்த நல்ல பழக்கத்தால் அவர்களிற்கு முன்னேற்றம் கிடைத்து என்பதனை மறுக்க இயலாது. இது அவர்களின் வாழ்வில் ஒரு முக்கியமான, ஆனால் சாதாரண விடயமாகிவிட்ட ஒரு சமாச்சாரம். இதனை அவர்கள் தொடர்வது ஒன்றும் பெரிய மாய மந்திரமாக இருப்பதில்லை.

ஆனால் நமக்கோ.....? இது எப்படி அவர்களிற்கு சாத்தியமானது?

முந்தி, நம் பெரியவர்கள் “வெள்ளைக்காரன் மாதிரி” என்று சொன்னபோது நினைக்கத்தோன்றியது என்னவென்றால், அது அவர்களின் நாகரிகத்தினாலும், திறமையினாலும் அவர்கள் கண்டு பிடித்த ஒரு புதுமையான விடயம் என்று. ஆனால் தற்போது விளங்குகிறது இது பணப் பகவானால்தான் அவர்களிற்கு ஏற்பட்டது என்று.

ஆமாம், இங்கு வந்ததன் பின்தான் விளங்கியது – “பணமானது நேரத்திற்கு சமன்” என்று. அதாவது, “மணி (Money) = மணி (Time)”

உதாரணத்திற்கு ஒருவர் குறைந்தது ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணித்தியாலங்களின் படி, ஒரு கீழமைக்கு நாற்பது மணித்தியாலங்கள் வேலை செய்யமுடியும். அண்ணளவாக ஒரு மாதத்திற்கு நாற்றி அறுபது மணித்தியாலங்கள் வேலை செய்யமுடியும். ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு எத்தனை டாலர் என்பதற்கேற்ப அவர் நாற்றி அறுபது மணித்தியாலத்தின் பெறுமதியை மாதாந்த வருவாயாக பெறுவார். இதனை வைத்தே அவர் தனது வாழ்க்கைச் செலவினங்களைச் செய்ய முடியும். இங்கு அவர் தனது வாழ்க்கைச் செலவினங்களான வீட்டுச் செலவு, வாகனச் செலவு, உணவுச் செலவு, இன்னும் பலவற்றிற்கு இத்தனை இத்தனை டாலர்கள் என்று சொல்வதற்கு பதிலாக, வீட்டுச் செலவு எத்தனை எனது வேலை மணித்தியாலங்கள் என்றும், எனது வாகனச் செலவு எத்தனை எனது வேலை மணித்தியாலங்கள் என்றும், எனது உணவுச் செலவு எத்தனை எனது வேலை மணித்தியாலங்கள் என்றும், இப்படியே சகல செலவினங்களின் பெறுமதியையும் தனது வேலை மணித்தியாலங்களில் கூறலாம். இத்தருணத்தில் பணமானது நேரம் என்ற உண்மை புலனாகிறது.

மம்ம்...இங்கு எல்லாமே பண அலகினால்தான் விளங்கப்படுத்தப்படுகின்றது. உணவிலிருந்து தண்டனை வரை பண அலகினாலேயே அளக்கப்படுகின்றது. இத்தருணத்தில் தண்டனைக்குரிய பண அலகினை கொஞ்சம் பார்ப்பது நல்லது.

அதாவது, இங்குள்ள சட்ட திட்டங்களை யாரும் எப்போது வேண்டினாலும் மீறிக் கொள்ளலாம். ஆனால் மீறல்களின் அளவுகளைப் பொறுத்து மீறியவர்களிடம் இருந்து ஒரு தொகைப் பணம் நிச்சயம் அறவிடப்படும். இதிலிருந்து யாரும் தப்பிக்க முடியாது. யார்தான் பணத்தை வீணாக்க விரும்புவார்கள்? அதனால் யாரும் தப்புச் செய்ய விரும்புவதில்லை. நாளடைவில் இது நல்லவர்களிற்கு ஒரு நல்ல பழக்கமாகி விட்டதில் ஆச்சரியம் இல்லை. இவ்வாறு சகல சீர்திருத்தங்களும் பண அலகினால்தான் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை. இதே போலத்தான் நேர விடயமும். இந்த நேரத்தின் முக்கியத்துவமும் பண அலகினால் விளங்கப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

அதனால்தான் வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளில் எல்லா நிகழ்வுகளும் நேரத்துடன் தொடர்புடையதாக நடைபெறுகின்றன. அதாவது பணத்துடன் தொடர்புடையதாக. உற்று பார்த்தோமாயின், ஒரு நிகழ்வில் பலரது பெரும் உழைப்பு உள்ளது. அதாவது பெரும் பணம் உள்ளது. பணத்தை யாரும் வீணடிக்க விரும்புவதில்லை என்ற எண்ணத்திற்கு ஏற்ப, எல்லா நிகழ்வுகளிற்கும் நேரம் நிர்ணயிக்கப் படுகின்றது. அதனை மீறும் சந்தர்ப்பத்தில் பெரும் தொகை பணம் தண்டமாக அறவிடப்படுகின்றது. அவை எல்லாம் ஒப்பந்தத்தில் மிக தெளிவாக குறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

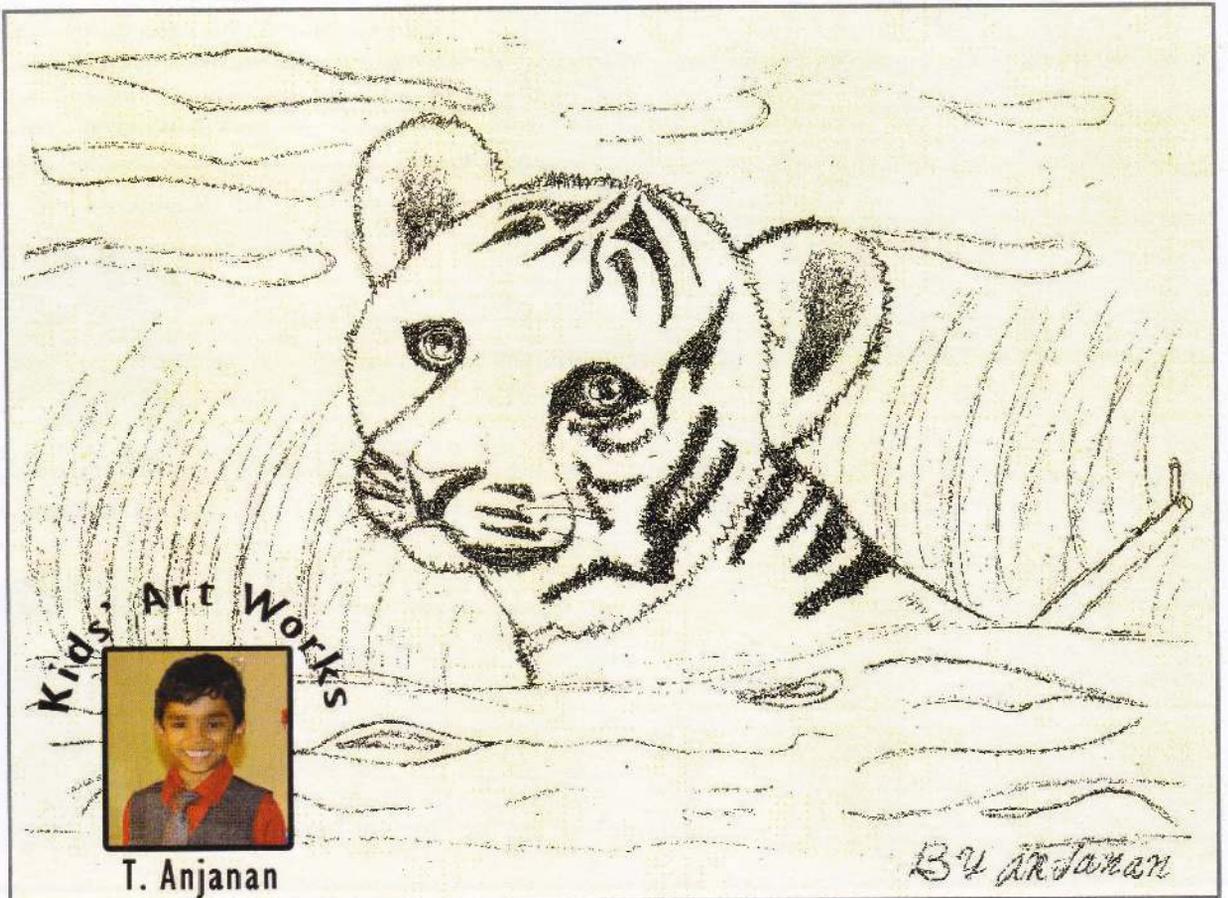
இதிலிருந்து, நேரம் பணத்திற்கு சமன் என்ற வெளிப்படை உண்மையினால்தான் அவர்கள் நேரத்தைத் தலையாய கடமையாக பின்பற்றுகிறார்கள். இந்த உண்மை புரியாமல், அதனை ஒரு ஆடம்பரச் செயல் என நினைத்து எம்மில் சிலர் தாங்களும் தங்களின் நிகழ்வுகளைக் குறித்த நேரத்திற்கு நிகழ்த்தி முடிக்க முனைவது கவலைக்கிடமாக உள்ளது. சொன்ன நேரத்திற்கு எல்லாம் நடைபெற வேண்டும் என்பதை மட்டுமே குறியாகக்கொண்டு, செய்ய வேண்டிய மிக முக்கியமான காரியங்களைக் கூட நிகழ்ச்சியிலிருந்து நீக்கியும், தனது உடல்நிலை பாதிக்கப்படும் வகையில் கோபப்படும், கொதித்தும், ஏனையோருடன் சண்டை பிடித்தும், மற்றவரின் நேரத்தை அதாவது பணத்தை வீணடித்தும், இன்னும் பல அழுத்தமான காரியங்களில் ஈடுபட்டுக் கொள்வதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அவர் தனது நிகழ்வின் இனிமையை இழந்து, மகிழ்சியைத் தொலைத்து இந்த வெள்ளைக்காரன் மாதிரி நடக்க நினைப்பதை பார்த்தால் கொஞ்சம் மனவருத்தமாகத்தான் உள்ளது.

இவை போக, எல்லா வகையான அழுத்தங்களையும் பிரயோகித்து தனது நிகழ்வினை குறித்த நேரத்தில் தொடங்கி முடித்து விட்டு, இறுதியில் நம்மைப் பார்த்து “ எப்படி.... சொன்ன மாதிரி எல்லாவற்றையும் நேரத்திற்கு முடித்தேன் பார்த்தீர்களா” என்று கூறிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதையும், சந்தோசப்படுவதையும் பார்க்கத்தான் குழப்பமாக உள்ளது. ஆனால் அந்த சந்தோசத்திற்காக அவரும் பிறரும் பட்ட பாட்டை நினைத்தால் “ இது தேவையா?” என்ற கேள்வி வருகின்றது.

உண்மையில் அப்படி ஒரு நிகழ்வு எந்த ஒரு அழுத்தமும் இல்லாமல், நேரத்திற்கு தொடங்கி நேரத்திற்கு முடிந்தால் எமக்கும் ஒரு சந்தோசம்தான். எமது அடுத்த காரியங்களை நாம் எமது நிகழ்ச்சி நிரலின்படி தொடர முடியும், எந்தவித நேர அலகு இழப்பும் இல்லாமல்.

ஒருவர் தன்னை வருத்தி எமக்கு அளிக்கும் மகிழ்சியைக் காண கஷ்டமாகத்தான் உள்ளது. இது எப்போது சாத்தியம் என்றால், நிகழ்ச்சியை நடத்துபவர் மட்டும் அல்லாது அந்நிகழ்ச்சியில் பங்கு பற்றும் அனைவரும் அதனை பின்பற்றும் போதுதான் அந்நேரச் சேமிப்பின் வெற்றி நமக்கும் கிடைக்கும். அல்லாவிடின் அது கொஞ்சம் விநோதமானதாகத்தான் தெரியும். இங்கு தற்போது நிகழ்ச்சிகளை நடத்துபவர்களும், நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்பவர்களும் பாதி வாழ்க்கையை அங்கும் மீதி வாழ்க்கையை இங்கும் ஆக கொண்டுள்ளார்கள். இன்னும் அங்கேயிருந்த பழக்கம் எம்மில் இருந்து நீங்கவில்லை.

இது எமது அடுத்த தலைமுறையில் சரி செய்யப்படும் என்றே தோன்றுகிறது. ஆனால் அப்போதெல்லாம் நாம் அந் நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்ற உயிரோடிருக்க மாட்டோமல்லவா!

GLOBAL WARMING

Karun Sabesan

Do you think this planet is warming up? Yes, it is. How is it warming up? Why is it harmful for us? Can we control it?

Over the last century, the planet's temperature has risen unexpectedly. Why is it harmful for us? Icy mountains are melting, glaciers are shrinking in North and South Pole, and Sea levels are rising. Severe rainstorms, high temperatures and droughts are increasing. Changes in the climate alter animals' behavior and its habitats. Global warming causes serious public health and environmental issues, such as shrinking resources, increased hunger, homeless, refugees, food shortages, and spreading diseases.

How is this world warming up? Greenhouse gases trap heat and light from the sun and Earth's temperature increases. Carbon dioxide is the main greenhouse gas and it is coming from fossil fuels such as oil and petroleum. Extreme use of petroleum in cars and factories, make more CO2. Also, ice caps and glaciers are sunlight reflectors, bouncing high-temperatures away from Earth. Trees can also clean the air. When these natural structures have destroyed, Earth will be warmer.

To prevent global warming, we have to plant trees and stop cutting down rainforests. Plants keep the planet cool and green. Turn off unwanted lights and TV. Reduce, reuse and recycle. Recycling leads to less burning. Walking, cycling, carpooling, uses of public transportations, and using solar energy reduce CO2 emission.

Global warming is a big threat for our future. We must control it.

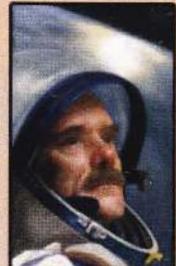
Chris Hadfield

by • seyon
by • satheesh

Seyon Satheesh

Chris Hadfield is a candian astronaut. He was in space for 5 months. He visited space 3 times. He made somany videos that helped children learn about space.

SLEEP IS VERY ESSENTIAL

Luxieca Ponarasan

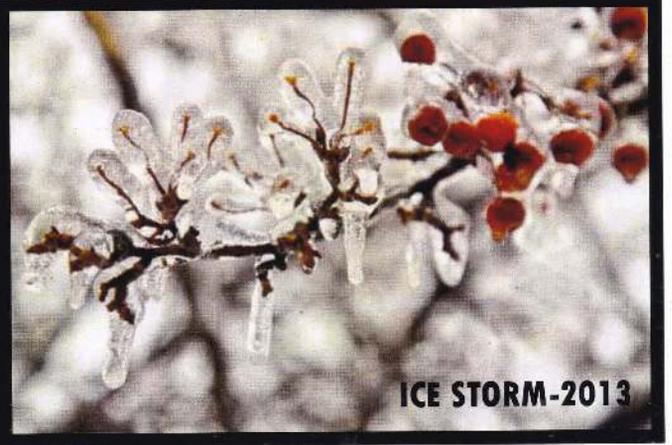
Sleep is very essential for every human's health. Yet, many people lack sleep. It is important to get eight hours of sleep to survive at least sixteen hours of the day. Many of us get only about five hours of sleep. Did you know that it can be harmful to our health? In this article, the three things that will be discussed are, why most people cannot sleep at night, the effects of sleeping pills and not sleeping properly, and how to get better sleep for your good health.

Many people cannot get proper amount of sleep due to several reasons. Drinking alcohol or beverages containing caffeine just before going to sleep, exercising heavily before going to sleep, having an irregular morning and night schedule, or doing any intense activities can disturb your sleep.

So, what is the solution for this problem? People automatically think sleeping pill is the cure for the lack of sleep. Actually, it is not. In fact, there are so many side effects in taking sleeping pills. What are the side effects? The side effect of taking sleeping pills are burning or tingling feeling in the hands, arms, feet or legs, changes in appetite, constipation, diarrhea, dizziness, drowsiness, dry mouth, dry throat, gas, headache, stomach pain, heartburn, uncontrollable shaking, odd dreams, and physical weakness. Some prescribed sleeping pills do not work as fast as you would think. It is better to sleep naturally, rather than taking sleeping pills.

How can you get proper sleep? It is necessary to have a regular sleeping schedule. Before going to bed, do not drink or eat anything that has caffeine in it. It is advisable to avoid smoking or drinking. And also avoid heavy meals before sleeping. Make sure the room is pitch dark and sleep in a room with no noise. It is important to have proper amount of sleep, so that you can have good health and function effectively throughout the day.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

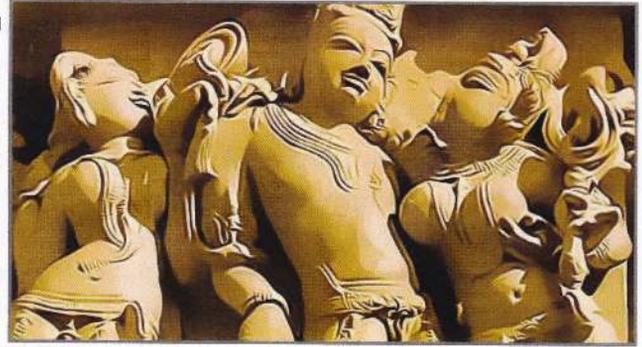
சிரியங்கா மாறன்

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்பதற்கு நாம் பின்வருமாறு பொருள் கொள்ள முடியும். “தமிழ் மக்களது வாழ்வியல் கொள்கைகளை ஒழுங்காக தொடர்ந்து கூறுவது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எனப்படும்”. தமிழ் இலக்கியவரலாறு பற்றி பல்வேறு அறிஞர்கள் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை சங்ககாலம், சங்கமருவியகாலம், பல்லவர்காலம், சோழர்காலம், நாயக்கர்காலம், ஐரோப்பியர்காலம், 20ம் நூற்றாண்டு எனப் பாகுபடுத்தி நோக்கலாம்.

சங்ககாலம் (கி.பி 1ம் நூற்றாண்டு - கி.பி 3ம் நூற்றாண்டு)

இது தமிழ் மொழி வரலாற்றில் முதலாவது காலமாகவும், பழமைக்காலமாகவும் விளங்குகின்றது. இக்காலம் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வியலை கொண்டதால் “இயற்கைநெறிக்காலம்” எனவும், முதற்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் ஆகிய முச்சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டு தமிழ் வளர்ச்சிப்பட்டமையால் “சங்ககாலம்” எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இக்காலப்பகுதியில் தமிழகத்தை முடியுடை முவேந்தர்களும் பாரி, ஓரி போன்ற குறுநில மன்னர்களும், கடையேழு வள்ளல்களும், ஆட்சி செய்து தமிழை வளர்த்தார்கள்.

■ சங்ககால இலக்கியங்கள்

சங்ககால இலக்கியங்கள் காதலையும்(அகம்), வீரத்தையும்(புறம்) அதிகம் பேசி நிற்கின்றன.

◇ எட்டுத்தொகை இலக்கியங்கள்: நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு.

◇ பத்துப்பாட்டு இலக்கியங்கள்: திருமுருகாற்றுப்படை, பொருணர்ஆற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை,

◇ முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம்

■ சங்ககால பொருள்மரபு

சங்ககால இலக்கியங்களில் பேசப்படும் பொருள்மரபை இரண்டாக வகுக்க முடியும்.

அ) அகம்சார் பொருள்மரபு

அகம் என்பது காதல் என பொருள்படுகிறது. அகம்சார் பொருள் மரபுகளை நாம் பின்வருமாறு பகுத்து நோக்கலாம்.

அன்பின் ஐந்திணை மரபுகள் (ஐவகை நிலங்களுக்குமான காதல் ஒழுக்கம்)

• கைக்கிணை (ஒருதலைக்காதல்)

• பெருந்திணை (பொருந்தாகாமம்)

• இவற்றுடன் பெயர் சுட்டா மரபு, முதல்கரு, உரிப்பொருள்கள், உள்ளூறை உவமம் என்பவற்றையும் காண முடிகின்றது.

ஆ) புறம் சார் பொருள் மரபு

• போர் முறைகள் (ஐவகை நிலங்கள்)

• காஞ்சித்திணை (நிலையாமை சார்ந்தவை)

• பாடாந்திணை (ஆண்மகன் ஒருவனது ஒழுகலாறுகள்)

• இரங்கிப்பாடும்பண்பு, ஆற்றுப்படுத்தும்பண்பு, பெயர்சுட்டிப்பாடுதல், அறிவுரை கூறும்பண்பு, கடவுள் பற்றிய கருத்துக்கள் (நடுகல் வழிபாடு, பொங்கல் வழிபாடு, வேலவன் வெறியாடல்.)

■ சங்ககால செய்யுள் மரபு

சங்ககால செய்யுள் மரபிலே இலக்கிய வடிவங்கள் பெரிதும் காணப்படவில்லை. தனிப்பாடல்களாகவோ, அன்றில்

ஆற்றுப்படைகளாகவோ, காணப்பட்டன. அகவல்பா, வஞ்சிப்பா, ஆகிய யாப்புக்களின் செல்வாக்கே அதிகம் காணப்பட்டன.

இதுதவிர கலிப்பா, பரிபாட்டு போன்ற யாப்புக்களின் பிரயோக நிலையையும், இதன்நிலைச் செய்யுள்களின் ஆதிக்கத்தையும் காண முடிகின்றது.

■ சங்ககால மொழி மரபு

சங்ககால இலக்கியங்களின் மொழிப்பாங்கிலே தூய்மையான தனித்தமிழ் மரபே அதிகம் காணப்பட்டது. தமிழுக்காக உயிர் விட்ட மன்னர்களும், தமிழாகவே வாழ்ந்த புலவர்களும், தமிழை தம் கண்ணென போற்றிய மக்களும் வாழ்ந்தமையால், இக்காலத்தில் தூய்மையான தனித்தமிழ் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இக்கால மொழிப்பாங்கிலே சொற்சுருக்கமும், பொருட்செறிவும் காணப்பட்டதோடு உள்ளுறை உவமங்களும், இறைச்சிப்பொருட்களும் மலிந்து கிடந்தன.

சங்கமருவிய காலம் (கி.பி 3ம் நூற்றாண்டு - கி.பி 6ம் நூற்றாண்டு)

இது முச்சங்கங்கள் அழிந்த காலம் என்பதால் சங்கமருவியகாலம் என அழைக்கப்படுகிறது. சங்கமருவியகாலத்திலே அரசியல், சமய, மொழி, பண்பாட்டு சூழலிலே பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. தமிழர்களான முடியுடை மூவேந்தர்களின் ஆட்சி தளர்வடைய வட நாட்டாரான களப்பிரரின் ஆட்சி நிலைதோன்றியது. இந்து சமய செல்வாக்குடன் சமண, பௌத்த மதங்களின் செல்வாக்கும் முதன்மை பெறுவதை காணமுடிகின்றது. இக்காலத்தில் திராவிட சங்கங்கள், சமண பள்ளிகள் தமிழை வளர்க்க பாடுபட்டன. வழக்கில் இருந்த தமிழ் மொழியுடன், வடநாட்டு மொழிகளான சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், பாளி போன்ற மொழிகளின் செல்வாக்கு அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இக்காலத்தில் அற இலக்கியங்கள் அதிகளவு எழுந்தமையால் இக்காலம் “அறநெறிக்காலம்” என அழைக்கப்படுகிறது.

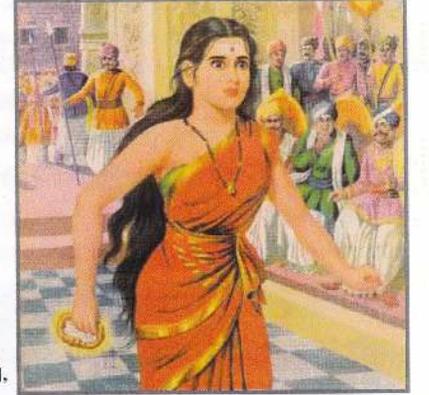
■ சங்கமருவியகால இலக்கியங்கள்

- ◇ இரட்டைக்காப்பியங்கள்: சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை
- ◇ இலக்கண இலக்கியம்: தொல்காப்பியம்
- ◇ பக்தி இலக்கியங்கள்

அ) சைவபக்தி இலக்கியங்கள்: அற்புதத்திருவந்தாதி, திருவிரட்டைமணிமாலை, முத்ததிருப்பதிகம், திருவாலங்காட்டு முத்ததிருப்பதிகம்.

ஆ) வைணவபக்தி இலக்கியங்கள்: முதலாம் திருவந்தாதி, இரண்டாம் திருவந்தாதி, மூன்றாம் திருவந்தாதி.

◇ கீழ்க்கணக்கு இலக்கியங்கள்: நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னாநாற்பது, இனியவைநாற்பது, கார்நாற்பது, களவழிநாற்பது, ஐந்திணைஐம்பது, ஐந்திணைஎழுபது, திணைமொழிஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், தரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழிநானூறு, சீறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி, கைநிலை.

■ சங்கமருவியகால பொருள் மரபு

அறம்சார், அகம்சார், புறம்சார், பக்திசார், சமயம்சார் பொருண்மைகள் இங்கே பேசப்படுகின்றன.

■ சங்கமருவியகால செய்யுள் மரபு

சங்கமருவியகால செய்யுள் மரபானது உருவக உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இக்காலத்தில் யாப்புகளைப் பயன்படுத்தி செய்யுள்கள் எழுந்தன. இக்காலம் “யாப்புப் பரிசோதனைக்காலம்” என அழைக்கப்படுகிறது. பதிகம், அந்தாதி, இரட்டைமணிமாலை, காப்பியம், தனிப்பாடல் போன்ற இலக்கியவடிவங்கள் கையாளப்பட்டன.

■ சங்கமருவியகால மொழி மரபு

சங்கமருவிய காலத்தில் மணிப்பிரவாளநடை, சம்புநடை, உரைநடை, இலக்கணநடை போன்றவற்றின் செல்வாக்கை காணமுடிகிறது. இக்காலத்தின் அரசியல் செல்வாக்கு, பண்பாட்டு கலப்பு, சமண பௌத்த மதங்களின் வருகை, அக்கால வாழ்வில் ஏற்பட்ட சலிப்புத்தன்மை, சங்க கால புற வாழ்வில் ஏற்பட்ட சரிவு, மக்களின் தன்மைய நாட்டம் என்பன அற நீதி நூல்கள் அதிகளவில் எழுந்தமைக்கு காரணமாயின.

பல்லவர்காலம் (கி.பி 6ம் நூற்றாண்டு - கி.பி 9ம் நூற்றாண்டு)

பல்லவர் காலத்தில் சிவனேயச்செல்வர்களான நாயன்மார்களும், திருமாலடியார்களான ஆழ்வார்களும் தோன்றி பக்தி இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். இதனால் இக்காலம் சமயநெறிக்காலம் என அழைக்கப்படுகிறது.

■ பல்லவர்கால இலக்கியங்கள்

- ◇ சைவபக்தி இலக்கியங்கள்
- ◇ வைணவபக்தி இலக்கியங்கள்

■ பல்லவர்கால இலக்கியங்களின் பண்புகள்

பல்லவர்கால பக்தி இலக்கியங்களிலே இறைவனுக்கு திருவருக்கொடுத்துப் போற்றும் பண்பு, வடமொழி புராண இதிகாச கருத்துக்கள் உட்பொதிந்து பாடும் பாங்கையும், சமூக, சமய, சமரச கருத்துக்களையும், பாவனை முறையினையும், இயற்கையை வர்ணித்து பாடும் பண்பையும், கைக்கிளை, பெருந்திணைப் பண்புகளையும், நிலையாமை கருத்துக்களையும், தத்துவப் பொருண்மைகளையும், திட்டமிட்ட பிரச்சார நடவடிக்கையினையும் காணமுடிகின்றது.

█ பல்லவர்கால பொருள் மரபு

இக்கால இலக்கியங்களிலே தெய்வீகக்காதல், மானிடக்காதல், மொழி மீது கொண்ட காதல், வீரம், நிலையாமை, தத்துவப்பொருண்மைகள் என்பன காணப்படுகின்றன.

█ பல்லவர்கால செய்யுள் மரபு

பல்லவர்கால இலக்கியங்களிலே பதிகம், கலம்பகம், மடல், உலா, அந்தாதி, எழுகூற்றிருக்கை, தசாங்கம் போன்ற பக்தி சார் இலக்கிய வடிவங்களின் பயில் நிலையையும், விருத்தப்பா, வெண்பா, கலிப்பா, அகவல்பா போன்ற யாப்புக்களின் பயன்பாட்டினையும் தாழிசை, துறைவிருத்தம், மதங்கு, தோல்வகுப்பு, அம்மாணை போன்ற பாவினக்கூறுகளின் பயில் நிலையையும் காணமுடிகின்றது.

█ பல்லவர்கால மொழி மரபு

பல்லவர்கால இலக்கியங்களில் மணிப்பிரவாளநடை, நாட்டாரோசை, உரைநடைப்பண்பு, இலக்கண அமைதி என்பவற்றின் செல்வாக்கையும் காணமுடிகின்றது.

சோழர்காலம் (கி.பி 9ம் நூற்றாண்டு -கி.பி 14ம் நூற்றாண்டு)

இது தமிழின் வளர்ச்சிக்காலமாகும். விஜயாலயன், ஆதித்தன், பராந்தகன், குலோத்துங்கன், அனபாயன், இராஜராஜன். இராஜேந்திரன் போன்ற மன்னர்கள் ஆட்சி செய்தனர். இக்காலப்பகுதியில் ஓட்டக்கூத்தர், கம்பர், ஓளவையார், புகழேந்திப்புலவர், ஜெயங்கொண்டார், சேக்கிழார், திருத்தக்கதேவர் போன்ற புலவர்களும் வாழ்ந்தார்கள். சோழர்காலமானது காவியகாலம், காவிய உற்பத்தி காலம், பல்துறை எழுச்சிக்காலம் எனவும் போற்றப்படுகிறது. சோழர்காலத்தின் பொருளாதார சூழ்நிலை, வரி அறவீட்டு நடவடிக்கைகள், சோழ மன்னர்களது சமயப்பொறையுடைமை, வட மொழிச்செல்வாக்கு, சிருஷ்டி கர்த்தாக்களின் தோற்றம், அரசியல் சூழ்நிலை என்பன அக்காலத்தில் காப்பியங்கள் அதிகளவு தோன்றக் காரணமாயின.

█ சோழர்கால செய்யுள் மரபு

இக்காலத்தில் பரணி, உலா, பிள்ளைத்தமிழ், அந்தாதி, கோவை போன்ற வடிவங்களில் இலக்கியங்கள் எழுந்தன.

█ சோழர்கால மொழி மரபு

சோழர்கால இலக்கியங்களில் உரைநடையின் பயன்பாடு அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இக்காலத்தில் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை எழுதப்பட்டது. சோழமன்னர்கள் தமிழ் மொழியுடன், வடமொழியையும் ஆதரித்துப் போற்றினார்கள்.

நாயக்கர்காலம் (கி.பி 14ம் நூற்றாண்டு- கி.பி 18ம் நூற்றாண்டு)

நாயக்கர்கள் வைணவசமயத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தபோதும், சைவசமயத்திற்கும் ஆதரவு வழங்கினர். வணிக நோக்கத்திற்காக தமிழ் நாட்டிற்குள் பிரவேசித்த ஆங்கிலேயர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்தை பரப்பத் தொடங்கினர். இக்காலத்தில் புராணங்கள், காவியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், தனிப்பாடல்கள், சித்தர்பாடல்கள், பொதுமக்கள் இலக்கியங்கள், உரைநூல்கள் என பல்வகை இலக்கியங்கள் எழுந்தன.

█ நாயக்கர்கால பொருள் மரபு

நாயக்கர்கால இலக்கியங்கள் சமயச்சார்புடையவையாகவும், பழமை போற்றும் பண்புடையவையாகவும், பொதுமக்கள் சார்பானதாகவும், வசைக்கவிகளாகவும் காணப்படுகின்றன.

█ நாயக்கர்கால மொழி மரபு

இக்காலத்தில் வடமொழிச்செல்வாக்கையும், யமகம், மடக்கு, திரிபு போன்ற யாப்புக்களையும் சந்தங்களையும், கடின சொற்பிரயோகங்களையும், சிலைடைகளையும் கையாண்டுள்ளனர்.

█ நாயக்கர்கால செய்யுள் மரபு

இக்கால இலக்கியங்கள் செயற்கை அழகு கொண்டவை. அதுமட்டுமன்றி தனிப்பாடல்களும் இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றன.

ஐரோப்பியர்காலம்

ஐரோப்பியர் காலத்தில் உரைநடை, செய்யுள், நாடக மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்கள், தோற்றம் பெற்றன. இக்காலத்தில் கட்டுரை எனும் புதியவடிவம் தமிழில் உருவாகிற்று. அத்துடன் ஒப்பியல் துறைகளும், ஆராய்ச்சிகளும், விமர்சனத்துறைக்கு வழிகாட்டின.

இக்கால இலக்கியங்கள் சமயப்பிரச்சார கருத்துக்களை கொண்டிருப்பதாகவும், உரைநடை வளர்ச்சியை கொண்டதாகவும், புதிய இலக்கிய வகைகளினதும் துறைகளையும் கொண்டதாகவும், காலத்திற்கேற்ப நவீன மயப்படுத்தப்பட்டதாகவும், ஆங்கில மொழிச்செல்வாக்கு கொண்டவையாகவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு தமிழிலக்கிய வரலாற்றை நாம் பாகுபடுத்தி நோக்கமுடியும்.

உசாத்துணை நூல்

பேராசிரியர். செல்வநாயகம் வி, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, குமரன் புத்தக வெளியீடு, 1951

PEACE

Thivisha Sarveswaran

Grade 10 student at Vada Hindu Girls' College
Point Pedro, Sri Lanka

The word 'peace' means a situation or a period of time when there is no war or violence in a country or in an area. It includes the following characteristics:

- The state of being calm or quiet.
- The state of being giving in friendship.
- The quality of being peaceful (not involving in a war, violence, or argument.)

Peace is not something that can be bought from any shop or a person or a country. It should flow from the heart of every man. Heart is a well from which the water of love springs out. It is the love that creates bond or ties among families, communities, and countries. These affectionate relationships are the ways in which two or more people or groups of people or countries behave towards each other; bring happiness, good fortune, and success. Peace is closely related to individuals, families, communities, and countries.

So, it is very important to note that the activities of the members of the family, communities, and countries have great influence on the holy word 'peace'. People should grow **love** in their hearts. When **love** increases, generosity also increases. When generosity increases, the high quality of frugality that is using anything without excess will increase, so people will take care of others and they will share what they have. They won't steal the resources what others can use. When they follow this, they can develop love and affection. Through good relationships, they can develop love and affection. These good relationships promote mutual understanding and people will learn to be co-operative. They also learn to tolerate others. This is the foundation of peace.

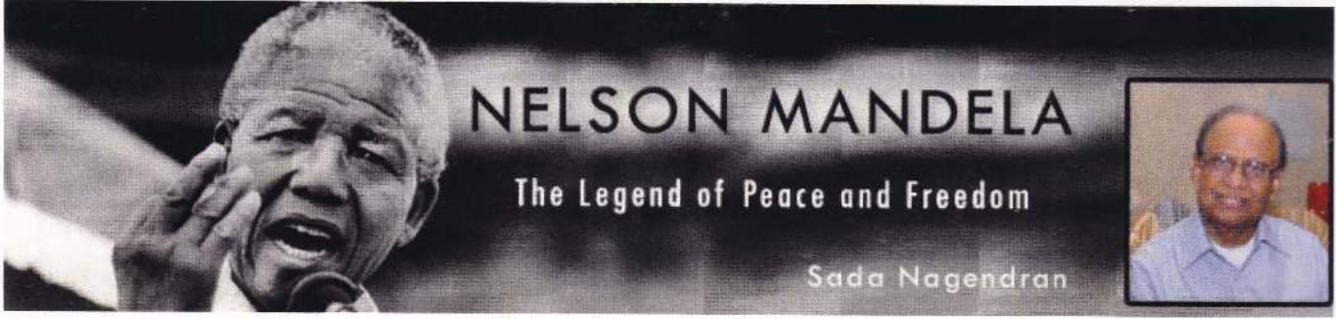

But what is happening? There is no peace among families, communities, and countries. Why is this? The modern families, countries and societies pay more attention to money, power, and domination. It was very unfortunate to see so much of enmity, jealousy, and aggressive qualities among the people, and the nations due to various differences such as race, religion, wealth, politics, caste, and even the skin colour. The result is, war in countries and communities and violence in families. The consequences of these problems are atrocities, cruelties, and violence. Everywhere we see there is terrorism and blood shedding. Very bad and unpleasant things are happening. People lose their lives, beloved ones, shelter, and property.

So, as humans, should we allow these activities to happen? There may be many ways to do that. I strongly believe that people should be educated and made to differentiate between the moral and the sins. Their attitudes toward the bad qualities should be changed. They must be more religious. They must be encouraged to a live spiritual life. We should encourage other people to work for themselves and others. For the work of others, sacrifices and self contentment are essential for the development of the heart.

War and violence bring tears.

Peace brings happiness and success.

Nelson Mandela was born on July 18, 1918, in Mveso, Transkei, South Africa. Mandela's father served as a counselor to tribal chiefs, but he lost his title and reputation over a dispute with the local colonial magistrate. Mandela was just a child at that time and he was compelled to move with his mother to Qunu, a remote village north of Mveso. He was the first person in his family to attend school and he was baptized as Nelson Mandela in the Methodist church. When Mandela was nine years old, his father passed away and he was adopted by Chief Jongintaba Dalindyebo, the acting regent of the Thembu people. Mandela left Qunu and moved to the provincial capital of Thembuland.

Mandela was vehemently opposed to the apartheid policy of racial segregation of the white regime in South Africa and he joined the African National Congress in 1942 when he was twenty years old. In 1961 Mandela organized the armed wing of the African National Congress to oppose the apartheid policies of the white racist government. The A.N.C sabotaged power stations, attacked military bases and also engaged in occasional car bombing. Mandela was in jail for most of these operations. "I hate race discrimination most intensely and in all its manifestations. I have fought it all during my life, I fight it now and will do so until the end of my days" (Nelson Mandela) He spent 27 years in prison most of them in South Africa's notorious Robben Island prison.

The white extremists of the Apartheid regime killed innocent people. They targeted taxi stands that blacks rode to work. White extremists attacked Johannesburg main airport. They killed at least 21 people and wounded 145 victims. The extremist leaders of the apartheid regime demanded a high price for peace. They wanted a separate state for whites and independent homelands for their black puppets. Mandela realized the need to move from armed resistance to a new phase of peaceful negotiation. "We are here to heal the wounds of the past. The Afrikaners are part of the South African population; racial hatred was no match for grace and compassion." - Mandela

Nelson Mandela became the first black president of South Africa in 1994 and served until 1999. He won the Nobel Peace in 1993. He was popularly known as 'Madiba' meaning father. He was welcomed to Canada three times. On his last visit in November 2001 he was awarded honorary citizenship. He was hailed as the 'father of South African freedom'.

Desmond Tutu, former Archbishop of South Africa described Nelson Mandela as a hero of the planet. "He inspired us to walk the path of forgiveness and reconciliation, South Africa is now one family". "I cannot fully imagine my own life without the example that Nelson Mandela set" Barack Obama. In conclusion Nelson Mandela was Africa's icon of freedom and justice; he was a freedom fighter, a democrat, a Nobel Peace laureate, father of a nation, and a beacon of hope for his struggling South African people and an inspiration to all and a world champion of peace. He died on December 05, 2013. May his soul rest in peace!

திருக்குறள்

அபிரன் நிமலன்

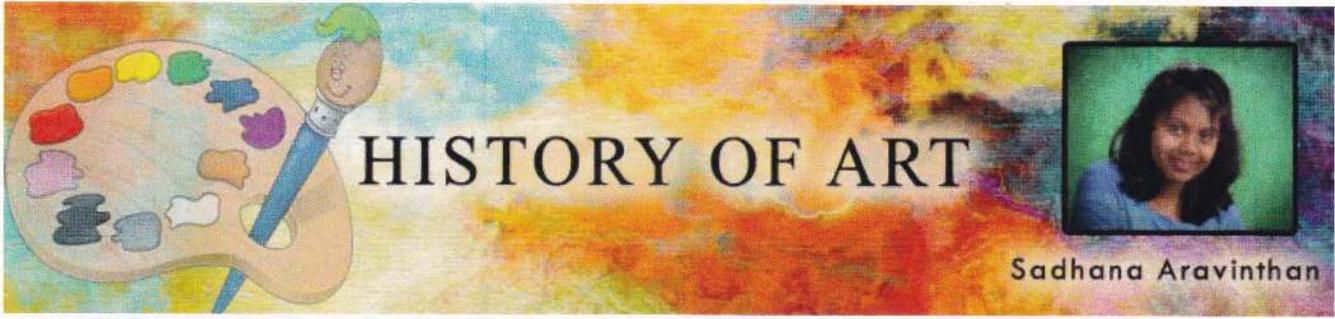
திருக்குறள்

தமிழ் மொழியிலுள்ள பெருமைக்குரிய நூல் திருக்குறளாகும். இது தமிழ் வேதம் என்றும் நிக் நூல் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. திருக்குறளை உயர்ந்தவர் தருவள்ளவராவார். சமார் இரண்டாமாம் ஆண்டுகளுக்கே முன்பு இந்தியாவின் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த சிவார், திருக்குறளை அடித்துப்பால் பொருட்பால், காமத்துப்பால் என முப்பால் களாகப் பிரித்து சி றியுள்ளார். இரண்டு வாரிய பாட்டுக்களால் ஆன இந்திருக்குறளில் மொத்தமாக ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது குறள்கள் உள்ளன. இதன் முதல் குறளாக,

“ அகரமுதல எழுக்கெல்லாம்,
ஆத பகவன் முதற்கே லக”

என்பதாகும். எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் “அ” என்ற எழுத்து முதலாக அமைந்திருப்பது போல், லகற்கு இரண்டாம் முதலாவார் எனக் கதாநிகிய தருவள்ளவார், லக வாய்க்கைதக்கி தேவையான அனைத்து விடையங்களுக்கும் திருக்குறளில் சி றியுள்ளவை பெருமைக்குரியதாகும். தின் று பல்வேறு மொழிகளில் மொழி வயாக்கப்பட்டுள்ள திருக்குறளை சிறுவர்களாகிய நாடும் பயின்று நன்மையடைவோம்.

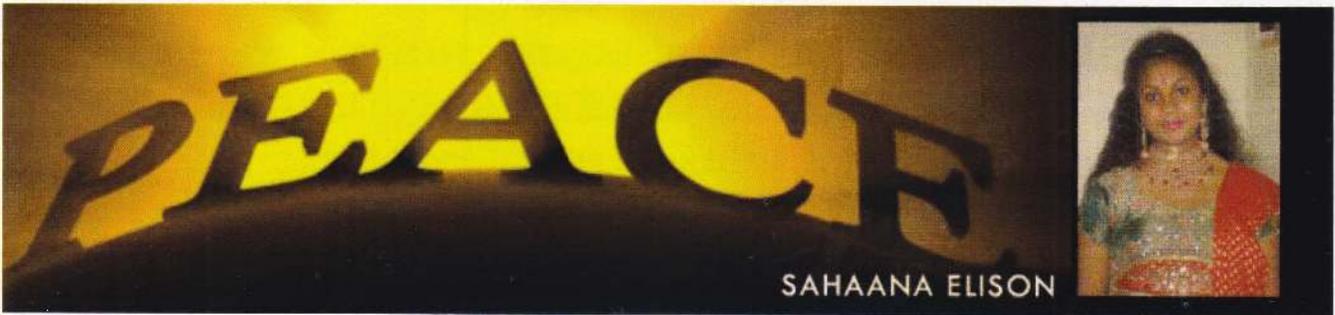
அபிரன் நிமலன்

One might ask what art is. Well, art is a very simple thing to do. Art is all about drawing, coloring, textures, mixing and creating stories. Art is a huge adventure all in your mind. You want to use your imagination to make your drawings come alive.

Some masterpieces belong to artists all around the world, for example: Van Gogh, Leonardo da Vinci, Pablo Picasso, Frida Kahlo, etc. Leonardo da Vinci was born in Italy, a town called Vinci. He became famous due to the extracurricular activities he did. Leonardo was a scientist, architect, sculptor, and a mathematician.

Van Gogh, also known as Vincent, was born on March 30, 1853 in Holland. Before Van Gogh was famous he took part in several jobs. Gogh worked at an Art Gallery, a school and was a preacher to all. Finally, art can inspire anyone in the universe. It does not matter who it is. Just like the saying "A picture is worth a thousand words", signifies that behind the image itself it has a true meaning to it, than a descriptive text in a book.

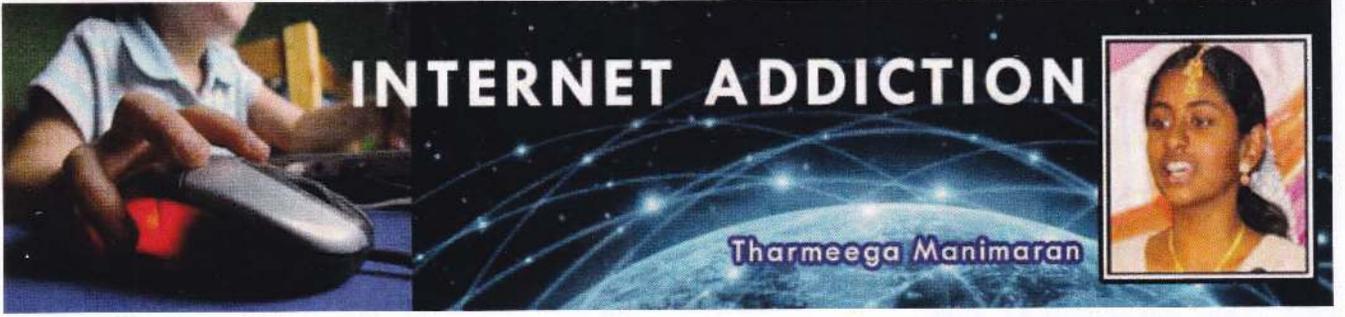

My first question is, why do we need peace? We need peace so we individuals, can live peacefully without any disturbance, tranquility, etc. If one looks on the other hand; what the world would be like if we do not have peace at all?

For example if one takes in consideration of World War 2 where 20 million people have lost their lives; all because of the hatred Germans showed on the Jews. Another example is in Syria how more than 2 million people have fled their homeland and are now registered as refugees. Now they are living in different places such as Lebanon, Turkey, etc. Due to the war that is going on in Syria most of the population is starving to death.

We are today's young generation and our voices should be heard. We need to take a stand for all these issues that are going on around the world and care about others. In the bible; Jesus mentioned to love one another, especially our neighbour. But realistically who is following this principle. I do not mean everyone but in general. Some of us go to mass and say peace be with you, but who is actually following this. Not only us individuals, but other countries itself are not following this. Prime ministers, presidents, in countries tend not to make real peace. They mention that they are going to do so and as a result nothing happens. How long are they going to talk though until the world ends? How long are they going to make a fool of us? Most countries have nuclear bombs. What are they going to do fight and cause more disputes such as creating nuclear war, so the world would end?

One might ask "what I can do in order to get peace". It is one simple thing. If you're a real Catholic, real Buddhist, real Muslim, real Hindu or a real Jew, we can get peace because all religions proclaim good news. No religion has mentioned to murder this particular person. If everyone follows their religion truly there would be no fighting in the universe. We can live together as brothers and sisters. In conclusion just like Bob Marley said, "One love! One Heart! Let's get together and be all right."

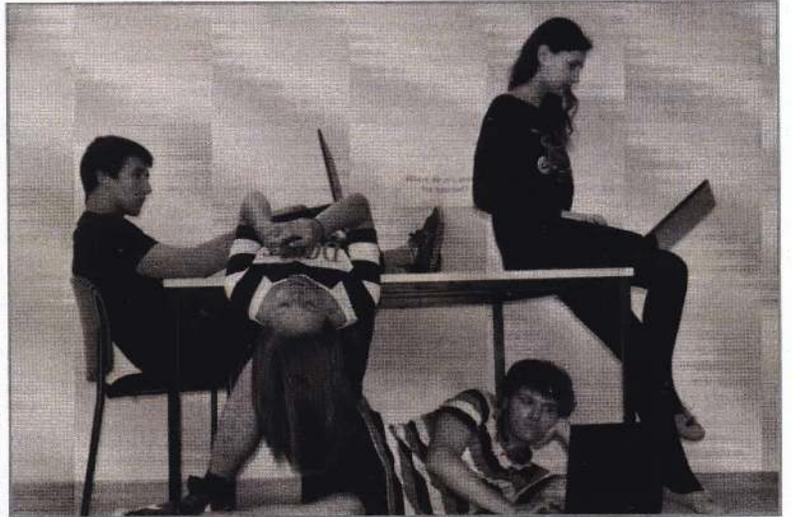
For most of us the Internet is avoidance to reality. When we are overcome with boredom, we surf the Internet. When we have nothing else to do, we surf the Internet. But worst of all, when we do have something else we could be doing, we find ourselves surfing the Internet. Read on to find out more about Internet addiction and three of the most common pathways people take when on the road to becoming addicted.

Internet addiction is when someone spends excessive time online causing them to lose themselves in the virtual world or pay less attention to reality. E-mailing, games, and social networking are all examples of what time is spent when on the internet.

The most common type of internet addictions is cyber friendship. These are the addictions of chat rooms and social networks such as Facebook. Facebook is one of the largest social networks but is known for providing many distractions. Many people relied on it to keep up with their friends, just like other social networks, such as Twitter and MySpace. Cyber friendship addictions occur when these chat rooms and social networks are misused by people looking for virtual friends. The longer people have cyber friendship addictions, the more virtual friends become more important than actual friends in the real world.

However, not all Internet use is a waste of time! At school, we are encouraged to use the Internet because it can be very productive and can accomplish tasks faster which makes the Internet less time-consuming when it comes to education. The Internet only becomes a problem when we are using it excessively, causing school and other things of importance to get disregarded completely. When THIS happens, it becomes a matter of addiction.

The addiction of the Internet has grown just as fast as the popularity of the Internet has grown. People spend as much time as they want on the Internet, simply because they can, and there's nothing in their way stopping them. The Internet is now part of daily activity in places, all around the world. Yes, it's been used so much that people can't even go a day without surfing the Internet for something.

Lots of people are simply addicted to just generally surfing the Internet out of boredom, but eventually begin to surf when there are other things they should be doing. These people often tend to have urges to go online for a little while, but end up losing track of time and staying online longer than they intended to. The people with this addiction just have to know everything about everything even if it won't be helpful. To them, it seems as if Google has the answer to every single thing in the world and has the solution to any problem in the world. It's just too tempting to know; even if they don't really need to know.

Today, you've read about addictions to social networks, cyber friendship addictions, general internet surfing, and how dependent people are on the Internet. The Internet is good for a lot of things: research, essays, there are infinite possibilities. But internet addiction isn't something you want, so limit your time online.

மரணம் என்பது உடலுக்கா? அல்லது உயிருக்கா? என்பது தலைதாக்கி நிற்கும் ஒரு கேள்வி. குழந்தை முதல் முதியவர் வரை மரணம் என்பது இயற்கை நியதி.

மரணம் மனிதனுக்கு மட்டுமல்ல. மரம், செடி, கொடி, மிருகம், பறவை, ஊர்வன எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே நியதி தான். உடல் பௌதீக இன்பங்களுக்கும், சுகங்களுக்கும் அடிமைப்பட்டது. அதனால் தான் மரணத்தைக் கண்டு மனிதன் பயப்படுகின்றான். பௌதீக உடல் மரணத்தை ஏற்க விருப்பமின்றி உறவுக்களுக்காகக் கலங்கி நிற்கின்றது. பௌதீக உடல் நிரந்தரமல்ல என்பதை ஒருவர் புரியும் வரை அவர் பயந்த உலகத்தில் தான் வாழ்வார்.

“காயமே இது பொய்யடா, வெறும் காற்றடைத்த பையடா!”- பட்டினத்தார். காயம் என்பது உடல். இந்த உடல் பொய் என்றார். உடல் நீ என்று எப்பொழுது நினைக்கின்றாயோ அப்போதே உன் உடலுக்கு மரணம் நிஜமாகின்றது.

மனம் என்பது காற்றில் வந்த கீதங்கள், பிறப்பில் வந்ததல்ல. குடும்பச் சூழ்நிலைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் வார்த்தை பிரயோகங்களும் உன்னுள் புகுந்து மனமாகத் திரும்பி வருகின்றன. அது உன்னுடையதென்று நீ நினைப்பாயாயின் உன் மனத்திற்கு மரணம் நிஜமாகின்றது.

உயிர் அதுதான் ஆத்மா, வாகனம் இயங்குவதற்கு எப்படி இயந்திரம் முக்கியமோ அதே போன்றுதான் உடலும், மனமும் இயங்குவதற்கு உயிர் முக்கியம். உடல் தாயின் வயிற்றில் இருந்து உருவாகி வெளி உலகில் தோற்றமாக வந்தது. பக்க சூழ்நிலையிலிருந்து உருவானது மனசு. உயிர் எங்கிருந்து வந்தது என்பது கேள்வி

ஆன்மாக்கள் இறைவனின் அங்க உறுப்புக்களில் இருந்து தோன்றியவை என்று ஸ்ரீமத் பாகவதம் சொல்கின்றது. பகவத கீதையானது “இந்த ஆத்மாவை வெட்ட முடியாது, எரிக்கமுடியாது, அழிக்க முடியாது, உருவாக்க முடியாது” என்று சொல்கின்றது. இதன்படி ஆத்மாவுிற்கு மரணம் இல்லை என்பது இறைவனின் நியதி. எப்பொழுது உடல், மனம் என்பன உன்னுடையதல்ல என்றும் ஆத்மாதான் நான் என்றும், எனது உயிர் இந்த உடலுக்கு மட்டுமே உரியதல்ல என்பதையும் எப்பொழுது நீ உணருகிறாயோ அப்பொழுதே உன் ஆத்மாவுிற்கு (உயிருக்கு) மரணம் இல்லை என்பதைப் புரிந்தவனாகின்றாய்.

ஆத்மா காலத்திற்குக் காலம் முற்பிறப்புக் கர்ம வினைகளுக்கமைய வெவ்வேறு பிறப்புக்களை எடுக்கின்றது. அது மனிதனாகவோ, மிருகமாகவோ, பறவையாகக் கூட இருக்கலாம். பாவத்தைச் செய்தவன் நரகத்தைத் தான் அடைவான் என்பார்கள். ஆனால் நரகம் இப்பிறவியிலேயே கிடைக்கும் என்று கீதை கூறுகின்றது.

“மரணத்தின் இறுதி நாட்களிலே நீ என்னையே நினைத்து, என் நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு மரணிப்பாயின், நான் கிருஷ்ணராக உன்முன் தோன்றுவேன். ஆனால் நீ என்னை மறந்து என் நாமம் மறந்து இருப்பாயாயின் நான் உன் மரணத்தின் போது எமனாக வருவேன்” என்றார் கிருஷ்ணர்.

இதிலிருந்து ஒவ்வொருவனுடைய வாழ்க்கையும், தர்மப்படியும், நியாயப்படியும், நேர்மைப்படியும் சர்வமும் இறைவனுக்கே, என்ற படியும் வாழ்ப்பட வேண்டும் என்பதை இறைவன் உறுதிப் படுத்துகிறார்.

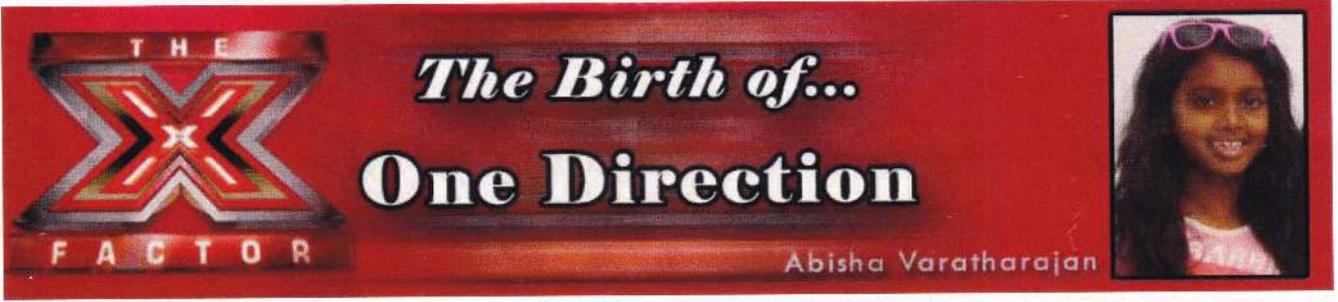
மனதால் செய்யும் பாவம், மனதினாலும், வார்த்தையால் செய்யும் பாவம். வார்த்தையாலும், செயலால் செய்யும் பாவம் செயலினாலும் இப்பிறவியிலேயே நீ அடைவாய் என்று கூறப்படுகின்றது. இதிலிருந்து நரகம் இப்பிறவியிலேயே கிடைக்கும் என்பது உறுதியாகின்றது

மரணிக்கும் தறுவாயில் ஏற்படுகின்ற உச்ச நிகழ்வு, கடந்து வந்த பாதையில் மொத்த நிகழ்வுகளின் உச்ச நிகழ்வே முன்னிலையில் படமாக காட்சி அளிக்கும். அதாவது உன் உடற்பகுதிகளில் பதியப் பட்டிருந்த பாவ, புண்ணியங்களில் எது அதி கூடிய நிலையில் நிற்கின்றதோ, அது தான் உன் மரணத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் வந்து உன் அடுத்த ஜென்மத்தை நிர்ணயிக்கின்றது. எனவே உன் கர்ம செயற்பாடுகளின் விளைவாகத்தான் உன் மரணமும், அடுத்த ஜென்மமும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

சிலரது ஆத்மா மரணத்தின் தறுவாயிலே பௌதீக இன்பத்திற்கு ஆட்பட்டு இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிய விருப்பமின்றி தள்ளாடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். ஏதோ ஒரு ஆசையில் அது சிக்குண்டிருக்கும். சிக்குண்ட ஆத்மா அந்தரத்தில் மிதக்கும். ஆன்மீக ஆத்மாவோ எந்தச் சிக்கலுமின்றி அமைதியாகச் செல்லும். பலருக்கு இந்தமாதிரியான சம்பவங்கள் நடந்ததை நானே நேரில் கண்டுள்ளேன்.

“ எது நடந்ததோ அது அது நன்றாகத்தான் நடந்தது” இதுவே நிஜம்.

In July 2010 the auditions for the UK's X Factor were underway. Five young boys from various parts of the UK and Ireland had entered the competition with nothing else, but passion for singing. Their names are Zayn Malik from Bradford, Liam Payne from Wolverhampton, Niall Horan from Westmeath, Ireland, Harry Styles from Cheshire, and Louis Tomlinson from Doncaster. They had all entered the UK's X Factor as solo artists. At their individual auditions, they had a task to impress the judges and they did.

At the boot-camp round of the competition the judges gave the boys bad news that they didn't make it through as solo artists. They were devastated, but the judges gave them a suggestion that they should work together. So they took the chance and worked together. They then became the ever famous, "One Direction."

On December 12, 2010, One Direction held third place at the X Factor 2010 Finals. Even though they didn't come in first, it was clear that they had already attracted a huge number of fans. Also, girls would wait outside TV studios in London just to get a glimpse at One direction and they were already receiving sacks of fan mail. After, one of the judges signed them a contract with Sony, their album called "Up All Night" was released on November 21, 2011. The album was placed second on the UK albums chart. So, from then on, the popular boy group had several tours around the world, had sold-out concerts, and even action figures which were sold at toy stores all across the world! This is the story of how five young men became a popular band called, "One Direction."

நான்

நான்

என் பெயர் அபிஷா வரதராஜன் - என் அப்பா அபிஷா
 பெயர் மோகன் பரமசிவன். எனக்கு நான்கு
 தங்கை இக்கிதா. அவரது பெயர் -
 - சூர்யா. எனக்கு நான்கு பெயர். நான்
 Cedar Drive Jr. P.S.லில் -
 - படிக்கிறேன். எனக்கு படித்த நூல்
 பச்சை. நான் சூரியன் பிடிவெம்
 விரும்பி படிப்பேன்

அபிஷா வரதராஜன் மோகன்

நான்
 அபிஷா வரதராஜன்

நான் தாயகம் போனேன்

சி. ஆர்வலன்

நான் தாயகம் போனேன்

எனது பெயர் ஆர்வலன் திவரதரன்.
நான் கடற்க். வருடம் எனது பிழைக்கின்ற
மற்றும் சிந்திப்பாடு எங்கள் உறவுகளை
காண தாயகம் போனோம்.

தாயகத்தில் எனது பாட்டி,
அப்பப்பா அப்பம்மா அம்மம்மா
சித்தப்பா, மாமா எல்லோரும் எங்களை
அண்ணத்து மகிழ்ந்தனர். நாங்கள் என்
கற்கையின் பிறந்த நாளையும் சிறந்த
எதிர்ப்பாட்டி மகிழ்ந்தோம்.

நான் அங்கு பார்த்தவைகளையும்
என்னுடன் அன்பாக கண்டித்து பெரிமையையும்
என்னுடன் விளையாடிய சிவவர்களையும்
நினைத்துப் பார்த்தேன்.

நன்றி

சி. ஆர்வலன்

SK

MY GRAND PARENTS

MY GRANDPARENTS

GRANDPARENTS ARE THE FIRST FRIENDS THAT A CHILD MAKES. THEY ARE JUST LIKE OLDSHADY TREES SHOWERING COOL SHADE ON THEIR LOVELY GRANDCHILDREN THEY CAN NEVER HURT THEIR GRANDKIDS. I LOVE MY GRANDPARENTS AND MISS THEM SO MUCH. MY GRANDMOTHER IS THE QUEEN OF THE KITCHEN WHO COOKS DELICIOUS FOODS DURING MY HOLIDAYS, TELLS STORIES OF KING AND QUEENS. I REALLY ENJOY SPENDING MY HOLIDAYS WITH MY GRANDPARENTS. THEY SPOIL, PROVIDE

attention and shower with love and many gifts.

THANKS TO THE NEW TECHNOLOGY WE CAN FIND WAYS TO CONNECT WITH THEM EVEN WHEN THEY LIVE THOUSANDS OF MILES AWAY.

I LOVE MY GRANDPARENTS AND MISS THEM SO MUCH.

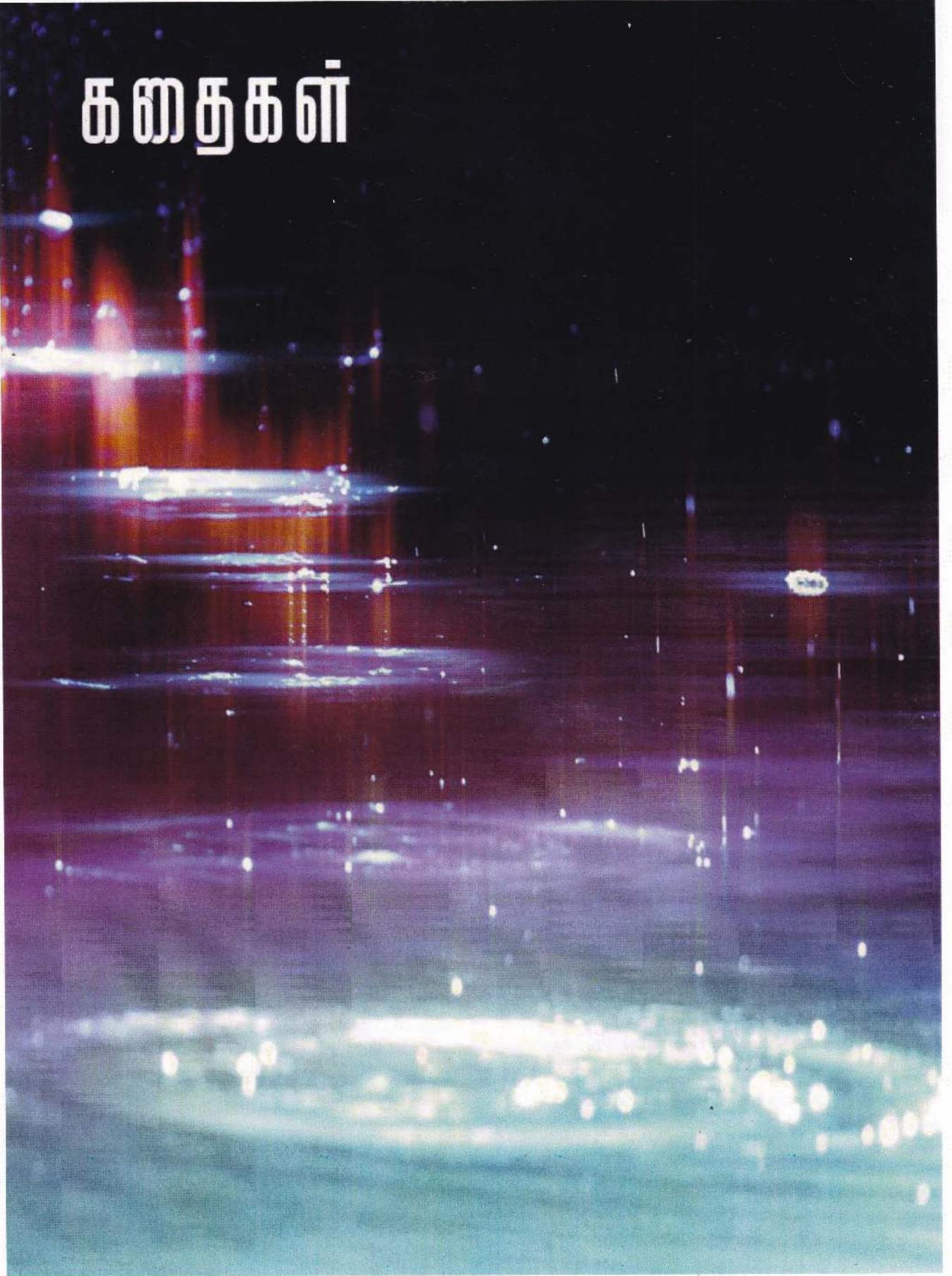
PRIYANKA AMRITHA

VASEEKARAN

Priyanka Amritha Vaseekaran

கதைகள்

தூய்மையைப் பின் தூயானான்

(கைதடி முதியோர் இல்லத்தால் நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் போட்டியில் பாராட்டுப் பத்திரம் பெற்ற சிறுகதை)

கலாபூஷணம். சி. செகராசசிங்கம் (வதிரியூரான்)

அப்பதான் இரவுச்சாப்பாட்டை முடிச்சுப் போட்டு வந்த இராசமணி வீட்டிலிருந்து சாய்வு நாற்காலியில் வந்து இருந்தான். அவளுக்கு மகன் திருகோணமலையில் இருந்து தன்னைப் பார்க்க ஒரு கிழமை லீவில் வந்ததில் சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சி. அவளும் தனியாளாக இருந்து காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கின்றாள். புருசன் இறந்ததிலிருந்து, மகன் இப்படித்தான் அடிக்கடி தாயை வந்து பார்த்திட்டுப் போவான்.

“ அம்மா! நான், முன் வீட்டை இங்கை வந்ததிலிருந்து கவனிக்கிறன் ஒரு பாட்டியும், இரண்டு பிள்ளையளும், ஒரு தகப்பனும், ஒரு குமர்பிள்ளையும் தான் இருக்கினம் போலை. அந்தப் பிள்ளை பம்பரம் மாதிரி சுழண்டு, சுழண்டு வேலை செய்கிறாள். அந்தப் பிள்ளையளும், தேப்பனும் வெளியிலை போகேக்கை எவ்வளவு சந்தோசமாய் வழி அனுப்பி வைக்கிறாள். ஆனால்....அவையின்றை முகத்திலை பெரிசா சந்தோசத்தைக் காணேல்லை. அந்த இரண்டு பிள்ளைகளின் தாய் ஆர்? அந்தப் பாட்டி ஆர்? இந்தப் பிள்ளைக்கும் அவைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? எனக்கு ஒரே குழப்பமாயிருக்கு”.

“ உன்னைப் போலை தான் தம்பி நானும் கொஞ்ச நாள் குழப்பியிருந்தனான். பிறகுதான் அவையின்றை புதினம் கேள்விப்பட்டனான்” என்று மகனுக்கு முன் வீட்டார் பற்றி தான் கேள்விப்பட்டதைச் சொல்லத் தொடங்கினாள். அந்த ஐயாவின் பெயர் சிவசம்புவாள். வவுனியாவிலை வங்கியிலை மனேஜராக வேலை பார்த்தவராம். அந்தப் பொம்பிளைப் பிள்ளையள் இரண்டும் அவற்றை தான். இரண்டு வருசத்துக்கு முன்னாலை அவற்றை மனுசி “கான்சரிலை” செத்துப் போச்சாம். அந்தக் கிழவி அவற்றை மனுசியின்றை தாய். அவவிற்கும் வேறு உதவியள் இல்லை. அதனால் பேரப் பிள்ளையள் ஓடை தங்கிவிட்டா. கொஞ்சநாள் சொந்தக்காரர் வந்து சமைச்சுக் கொடுத்தினம். அவையளும் எவ்வளவு நாளைக்கெண்டுதான் உதவி செய்வினம். வேலைக்காரியை வைக்கிறதற்கும் அவைக்கு விருப்பமில்லை.

சொந்தக்காரரும், அவற்றை கூட்டாளியளும் அவரை இரண்டாம் தாரம் கலியாணஞ் செய்ய வற்புறுத்திச்சினம். அவர் பிள்ளையளிலை உயிரை வைச்சிருக்கிற படியால், எங்கே, வசதியான இடத்தில் இருந்து வாறவை பிள்ளைகளைப் பார்க்க மாட்டார்கள் என்று நினைத்து அவற்றை எல்லாம் தட்டிக் கழித்தார். அப்பதான் புறோக்கர் மூலம் முள்ளிவாய்க்கால் சண்டையிலை தந்தையை இழந்த இந்த சுபாசினியைப்

பேசி வந்தார்கள். தாயும், அவளும் தான். ஆரோ நல்ல சனம் போலை, தங்கடை வளவுக்கை அமைத்துக் கொடுத்த ஒரு கொட்டிலில் தான் சீவியம் நடத்தினவையாம் நல்லா வாழ்ந்த குடும்பமாம். அந்தப் பிள்ளைக்கும் இவருக்கும் பத்துப் பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசம் இருக்கும் போலை. ஆரம்பத்திலை வலுக் கட்டாயமாகக் கலியாணம் வேண்டாம் என்று மறுத்த மனுசன் பின்னர் மாமியார், பிள்ளைகளின்றை வற்புறுத்தலாலை அந்தக் கலியாணத்திற்கு சம்மதித்திருக்கிறார். அதுவும் அவர் சம்மதித்ததற்கு இரண்டு காரணம் இருந்ததாம். கலியாணம் செய்வதாலை அகதியாக வந்த அந்தக் குடும்பத்திற்கு உதவி செய்வதாகவும் இருக்கும் என நினைத்தது. மற்றது இன்னும் இரண்டு, மூன்று வருசத்திலை பிள்ளையளும் பெரிய பிள்ளையாகி விட்டால்

அதுகளின்றை தேவையளைக் கவனிப்பதற்கு கட்டாயம் அம்மா ஸ்தானத்தில் ஒருத்தி இருந்தால் நல்லது என்று அவரோடை வேலை பார்க்கிறாக்கள் சொல்லியிருக்கினம். அந்தப் பிள்ளையும், இதுவரை பல கஷ்டங்களை அனுபவித்த படியால் தனது பிள்ளைகளிற்கும், மாமியாருக்கும் உதவியாக இருப்பாள் என்று முழுசாக நம்பினார். இதனால், தனியாக இருந்த சுபாசினியின் தாய்க்கும் மாசாமாசம் செலவுக்கு பணமும் கொடுத்து வந்தார்”.

ஆனால் கலியாணம் கட்டிய கொஞ்ச நாளிலை சுபாசினி கணவரைத் தவிர மற்றவர்களுக்குச் செய்கின்ற வேலைகளைக் குறைத்ததுடன், படிப்படியாகத் தங்கள், தங்கள் வேலைகளை அவர்களே செய்யும்படி நிர்ப்பந்தித்தாள். இந்த விடயம் ஐயாவிற்குத் தெரிஞ்சால் வீணான பிரச்சனைகள் ஏற்படும் என்பதற்காக எல்லாரும

சேர்ந்து அதனை மறைச்சுப் போட்டினம். ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இருக்கும், அன்று தான் பூகம்பம் வெடிச்சது. சிவசம்பு வேலையாலை நேரத்தோடை வந்தது ஒருவருக்கும் தெரியாது. பிள்ளையள் ஏதோ கேட்டதற்கு இந்தப் பிள்ளை காட்டுக் கத்தல் கத்தி நான் உதெல்லாம் செய்யிறதற்கு உங்கடை அம்மாவும் இல்லை, வேலைக்காரியும் இல்லை என்று சொல்லிப் பேசியிருக்கிறாள். அதைக் கேட்ட அந்த மனுசன் துடி. துடித்துப் போனார். பிள்ளையளுக்கு நல்லது நடக்குமெண்டு நினைச்ச அவராலை அதனைத் தாங்க முடியவில்லை. அவர் அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடியாது இரவு முழுதும் தூக்கமில்லாமல் தவித்திருக்கிறார்”.

மற்ற நாள், முதல் வேலையாக சுபாசினிக்குத் தெரியாமல், மாமியாரை சாந்தி முதியோர் இல்லத்தில் சேர்ப்பதற்கு முன்பணம் கட்டிவிட்டு, பிள்ளைகளையும் ‘வோடிங்கில்’ சேர்ப்பதற்கான ஒழுங்குகளையும் செய்திருக்கிறார். பிறகு மனிசிக்காறியின் தாய் வீட்டை போய், நான் தாம்பத்திய வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட்டுக் கல்யாணம் செய்யவில்லை என்தது உங்களுக்குத் தெரியும். உங்கடை மகள் கஷ்டங்களை அனுபவித்த படியால், எனக்கு நல்ல மனைவியாக இல்லாட்டிலும் பரவாயில்லை. ஆனால் என்றை பிள்ளையளுக்கு நல்ல தாயாகவும், எனது மாமியாருக்கு நல்ல மகளாகவும் இருப்பாள் என்று நினைச்சுத்தான் கலியாணம் செய்தனான். எங்கடை பிள்ளையளிடம் நான் உங்கடை வேலைக்காரியோ என்று சொன்னதை என்றை காதாலை கேட்டுட்டன். இதுக்கு மேலை அவளோடை குடும்பம் நடத்த முடியாது. அவளைப் போய் கூட்டியாருங்கோ என்று சொல்லி விட்டுக் கோபத்தோடை கிளம்பி விட்டாராம்”.

தாய் மனுசியும் மகளை ஆள்விட்டுக் கூப்பிட்டு நடந்த விசயத்தைச் சொல்லி கண்டபடி பேசியிருக்கிறா. அந்த மனுசன் உனக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை தந்திருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் நாங்கள் வீடு வீடாய் பிச்சை தான் எடுக்க வேண்டும். நிரக்கதியாக நிண்ட உனக்கு நல்ல வாழ்க்கையைத் தந்த அவருக்கு எப்படி எல்லாம் நீ நன்றியுடையவளாக இருக்க வேண்டுமெண்டு புத்திமதி கூறி அவளின் தவறை விளங்க வைச்சிருக்கிறா. எங்கை தன்னை வாழ்க்கை பறி போய்விட்டதே என்று. அடிச்சுப் புரண்டு, கொண்டு விட்டுக்கு ஓடியிருக்கிறாள். அங்கை வீடு பூட்டியிருந்ததைக் கண்டுட்டுப் பதறிப்போய் பக்கத்து வீட்டிலை விசாரித்திருக்கிறாள். அவை ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு முதல் தான், ஓட்டோ ஒண்டிலை நாலு பேரும் ஏறி சாந்தி முதியோர் இல்லத்துக்கு மாமியாரை விடப் போயிருக்கினம் எனக் கூறியிருக்கினம்.

இல்லத்திலை மாமியாரை பதிவு செய்துவிட்டு, விட்டுவிட்டு வரேக்கை மாமியாரின்னை கண்ணாலை கண்ணீர் பொலுபொலு என்று கொட்டுவதைப் பார்த்து இந்தப் பிள்ளையள் இரண்டும் விக்கி, விக்கி அழத் தொடங்கிவிட்டினமாம். அதைப் பார்த்த சிவசம்புவிற்றும் எப்படி ஆறுதல் சொல்லுறது என்று தெரியாமல், “இங்கை நான் உங்களை அனாதையாக விட்டுப் போகவில்லை. காசு கட்டித்தான் பார்க்கிறன். அடிக்கடி வந்து பார்ப்பம் கட்டாயம் பிள்ளையளின்னை

படிப்பு முடிய உங்களை எங்களோடை தான் வைச்சிருப்பம்” என்று சொல்லி ஆறுதல்படுத்தியுள்ளார். இந்த நேரம் பார்த்து இந்தப் பொடிச்சியும் ஓட்டோவிலை போய் இறங்கின உடனை மனிசன்னை காலைக் கட்டிப் பிடிச்ச கதறி அழுது மன்னிப்புக் கேட்டிருக்கு. அவரும் கூடியமட்டும் மறுத்துப் பார்த்தார். பாட்டியையும், பிள்ளையளையும் கட்டிப் பிடித்துக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி இனிமேல் எந்தப் பிழையும் செய்யமாட்டன் என்று கதறியிருக்கிறாள். அதுகளும் ஒரு மாதிரி சிவசம்புவிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி இவளைச் சேர்த்துப் போட்டினம்”.

இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாய் தாய் சொன்ன கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சந்திரன் “அப்படி எண்டால் அவை கட்டின காசுக்கும், பிள்ளையளின்னை வோடிங்குக்கும் என்ன செய்தினம்?” என்று கேட்டான்.

“அந்த இல்லத்திலை காசுகட்டினால் திருப்பிப் பெற முடியாதாம் ஆனால் அதனை வேறு ஓராளுக்கு மாத்தி விடலாமாம். பிள்ளையளின்னை வோடிங் விசாரிச்சுப் போட்டு மட்டும் வந்த படியால் பிரச்சனை இல்லை. அப்பதான் மூத்த பிள்ளை சொல்லிச்சுதாம் சித்தியின்னை அம்மாவும் பாவம் தானே, அங்கை தனிச்சிருந்து கஷ்டப்படுறதை விட இங்கை சேர்த்துவிட்டால் அவவிற்றும் சந்தோஷசுமாக இருக்கும் என்று சொல்லி எல்லோரையும் சம்மதிக்க வைச்சுதாம். அதைக் கேட்டு கண்கலங்கின சுபாசினி அவளைக் கட்டிப்பிடிச்சு “செல்லம் இனிமேல் என்னைச் சித்தி என்று கூப்பிடாதேங்கோ அம்மா எண்டே கூப்பிடுங்கோ” என்று பாசத்துடன் சொன்னாவாம். இல்லத்திலை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சனங்கள் எல்லாம் கைதட்டித் தங்கடை மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிச்சவையாம்” என்று தான் கேள்விப்பட்டதை தனது பாணியில் இராசமணி சொல்லி முடிச்சான்.

எங்கடை வீட்டிற்கு முன்னாலை ஒரு சின்னத்திரை சீரியலே நடந்திருக்கு, அதுவும் தாய்க்குப் பின் தாரம் என்று தான் கேள்விப் பட்டனான். ஆனால் இங்கு தாய்க்குப் பின் மலர்ந்த தாயாகவே இந்த சுபாசினி மாறிவிட்டாள். “ அம்மா வசதியானவர் ஒருவர் அனாதை இல்லத்துக்குப் போவதை விட அனாதையான அந்த அம்மா அங்கை போனது எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். இப்ப வெளிநாட்டிலை உள்ள வசதியான பலர் தாய், தந்தையரை முதியோர் இல்லத்தில் தான் அனுப்பி பராமரிக்கினமாம். இண்டைய நிலையிலை முன்விட்டு சிவசம்புவுக்கு அன்பான மனைவியும், பிள்ளைகளிற்கு பாசமான தாயும், அந்தக் கிழவிக்கு ஒரு பரிவுள்ள மகளும் கிடைச்சிருக்கு. சுபாசினியின் அம்மாவிற்றும் அகதி வாழ்க்கை நீங்கி முதியோர் இல்லத்தில் ஒரு கூட்டு வாழ்க்கை கிடைச்சிருக்கு. அம்மா! இந்த நேரத்திலை நானும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டன். எனியும் உன்னைத் தனிய விட்டுவிட்டு என்னாலை இருக்க முடியாது. ஆற்றை காலிலை விழுந்தாவது ‘ நான்ஸ்’ எடுத்து எப்படியும் உன்னோடை தான் இருக்கப் போறன்” என்று சொல்லித் தாயைக் கண்ணீர்மல்க கட்டி அணைத்தான்.

விட்டுக் கொடுத்தால்...

செல்வா

பேப்பர்..... பேப்பர்.....

காலையில் பேப்பர் போடுபவனின் சத்தம் கேட்டு வாசலுக்கு வந்தான் பிரபா.
வாசற் கதவைத் திறந்தான்.....

அப்போதுதான் காலைக் கதிரவன் கண்விழித்திருக்க வேண்டும். முற்றத்தில் மஞ்சட் பூக்கள் விரிந்து கிடப்பது போல் சூரியனின் ஒளிக் கதிர்கள், அவை வாசலில் பட்டுத் தெறித்து மனதுக்கு ரம்மியமான உணர்வைத் தந்தது. சிறிது நேரம் அங்கேயே நின்று காலைக் கதிரவனின் அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் பிரபா.

மஞ்சள் ஒளிக் கீற்றுக்கிடையில் பறவைகள் அங்குமிங்கும் பறந்தன....

குருவிகளின் சத்தம் காதில் வந்து போனது....

நன்கு மூச்சை உள்ளிழுத்து வெளியே விட்டவனாய், கதவருகே வீசப்பட்டிருந்த அந்த நாளிதழை குனிந்து எடுத்துக்கொண்ட பிரபா அதன் பக்கங்களை விரித்தவாறே குசினியை நோக்கி நடந்தான்.

“அம்மா.....! தேத்தண்ணி ரெடியா?” என்றவன் தாயாரின் பின் போய் நின்றான்.

மகனின் குரல் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்த அம்மா, “ஓம் தம்பி நல்லுங்கோ கப்பிலை ஊத்தித் தாறன்” என்று சொன்னவர், தேனீர் நிறைந்த கப்பை பிரபாவிடம் நீட்டினார். ஒரு கையில் தேனீரையும் மறுகையில் அன்றைய நாளிதழையும் எடுத்துக் கொண்ட பிரபா வரவேற்பறையை நோக்கி நடந்தான்.

அங்கிருந்த சோபாவில் அமர்ந்தவன் தேனீர் கப்பை எடுத்து வாயில் வைத்து ஒருமுறை உறிஞ்சியபடி கையில் இருந்த இதழை புரட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கினான். அவன் கண்கள் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பக்கங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கின. திடீரென அந்தப் பக்கத்தில் பார்வை நிலைத்துக் கொண்டது. ஆம் அன்றைய வெளியீட்டிலும் வதனியின் சிறுகதை வெளிவந்திருந்தது.

வியப்புக் கலந்த மகிழ்வுடன் சோபாவை விட்டெழுந்தவன் யன்னல் அருகே சென்றான். சற்றுத் திறந்திருந்த யன்னலின் இடுக்கு வழியே வந்த இதமான காலைக் காற்றின் வருடலுடன் கதை படிக்க ஆரம்பித்தான்.

வதனியின் சிறுகதைகளில் அடுக்கடுக்கான வர்ணனைகள், வார்த்தை ஜாலங்கள் நிறைந்தே இருக்கும். இன்றைய கதையிலும் அவற்றுக்குக் குறைவே இல்லை. சில இடங்களில் பிரபாவுக்குப் புரியாத அர்த்தங்கள்....

ஒன்றிற்கு இரண்டு தடவைகள் அவற்றைப் படித்து விளங்கியபோது அவனுக்கு அவற்றை எழுதிய கைகளைப் பற்றி கைலாகு செய்யவேண்டும் போல் இருந்தது.

பிரபாவும் சிறுகதைகள் எழுதி வருபவன். ஆனால் வதனி எழுதுவதைப் போல்.....

ம்.....அவனால் கற்பனை செய்து பார்க்கக் கூட முடிவதில்லை. வதனியின் எழுத்துக்கள் சில சமயங்களில் அவனுக்கு பொறாமை ஏற்படுத்தும் அளவுக்கு அமைந்திருக்கும். அவ்வப்போது ரசிகர்களிடம் இருந்து வதனிக்கு வருகின்ற பாராட்டு மடல்களைப் படிக்கும் போதெல்லாம் தன் நிலை தாழ்ந்து போய்விடுவான்.

பிரபா ஏதாவது எழுதவேண்டும் என்றால் அதற்கான நேரங்களாக அதிகாலையை அல்லது அந்திமாலையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வான். இந்த வேளைகளில் தனது வீட்டுக்கு பின்னால் இருக்கும் தோட்டத்துக்குச் சென்று தனியாக அமர்ந்தபடி தனது கதைகளுக்கான கருவைத் தேடிக் கொள்வான். நினைவில் வருவன எல்லாவற்றையும் அவனது கை தானாகவே தாள்களில் குறித்துக் கொண்டிருக்கும்.

மாலை நேரங்களில் பகலவன் மறையத் தொடங்கியதும் பனிகூட்டம் இறங்கி வரும். இதனைச் சற்றும உணராதவனாய் தனது கதைகளின் பொருள்களில் லயித்திருப்பான். மகனைத் தேடிவரும் அவன் அன்னையின் கைகள் அவன் தோளில் படுவதில் சுயநினைவுக்கு வருவான்.

“என்ன தம்பி யோசனை?” இருட்டினது கூடத் தெரியாமல்.....?”

இது தாயின் குரல்!

பிரபா வாய் திறந்து ஒரு வாத்தையேனும் பேச மாட்டான். வாய் திறந்து விட்டால் மனதுக்குள் கூடு கட்டிக் கொண்டிருக்கும் கற்பனைகள் சிதறி விடுமோ என்ற பயம் அவனுக்கு. மௌனமாக அம்மாவைப் பின் தொடர்வான். நிலவின் நிழல்களில்க் கூட அவன் பார்வை எதையாவது தேடிக் கொண்டிருக்கும்.

இரவின் ஓசை அடங்கிய பின் விளக்கின் அடியில் அமர்ந்தபடி கதை எழுத ஆரம்பிப்பான். தனித்தனியாக தாள்களில் குறித்து வைத்திருந்தவற்றை தனது கதையின் தேவைக்கு ஏற்றவாறு சேர்த்து கதையை மேலும் மெருகூட்டிச் செய்வான்.

அவன் எழுதும் தாள்களில் பல தாள்கள் அவன் கைக்குள் அகப்பட்டுக் கசங்கி அவனைச் சுற்றிக் குப்பைக் குவியல்களாய்ச் சிதறிக் கிடக்கும். அப்போதெல்லாம் தன்முன் பரவிக் கிடக்கும் காகிதக் குப்பைகளை வெறித்துப் பார்த்தவனாய் படுக்கையில் சாய்ந்து விடுவான். யார் இந்த வதனி?

இவர் ஆணா? அல்லது பெண்ணா?

எனத் தெரிந்து கொள்ளும் அவாவில் வதனியின் கதைகளைப் பிரசுரிக்கும் காரியாலயத்தில் வேலை செய்யும் தனது நண்பனை அணுகினான். அவனுடாக மதிவதனி என்ற பெண் வதனி என்கிற பெயருக்குள் மறைந்திருந்து கதையெழுதி வருவதை அறியும் போது அது அவனுக்குப் பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

ஓ இவளா அவள்?.....

சற்றேனும் எதிர்பாராததால் வியப்பில் ஆழ்ந்தான்!

இந்த வதனி என்ற மதிவதனிக்கும் பிரபாவுக்கும் விரைவில் திருமணம் நடக்கவுள்ளது. அந்தத் திருமணம் பெரியவர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் இருவருக்கும் அதில் புரண திருப்தி. இருவருமே அதை வெளிக் காட்டுவதில்லை. அது பெரியவர்களின் விருப்பப்படி நடக்கும் திருமணம் என்பதுபோல் காட்டிக் கொள்வதில் ஒருவருக்கு ஒருவர் சளைத்திருக்கவில்லை. திருமணத்துக்கு முன்னர் எதேச்சையாக எதிரெதிரே பார்த்துக் கொள்ளும் போதெல்லாம் புன்னகையை மட்டும் மாற்றி விட்டு நழுவிச் செல்லும் இருவரும்.....ஒருவரை ஒருவர் பாராத போது பார்த்துக் கொள்வதுமாக தமது காலத்தைச் சாமர்த்தியமாகக் கடத்தினர்.

மதிவதனிதான் வதனி என்று தெரிந்து கொண்டபின் பிரபாவுக்கு அவளைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மேலெழுந்தது. தனது நண்பனின் துணையுடன் வதனி வேலை செய்யும் காரியாலயத்துக்குப் போவதற்கு நினைத்தான். தன்னைக் கண்டதும் மதிவதனியிடமிருந்து வரும் வெளிப்பாடு என்னவாக இருக்கும் என்ற கற்பனைகள் வேறு...

பிரபாவைக் கண்டதும் அவள் உண்மையில் திகைத்தே போனாள். பிரபா தன்னைத் தேடி தன்னிடத்துக்கு வருவார் என அவள் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

இதன் முன்னர் இருவரும் பார்த்திருந்தாலும், இது அவளுக்குள் ஏற்பட்ட புது அனுபவம்.. உள்ளம் சிறகடிக்க நாணத்தால் மௌனித்தாள். மதிவதனி யாருடனும் எளிதில் பேசிப் பழக்கப்படாதவள். அதனால் என்னவோ பிரபாவைக் கண்டதும் வரவிருந்த வார்த்தைகளும் தொண்டைக் குழிக்குள் அடங்கிக் கொண்டன.

வந்தவரை விழிகளால் வரவேற்று அமரச் செய்து தானும் எதிரில் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள். இருவருக்குள்ளும் ஏற்பட்ட மௌனத்தைக் கலைக்க நா-ளிகைகள் தேவையாக இருந்தன.

பிரபா கதிரையில் இருந்து சற்று முன்னுக்கு நகர்ந்து இருந்தான். அணிந்திருந்த சேட்டின் கைகளை மேலே தள்ளியவாறு மெல்லச் சிரித்தான்.

சிரித்தவாறு...

“நீங்கள் என்னை இங்கு எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டியள் என்ன?”

அவன் வந்த காரணத்தை அறியும் ஆவலுடன் அதனை ஆமோதிப்பது போன்று மெல்லத் தலையசைத்தாள்.

“நீங்கள் தானே வதனி என்ற பெயரில் கதை எழுதி வாழீங்கள்?”...

மனம் சொல்ல வந்த வார்த்தைகளை அடக்கிக் கொள்வதற்காக சிரமப்பட்டு கதிரையின் பிடிக்களில் கைகளை இறுகப் பிடித்தபடி உதட்டைக் கடித்துச் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

அவனை அவள் இரகசியமாக தனது பார்வையால் அளந்து கொண்டாள்!

மொழி, இலக்கியம், படைப்புகள் என்று பொதுவான பல பேச்சுக்களின் பின் சிறிது நேரத்தில் இருவரும் விடைபெற்றனர். வீடு வந்து சேரும்வரை பிரபாவின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. தான் நடந்து கொண்ட முறையை எண்ணி அவனிடத்தில் அவனுக்கே வெறுப்புப் பற்றியது. தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டோமே என்ற ஆதங்கம் ஒருபுறம். தன் செயலை நினைத்துத் தவியாய்த் தவித்தான்.

இருவரின் நேரடிச் சந்திப்பின் பின்னரும் தொடர்ந்து நாழிதழ்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. அதில் வதனியின் கதைகள் இடம்பெறுவதில்லை. வதனியின் கதைகளை விரும்பிப் படிக்கும் பிரபாவுக்கோ இது பலத்த ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. ஒவ்வொரு காலைப் பொழுதும் காத்திருந்து நாளிதழ்களைப் புரட்டிப் பார்ப்பான். அன்றும் வதனியின் கதை இல்லையென்றால் போதும், தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி அவற்றை வீசிவிட்டுப் போவான்.

சில காலங்களில் இருவருக்கும் திருமணம் நடந்தது. பிரபா வீட்டுக்கு மதிவதனி வந்து விட்டாள். ஒரு மாலைப் பொழுதின் இனிமையான தருணத்தில் பிரபா வதனியிடம் கேட்டான், “உன் கதையை ஒரு இடத்திலும் பார்க்க முடிவதில்லை.....நீ என்ன கதை எழுதுவதை நிறுத்தி விட்டாயா?”

“எனக்குக் கதை எழுதவேண்டும் என்று தோன்றுவதில்லை” பதில் சொன்னவள் பிரபாவின் முகத்தை பார்க்கத் தவறவில்லை.

“ம்.....இதை என்னை நம்பச் சொல்லுகிறாயா?” அர்த்தத்துடன் சிரித்தவன், சிரிப்பை நிறுத்தி “இது பொய்தானே?” என்றான்.

உண்மையில் அதற்கான காரணம் ஓரளவுக்குப் புகிகின்றது. இப்பொழுது அவள் அவளின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்க்கின்றான். பிரபா தனது மனைவியின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்க்கின்றான்...

அவனது பார்வையின் கூர்மையால்... மிகவும் தாழ்ந்த குரலில்

“அது வந்து....நான் எழுதவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புறீர்களே?” தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டாள் வதனி..

“நிச்சயமாக..” சொன்னவன் “இதில் என்ன சந்தேகம் உனக்கு” என்றான்.

மீண்டும் வதனியிடம் இருந்து வார்த்தைகள் இழுபட்டன... “நான் எழுதுவதில் உங்களுக்கு வருத்தம் ஒன்றும் இல்லையே”.

கேட்டவள்...

“இல்லைப் போல் இருக்கு என்ன...?” என்று சொன்னவாறு ஒரு வேகத்துடன் தனது நுனி நாக்கினைப் பற்களால் கடித்துக் கொண்டாள்.

வதனியின் பேச்சில் இருந்த குறும்புத் தனத்தையும், அதனால் அவளிடம் ஏற்படுகின்ற முகபாவங்களையும் பார்த்து ரசித்துச் சிரித்தவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டவனாக அவளைத் தனதருகில் இழுத்து தன் கை விரல்களுக்குள் அவளின் விரல்களைப் பின்னிக் கொண்டான்!

பார்வைகள் பரிமாறின.....இதயங்கள் இரண்டும் இடம்மாறின.....நீண்ட மௌனத்தைக் கலைத்தவனாய் “உன் எழுத்துக்களால் நான் சற்றுத் தடுமாறியது என்னவோ உண்மைதான். அன்று நீ யாரோ.....ஆனால் இப்போது”.....நா தழுதழுத்தது பிரபாவுக்கு..வெளிவராத வார்த்தைகள் நாவுடன் ஒட்டிக் கொள்கிறது.

நாவுடன் கட்டுண்ட பிரபாவின் வார்த்தைகள் வதனியின் தலையில் கைகளால் கோலம் போட வைத்தன... அந்த அரவணைப்பில் ஏற்பட்ட சுகத்தில் மேலும் நாணம் பெற்றது பெண்மை!

தோளில் இருந்த வதனியின் தலையை நிமிர்த்தி தனது இரு கைகளிலும் அவளது கன்னங்களைத் தாங்கியபடி சொன்னான்...

“இனிமேல் நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து எழுதலாமே!” சொன்னவன்...

அவள் கையை பிடித்து அவளின் உள்ளங்கையில் “வதனிப்பிரபா” என்று தனது சுண்டு விரலால் எழுதிக்காட்டினான். என்ன எழுதுகின்றான் என்பதை மிகவும்

நுணுக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மதிவதனி அவன் எழுதியதைப் பார்த்ததும் குதூகலமாக “ஓ...எழுதலாமே!” தனது உதட்டைக் குவித்தபடி தலையை ஆட்டிச் சிரித்தாள்.

வதனி கதை எழுதத் தொடங்கி விட்டாள். அவள் கதைகளில் வரும் வர்ணனைகள், வார்த்தை ஜாலங்கள் எல்லாவற்றையும் அவள் எழுதிப் போடும் காகிதங்களில் படித்து விடுவான் பிரபா. வதனி எழுதி வெளிவந்த அவளின் கதைகளை அவளுக்கே படித்துக் காட்டும் அளவுக்கு முட்டாளும் ஆனான்.

பிரபா தன்னிடம் காட்டும் அன்பும், தன் கதைகளைப் படிப்பதில் உள்ள அக்கறையையும் பார்க்கும்போதெல்லாம் நெகிழ்ந்து போவான் ‘ வதனிப்பிரபா’ .

‘ பெண் மனம் மட்டும் புதிர் அல்ல ஆண்கள் மனமும் அப்படித்தான்’ அதனைச் சரியாகப் புரிந்து, சாமர்த்தியமாக நடந்து வளைந்து கொடுத்துவிட்டால் விட்டுக் கொடுப்பவர்க்கு வெற்றி நிச்சயம்!

இன்றும் பேப்பர்.....பேப்பர்.....

பேப்பர்காரனின் குரல் கேட்டு வாசலுக்கு ஓடிப் போனான் பிரபா. கதவருகில் கிடந்த நாளிதழை எடுத்தவன், அவசரம் அவசரமாக அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தான். வதனியின்..... இல்லை இல்லை.....மன்னிக்க வேண்டும் “வதனிப்பிரபா” வின் “விட்டுக் கொடுத்தால்” சிறுகதை பிரசுரமாகி இருந்தது. மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அதைப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

“தம்பி தேத்தண்ணி வேண்டாமே?” அம்மாவின் குரல்

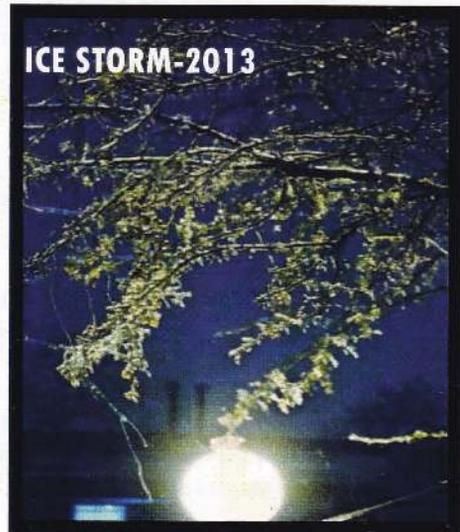
“தம்பி தேத்தண்ணி ஆறுது!” மீண்டும் அம்மா தான்

“தம்பி....”

“தம்பி பிரபா!”

“கெதியிலை வாவன் தம்பி!”

தாயின் குரல் ஓங்கி ஒலிக்கின்றது!

பீஞ்சு மனம்

ப. விஷ்ணுவர்த்தினி

பிருந்தாவின் வரவிற்காக நானும், பானுமதியும் நீண்டநேரமாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எங்களது கண்கள் அடிக்கடி, “கேற்” வாசலையே திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

எனக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்துவிட்டது. ஆயினும் அங்கு விரிவுரைகள் தொடங்க எப்படியும் ஒரு வருடமாகும். அதுவரைக்கும் காலத்தை வீணாக்கக் கூடாது என்பதற்காக ஆங்கில, சிங்கள வகுப்புக்களிற் குப் போவது தவிர, மீதிநேரத்தில் அயலிலுள்ள சின்னப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதில் நேரத்தைச் செலவிட்டேன். பின்னேர்ப் பொழுதுகளில் அவர்கள் என்னிடம் ரியூசனிற்கு வருவார்கள். நேரம் போவதே தெரியாமல் மகிழ்ச்சிகரமாக எனது கற்பித்தல் தொடரும்.

மூன்று மணிக்கு வகுப்பு, ஆனால் இப்பொழுது மூன்று இருபது ஆகிவிட்டது. இன்னமும் பிருந்தா வகுப்பிற்கு வரவில்லை. நேரம் சென்றுகொண்டேயிருக்கிறது. பானுமதியால் மேலும் பொறுமையாக இருக்கமுடியவில்லை.

“ரீச்சர், பிருந்தா இண்டைக்கு வரமாட்டா போலகிடக்கு... நீங்கள் எனக்குப் படிப்பியங்கோ”

பிருந்தா தேவையில்லாமல் ஒருநாளும் ரியூசன் “கட்” பண்ணமாட்டாள். ஏதாவது தேவைக்கு நிற்பதென்றால் முதல்நாளே என்னிடம் சொல்லிவிடுவாள் அல்லது பானுவிடம் சொல்லியனுப்புவாள்.

பிருந்தாவின் வீடு அதிக தொலைவில்லை. என்னுடைய வீட்டிலிருந்து ஐந்தாவது வீடுதான் அவளது வீடு. பிருந்தா வகுப்பில் இல்லாமல் பாடத்தினைத் தொடங்க என்னால் முடியவில்லை. என் மனம் ஏனோ இடங்கொடுக்கவில்லை.

“பானு! நீர் பிருந்தா வீட்டை போய் அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு வாருமன்”

என நான் அவளிடம் கெஞ்சலாகக் கேட்கிறேன்.

ஏதோ யோசித்துக் கொண்டே, “சரி ரீச்சர்” என்றபடி பானு ஓடிச் செல்கிறாள்.

‘கேற்’ வரை சென்றவள், “ரீச்சர்...ரீச்சர்...” என்றபடி கீச்சிட்ட குரலில் கத்திக் கொண்டு ஓடிவருகிறாள். “ஏன் பானு திரும்பிவாறீங்கள்..”

“ரீச்சர், பிருந்தா வாறா ரீச்சர்” என்றாள். எனது வீட்டுக் ‘கேற்றிலிருந்து பார்க்க பிருந்தாவின் வீடு தெரியும். ஒரே நேர ஒழுங்குகள்தான். அதனால் தான் பிருந்தா வருவது

பானுவிற்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

பிருந்தா அரக்கப்பரக்க விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடிவருகிறாள்.

“சொரி ரீச்சர்..” என்றபடி வாங்கிலில் அமர்கிறாள்.

பிருந்தாவின் முகத்தில் வழமையான மலர்ச்சி இருக்கவில்லை. அவையெல்லாம் எங்கேயோ ஓடிமறைந்து, அசாதாரண உணர்வுகளின் ரேகைகள் படர்ந்திருந்தன. அவள் வகுப்பிற்கு வந்த நேரத்திலிருந்து ஒருதடவையேனும் என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. தலைகுனிந்தபடியே இருந்தாள். பானுவிடமும் முகங்கொடுத்து ஒன்றுமே கதைக்கவில்லை. கொடுத்த பயிற்சிகளை செய்துகாட்டி விட்டு தன்போக்கில் அமர்ந்திருந்தாள்.

என்னால் இத்தகையதொரு அமைதியான சூழலை எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. என் பொறுமை உடைந்து போகின்றது.

“பிருந்தா! இண்டைக்கு ஏன் ‘லேற்’ ஆக வந்தனீர்?”

“.....” பதில் ஏதுமில்லை.

“நான் கேட்கிறது உமக்கு விளங்கேல்லையோ?” நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவளது விழிகளிலிருந்து ஓரிரு கண்ணீர்த்துளிகள் பிருந்தாவின் பயிற்சிக் கொப்பியை நனைக்கின்றன.

இதற்குமேல் அவளிடம் எதுவும் கேட்க நான் விரும்பவில்லை.

பாவம் பிருந்தா தாயில்லாப் பெண், என்ன பிரச்சினையோ தெரியவில்லை. கடவுள் ஏன் இந்தப் பிஞ்சு மனங்களை இப்படிவருத்துகிறாரோ....? என்று என் மனம் அவளுக்காக அனுதாபப்படுகிறது.

உடலும் உள்ளமும் குளிர்ச்சியாகவும் மலர்ச்சியாகவும் இருக்கவேண்டிய இவ் வயதுப்பருவத்தில், ஊம்புகளோடு ஒட்டியிருந்த மேற்கோல், உலர்ந்து போன உதடுகள், ஒளியிழந்த கண்களோடு இருந்தது அவளது முகம்.

பிருந்தா என்னிடம் ஏதோ கூற முன்வருகின்றாள்.

“ ரீச்சர்... ரீச்சர்...” வார்த்தைகளை ஒன்றுசேர்த்து தன் மனக்கிலேசத்தை சொல்லமுடியாமல் இந்த எட்டுவயதுப் பெண் பெரும்பாடுபடுகிறாள். பிருந்தாவின் வார்த்தைகளை முந்திக் கொண்டு அவளது கண்ணீர் வந்துவிடுகின்றது.

நான் அவளது தலையையும் முதுகையும் மெதுவாகத் தடவி என் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொள்கின்றேன்.

“ அழாதேயம்மா... நீ நல்லபிள்ளைதானே, கெட்டிக்காரி, இப்படி அழக்கூடாது. பிள்ளைக்கு நான் இருக்கிறேன்...” எனது ஆறுதல் வார்த்தைகள் அவளைச் சற்று ஆறுதல் படுத்தியிருக்கவேண்டும். மீண்டும் கூறத் தொடங்குகிறாள்.

“ ரீச்சர் இண்டைக்கு அப்பா வீட்டை வந்தவர்.”

“ நல்லதுதானே இதற்கு ஏன் அழுகிறீங்கள். அப்பா, பிள்ளைக்கு என்ன வாங்கிவந்தவர்?”

நான் இப்படிக்கேட்டது அவளுக்கு பிடிக்கவில்லைப் போலும், உடனேயே அவளது முகம் கடுகடுக்கிறது.

“ ஒன்றுமே வாங்கி வரலை ரீச்சர், அப்பா, ஒரு அன்றியையும் இரண்டு சின்னப் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டுவந்தவர். அவையள் இனிமேல் எங்களோடதான் இருப்பினமாம். ஆனால் அப்பம்மாவுக்கு அது விருப்பமில்லை. அவ, அப்பாவை ஏசிக் கொண்டிருக்கிறா!”

எனக்கு பிருந்தா சொல்லுகிற விடயங்கள் விளங்கியும் விளங்காமலும் இருந்தாலும், என்னால் ஓரளவு பிரச்சினையை ஊகிக்க முடிந்தது. பிருந்தா சொல்வதைப் பார்த்தால், இவளது தகப்பன் இரண்டாவது கலியாணம் செய்துகொண்டிருவிட்டாரோ...?

அப்படியிருக்க வாய்ப்பிருக்கிறதுதான். பிருந்தாவின் தகப்பனைப் பற்றி முன்னரே ஊரிலுள்ளவர்கள் இவ்வாறெல்லாம் கதைத்தார்கள் தான். மூன்று வருடங்களிற்கு முன் பிருந்தாவின் தாய் கோமதி தற்கொலை செய்து கொண்டமைக்கும், இதுவே காரணம். வேறொரு பெண்ணுடன் தன் கணவனுக்கு தொடர்பு என்பதை அறிந்தே கோமதி தற்கொலை செய்தாள் என ஊருக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

கோமதி தன் இரு பிள்ளைகளின் எதிர்கால வாழ்வைப் பற்றி எண்ணாமல் தன்னுடைய வாழ்வே பெரிதெனக் கருதித் தற்கொலை செய்தது, நியாயமில்லாத செயல் என்றே நான் சிலவேளை நினைப்பதுண்டு.

கோமதியின் மரணத்திற்குப் பின் பிருந்தாவின் தகப்பன் தனது இரண்டாவது மனைவியின் வீட்டிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டான். மாதத்தில் ஒருதடவை ஏதேனும் தேவையின் நிமித்தம் தாய் வீட்டிற்கு வருவான். தன் பிள்ளைகள் பற்றிய நினைப்பே அவனுக்கு இருப்பதில்லை.

பிருந்தாவும் அவளது தமக்கை விநோதாவும் அவர்களது அப்பம்மாவுடன் வாழ்கிறார்கள். இந்த தள்ளாத வயதிலும் அவள் ஏதாவது கூலிவேலை, கைவேலை செய்து அவர்களை வளர்த்து வருகிறாள்.

“ரீச்சர்...ரீச்சர்...என்ன யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறீங்கள்.. பிருந்தாவிற்கு புது அம்மாவந்திட்டா! இனி அவள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒவ்வொரு நாளும் சாப்பிட்டிட்டு, நல்லசட்டை போட்டுக் கொண்டுவருவாள்” என என் சிந்தனை ஒட்டத்தை கலைத்தபடி பாணுமதி கூறுகின்றாள்.

“இல்லைப் பாணு, அந்த அம்மா அப்படியெல்லாம் எங்களுக்குச் செய்யமாட்டா...ஏனென்றால் அவளுக்கு ரண்டுபிள்ளைகள் இருக்குது, பிறகு எப்படி எனக்கும் அக்காவுக்கும் சாப்பாடு தருவா..?” என பிருந்தா தங்களது எதிர்பார்ப்பற்ற நிலையை பாணுவிற்குக் கூறுகிறாள்.

“இப்பகூட, அந்தப் புது அம்மா தன் பிள்ளையைக் குளிக்க வார்க்க சவுக்காரம் இல்லையெண்டு என்னை வாங்கி வரச்சொல்லி கடைக்கு விட்டவா...அதுதான் நான் ரியூசனிற்கு வரப் பிந்திப்போச்சுது”

“அதுமட்டுமில்லை ரீச்சர், இவ்வளவு காலமாக அப்பா என்னையோ அக்காவையோ தூக்கிக் கொஞ்சினது கிடையாது... எங்களோட அன்பாகக் கதைத்தது கூட இல்லை. ஆனால் அந்தப்புது அம்மாவின் பிள்ளைகளை எந்நேரமும் மடியிலவைச்சுக் கொஞ்சிக் கொண்டேயிருக்கிறார்.”

இதுவரைகாலமும் தனக்குக் கிடைக்காத அன்பு, அரவணைப்பை நினைத்து அவள் ஏக்கங்கொண்டாள்.

“இந்த உலகத்தில் பூத்த எத்தனையோ பிள்ளைகள் பெற்றோரின் பாசத்திற்காக ஏங்கித் தவிக்கின்றார்கள், அது அவர்களுக்குக் கிடைக்காதபோது அவர்கள் தமது எதிர்கால வாழ்க்கையில் நெறிபிறழ்ந்து பிறழ்வான நடத்தைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள்.” என போனகிழமை செய்தித்தாளில் படித்த விடயம் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

பெற்றோரின் கவனிப்போடு வளர்கின்ற பிள்ளைகளே இன்று எத்தனையோ துஷ்பிரயோகங்களிற்கு ஆளாகின்றார்கள். அப்படியிருக்க இவர்களது வாழ்க்கைக்கு என்ன பாதுகாப்பு...? என்ன நம்பிக்கை...?

இனிமேல் இவர்களது வாழ்க்கை கேள்விக்குறியாகிவிடும். உணர்வுகள் நசுக்கப்பட்டுவிடும்.. எந்தவிதமான ஆசாபாசங்களோ தேவைகளோ நிறைவேற்றப்படாது. இந்த உலகில் மனித உயிர்களாகப் பிறந்துவிட்டோம் என்பதற்காக இவர்கள் நடைப்பிணங்களாகவே வாழ்வர்.

எப்படியோ இரண்டு வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. பிருந்தா என்னிடம் படிக்கவரும் நேரங்களிலெல்லாம் தானும் தமக்கையும் சித்தியிடம் படும்பாட்டையும் அங்கு தமது உரிமைகள் மறுக்கப்படுவது பற்றியும் தினமும் ஏதோ ஒரு விடயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பாள்.

பிருந்தாவிற்கு ஒரேயொரு ஆறுதல் அவளது அக்கா மட்டுமே.

காலப்போக்கில் பிருந்தாவின் சித்தி தனக்குத் துணையாக விட்டுவேலைகளைக் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டி விநோதாவை பாடசாலை போகாமல் தடுத்துவிட்டாள்.

அவளும் வேறுவழியின்றி படிப்பை விட்டுவிட்டு, சித்தியின் பிள்ளைகளின் துணிதவைப்பது, அவர்களுக்கு சாப்பாடு கொடுப்பது, பாத்திரம் கழுவுவது என எல்லா வேலைகளையும் செய்யப்பழகிக் கொண்டாள். சித்தியின் சொற்படி நடக்காவிட்டால அவர்களுக்கு அன்றைக்குச் சாப்பாடு கிடைக்காது அல்லது தகப்பனிடம் சொல்லி அடிவாங்கிக் கொடுப்பாள்.

பிருந்தாவின் அப்பம்மாவின் வார்த்தைகளுக்கு அங்கு எதுவித மரியாதையும் இல்லை. ஒருவேளை சோற்றுக்காகவும், இருக்க இடத்திற்காகவும் அவள் எல்லாவற்றையும் பார்த்துப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்று புதன்கிழமை ரியூசன் விடுமுறைநாள். பிருந்தா என்னைத் தேடிவந்திருந்தாள். நான் “என்ன” கேள்வியோடு அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்.

திடீரென அவள் என்னைக் கட்டிப்பிடித்து அழுகின்றாள். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

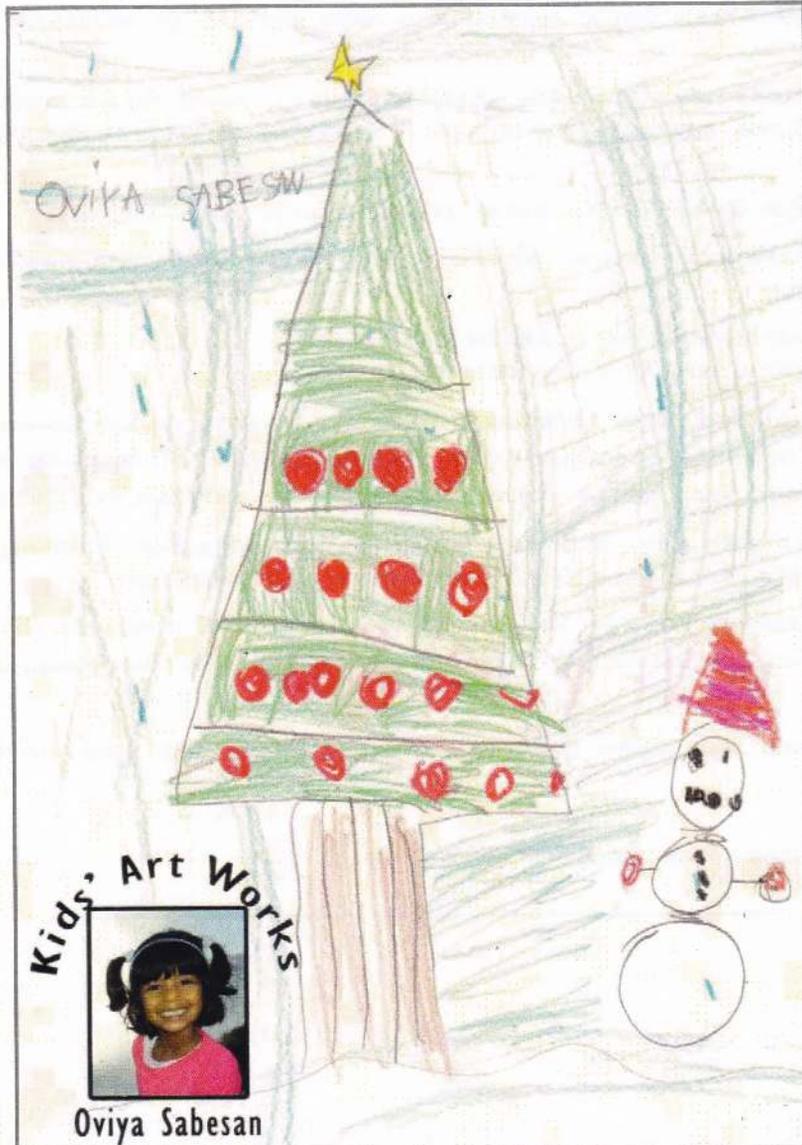
“ரீச்சர்.. அக்காதான் எனக்கு அப்பா அம்மாவாக இவ்வளவு காலமாக இருந்தவள். ஆனால் இப்ப அவளும் என்னை

ஏமாத்திப் போட்டாள்.... நேற்றிரவு அக்கா ஆரோடேயோ ஓடிப்போய்விட்டாளாம்.... அப்பம்மாதான் எனக்குச் சொன்னவா..” என்றபடி விம்மிவிம்மி அழுதாள்.

எனக்குத் தலை சுற்றியது. விநோதாவிற்கு இப்பத்தான் பதினான்கு வயது. அதற்குள் அவள் ஏன் இப்படியொரு காரியத்தைச் செய்தாள். வீட்டில் கிடைக்காத அன்புபாசத்தை அவள் வெளியே தேடிக் கொண்டாள். அவளை அந்த நிலைக்கு அவளது குடும்பமே தள்ளிவிட்டது.

என் கண்முன்னே நிற்கும் பிருந்தாவைப் பார்க்கின்றேன். இவளின் வாழ்வும் இப்படியொரு நிலைக்கு வந்துவிடக் கூடாது. அவளுக்கொரு பாதுகாப்பை நான் தேடிக் கொடுக்கவேண்டும்.

இன்று சிறுவர்களைப் பராமரிக்க, பாதுகாக்க எனப் பல அமைப்புகள் எம் நாட்டில் உள்ளன என்ற எண்ணம் என் மனத்தில் தோன்ற, சிறுவர் பாதுகாப்புப் பிரிவிற்கு தொடர்புகொள்ள நான் எண்களை அழுத்துகின்றேன்....

நல்லாரும் நாடும்

க. நவம்

ஓர் ஊரில் ஒரு நாயும் ஒரு நரியும் நல்ல நண்பர்கள்.

பகல் பொழுதுகளில், ஊரின் தென்கோடியில் சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நதியோரம் இருவரும் சந்தித்து, இரைதேடிச் செல்வார்கள். அவ்வப்போது அகப்படும் சிறு விலங்குகள், பறவைகளைக் கொன்றுதின்று, பங்கிட்டுப் பசியாறிக் கொள்வார்கள்.

இரைதேடிக் களைத்துவிடும்போதெல்லாம் கரையினில் கால் புதைத்து, நதிநீரால் நாக்கு நனைத்து, தாகம் தீர்த்துக்கொள்வார்கள். சிலசமயம் கரையோர மரநிழல்களில் குந்தியிருந்து, காலாறுவார்கள்.

பின்னர் உலக நடப்புகளைப் பேசிப் பறைந்தவாறு இருவரும் மீண்டும் இரைதேடி நடையைத் தொடர்வார்கள். இப்படியாகப்பட்ட ஒரு நன்னாளில் நாயும் நரியும் நதியோரம் நடந்துகொண்டிருந்தபோது பாதையில் எருது ஒன்றைப் பார்த்தனர்.

கழுத்தைச் சுற்றிக் கயிற்றினால் தடம் போட்டு, ஆற்றங்கரையை அண்டி வீற்றிருந்த ஓர் அரசமரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது, எருது.

கழுத்தில் மலைபோல உருண்டு பருத்த ஏரிக்கட்டும், தகதகவென மினுங்கும் தசைத் திரட்டும், காதுகளை மறைத்து உள்வளைந்த கத்திகள் போலக் குத்தி நிற்கும் கொம்புகளும் - தினவெடுத்த தோள்களோடு திமிர்த்து நிற்கும் போர்வீரனை நினைவுட்டின.

வாஞ்சை மிகையற, எருதுடன் பேச்சுக் கொடுக்க எண்ணி நாயாரும் நரியாரும் அருகே சென்றனர்.

சற்றேனும் எதிர்பாரா வகையில் முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் மடித்து மேலே தூக்கியவாறு, சினங்கொண்ட சிறுத்தை போலச் சீறியெழுந்தது, எருது.

தப்பினோம் பிழைத்தோமெனத் தலைதெறிக்க ஓடித்தப்பின நாயும் நரியும். வழியில் கண்ட சாது ஒருவரிடம் சங்கதியைச் சொன்னார்கள்.

“நீங்களிருவரும் மாமிச பட்ஷணிகள், மனித மாமிசமென்ன, மாட்டையும் புசிக்கக்கூடியவர்கள், கொலை கொடுமைகளுக்கு அஞ்சாதவர்கள் என்பதை அறியாததா அந்த எருது? நானோ தனித்தாவர பட்ஷணி. தார்மீக தர்மமே என் தத்துவம். நான் நல்லவன் என்பதை நாடறியும். அந்த நாலுகால் விலங்கறியும் நமக்கீடையிலான வேறுபாட்டை. வாருங்கள் காட்டுகிறேன்.”

அச்சத்தின் உச்சத்தை எட்டி நின்ற நரியும் நாயும் நடுங்கியவாறு தூர நிற்க, சாந்த சொருபியான சாது மட்டும் துணிச்சலோடு எருதின் அருகே சென்று, அதன் கொம்புகளை அன்பாக வருடிக் கொடுத்தார்.

கண்மூடி முழிப்பதற்குள் சாதுவைத் தன் கூரிய கொம்புகளால் அலாக்காகத் தூக்கியள்ளித் தூர வீசியது, எருது! என்ன கொடுமை! ஐந்துங்கெட்டு அறிவுங்கெட்டவராய், மேன்மூச்சு - கீழ்மூச்சு வாங்க, வெலவெலத்துப் போய் நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தார், சாது.

“நான் நல்லவன் என்பதற்காக, இந்த நாநிலம் முழுவதும் என்னை நன்றாகவே நடத்தும் என்று நம்புவது எவ்வளவு முட்டாள்தனம்?”

நமட்டுச் சிரிப்புடன் கூறிக்கொண்டு, தன் நண்பனோடு தப்பியோடியது, நரி!

கொம்பிளிமென்ற்

செகா. சிவபாலசிங்கம்

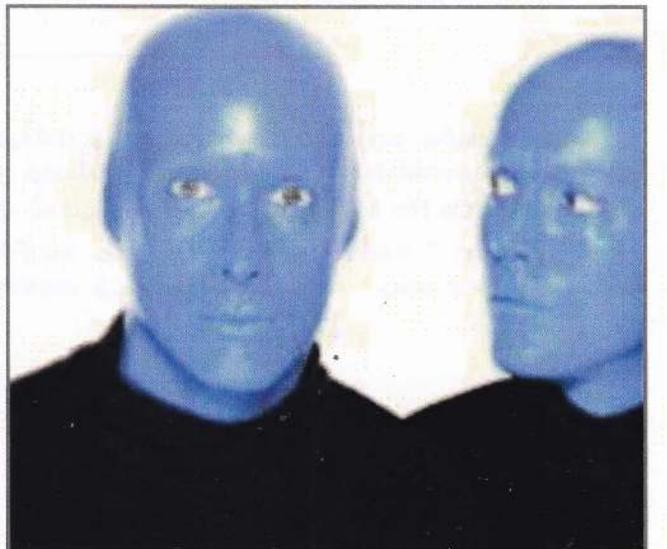

என்னைப் பொறுத்த வரை நான் வளர்ந்த சூழ்நிலையோ அல்லது வேறு ஏதும் காரணமோ தெரியாது, சாப்பாட்டிற்காக மற்றவர்களை நாடிச் சென்று, அவர்கள் செலவில் சாப்பிடும் பழக்கமோ, அல்லது வழக்கமோ எனது வாழ்க்கையில் இருந்ததில்லை. பல்கலைக் கழக வாழ்க்கையில் மற்றவர்களை முறிப்பது என்பது, அந்த வயதில் ஒரு மகிழ்வான விடயம் மட்டுமன்றி அதனைத் தமது சாதனையாக நினைக்கின்ற மாணவர்களும் உண்டு. விருந்து (party) என்னத்துக்கு வைக்க வேண்டும் என்ற விவஸ்தையே கிடையாது. வீட்டில் இருந்து மணிஓடர் வந்தால் விருந்து, புதுச்சட்டை போட்டால், ஏன் முடிவெட்டினால் கூட விருந்து கேட்பார்கள். இப்படி எல்லாவற்றிற்குமே விருந்து கேட்கின்ற ஒருவனின் பர்ட்டி இறந்த போது சகநண்பன் ஒருவன் “ மச்சான் உன்னை பர்ட்டி செத்துட்டாவாம் விருந்து இல்லையா?” என்று கேட்டு வெட்கப்படச் செய்த சம்பவம் இன்னும் என் நினைவில் உள்ளது.

எண்டாலும் ஓசியில் ஏதாவது பொருட்கள் கிடைத்தால் மட்டும், மனம் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே கிடையாது. கொழும்பில் படித்த காலத்திலும் சரி வேலை செய்த காலத்திலும் சரி வருச முடிவின்போது கலண்டர் தொடக்கம், வேறு வினோதப் பொருட்களை ஓசியில் பெறுவதற்காக போட்டி போட்டுக் கொண்டு கடைகள், கம்பெனிகள் என்று ஏறி இறங்கிப் பெற்றுக் கொள்வது மட்டுமல்லாமல், நண்பர்களுக்குக் காட்டி கடுப்பேற்றுவதிலும் ஒருவித அலாதியான மகிழ்ச்சி இருக்கத்தான் செய்தது. சில வேளைகளில் நான் தொழில் புரிந்த அமைச்சின் வாடிக்கையாளர் பொதுவாகத் தருகின்ற ஓசிப் பொருட்களில் நல்லவற்றை சுட்டுவிட்டு மீதியை தலைமை அதிகாரியிடம் கொடுத்த சம்பவங்களும் நிறைய நடந்திருக்கு.

கனடா வந்தபின், சூழ்நிலை காரணமாக அப்படியான ஆசைகள் குறைந்து விட்டன. எனக்கு சில வேளைகளில் இங்கு நடைபெறும் பிரமாண்ட நிகழ்ச்சிகளைப் பார்ப்பதற்காக வர்த்தக நண்பர்களிடமிருந்து ‘ கொம்பிளிமென்ற்’ கிடைப்பது வழக்கம். அப்படி ஒன்றிற்கு மேல் ‘ கொம்பிளிமென்ற்’ கிடைக்கும் பட்சத்தில் நண்பர்கள் சிலரையும் அழைத்துச் செல்வது வழக்கம். அவ்வாறு கூட்டிச் சென்றவர்களில் என்னுடன் பாட்மின்ரன் விளையாடும் நண்பனும் ஒருவன். அவனை மூன்று தடவைகளுக்கு மேல், எனக்குக் கிடைத்த மேலதிக ‘ கொம்பிளிமென்ரை’ க் கொடுத்து பல் வேறு நிகழ்வுகளுக்குக் கூட்டிச் சென்றிருக்கின்றேன். அவனுக்கு சில வேளைகளில் அந்தரமாக இருந்ததோ தெரியாது. எனக்கும் பதிலுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று அடிக்கடி சொல்லுவான். ஒரு தடவை கலைநிகழ்வுகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, திடீரென்று “ குணா” ! வருகிற சனிக்கிழமை கலை நிகழ்ச்சி ஒன்றிற்கு வாரியா?” என்று கேட்டான். எனக்குப் பொதுவாகவே கலை நிகழ்ச்சிகளில் நாட்டம் அதிகம் எண்டபடியால் வருவதாக வாக்குறுதி அளித்தேன். அவனது பாடசாலை நண்பன் ஒருவனிடம் அவர்கள் படித்த பாடசாலை நிகழ்ச்சிக்கான இரண்டு “கொம்பிளிமென்ற் ரிக்கெற்’ இருப்பதாகச் சொன்னான்.

அன்றைக்கு நவராத்திரி வீட்டுப்பூசை எண்ட படியால் மாமி வீட்டில் இருந்து அழைப்பு வந்தது. ஆகவே நான் மட்டும் நேரத்துடன் அங்கு சென்று பூசைக்காகச் செய்த விசேட தின்பண்டங்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, பதினைந்து நிமிடங்கள் முன்னதாகவே நிகழ்ச்சி நடைபெறும் சீனக் கலாச்சார மண்டபத்திற்குச் சென்றேன். போற அவசரத்தில் படம் பிடிப்பதற்காகக் கொண்டு சென்ற கமெராவை வெளியில் சப்பாத்துப் போடும் போது பக்கத்தில் வைத்து விட்டு எடுக்காமல் வந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. திரும்பிப் போனால் ‘ கொம்பிளிமென்ற்’ கிடைக்காமல் போய்விடும் என்பதால், அவசரம் அவசரமாக உள்ளே நுழைந்தேன். அங்கு நண்பனைக் காணவில்லை. நேரம் படிப்படியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அங்கிருந்த சீமெந்து வாங்கொன்றில் அமர்ந்து கொண்டு நண்பனின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தேன். நேரம் போகப்போக எனக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. நிகழ்ச்சியும் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அதனால் அவனுக்கு மூன்று தடவைகள் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டும் பார்த்துவிட்டேன், அவன் தொலைபேசியை எடுக்கவே இல்லை.

தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் எனச் சிலர் என்னைக் காரணம் கேட்க நானும் நண்பன் எனக்கான 'ரிக்ஹெர்ட்ஸ்' வருவான் என அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த விழாவின் அமைப்பாளர் குழுவில் இருந்த வேறொரு நண்பன் ஒருவன் "அவர் வந்தால் நான் சொல்கின்றேன். நீ போய் உட்கார்ந்து பார்" என்று சொன்னான். நானும் 'கொம்பிளிமென்ட்' தாற நண்பனை விட்டு விட்டுப் போவது நல்லதல்ல என்ற நோக்கத்தில் பரவாயில்லை என்று நன்றி சொல்லிவிட்டுக் காத்திருந்தேன். ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் காத்திருந்தும் நண்பனைக் காணவில்லை. இப்படிக் காத்திருந்து அவமானப்படுவதை விட காசுக்கு 'ரிக்ஹெர்ட்' எடுத்துக் கொண்டு போவமா? என்று யோசித்தேன். அப்படி எடுத்துச் செல்வது நட்பைக் கொச்சைப் படுத்துகிற மாதிரி இருக்கும் என நினைத்து எனது முடிவை மாற்றிக் கொண்டேன்.

அப்போது 'ரிக்ஹெர்ட்' விற்பனையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த ஒருவர் என்ன நினைத்தாரோ தெரியாது, (அவர் ஏற்கனவே என்னுடன் இரண்டு முறை கதைத்தவர்.) என்னிடம் வந்து "எங்களுக்கு 'ரிக்ஹெர்ட்' பற்றி எந்த விதப் பிரச்சனையும் இல்லை. நீங்கள் ஏற்கனவே இரண்டு நிகழ்ச்சியைத் தவற விட்டு விட்டீர்கள். அவர் வந்ததும் நாங்கள் சொல்லி அவரிடம் 'ரிக்ஹெர்ட்' வாங்குகின்றோம். நீங்கள் போய் உட்கார்ந்து பாருங்கள்" என்று அன்புடன் கூறி என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார். நானோ நண்பனுக்கு வரும் வழியில் ஏதாவது விபத்து நடந்திருக்குமோ? என்ற கவலையுடன் அரங்கத்திற்குள் நுழைந்தேன். ஏறக்குறைய நடுப்பகுதிக்குச் சென்றிருப்பேன். நடன நிகழ்ச்சியொன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மங்கிய வெளிச்சத்தில், ஒரு உருவம் எனது கையைப் பிடித்து "குணா!" என அழைத்தது. அப்போதுதான் அந்த உருவம் சந்திரன் என அடையாளம் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தேன். அவனுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு குடும்பத்தினர் இருந்தபடியால், அவர்களை அவனிர்ந்த இடத்தில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, அவர்களுக்கு அருகில் இருந்த காலியான இடங்களில் நாங்கள் இருவரும் அருகருகில் அமர்ந்து கொண்டோம்.

சந்திரனின் முகத்தை அப்போது அவதானித்தேன். கலவரம் நிறைந்து காணப்பட்டது, என்னிடம் கதைக்கும் போது தட்டுத்தடுமாறி வேறு கதைத்தான். அவன் தப்புச் செய்ததாக அவன் முகமே காட்டிக் கொடுத்தது. என்னை எப்படி உள்ளே வந்தாய் என்று கேட்டான். நான் நடந்தவற்றை அப்படியே சொன்னேன். தனக்கு 'கொம்பிளிமென்ட்' தாறதாகச் சொன்னவன் வரவில்லையாம், என்னையும் காணவில்லை என்றதும் தான் 'ரிக்ஹெர்ட்' எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்து விட்டானாம். அவன் அப்படிச் சொன்னது எனக்கு அவன் செய்கையை விட வலித்தது. உண்மை என்னவென்றால் என்னை நிகழ்ச்சிக்கு அழைத்தபடியால், எனக்கும் சேர்த்து 'ரிக்ஹெர்ட்' வாங்க வேண்டி வரும் என்பதால் நிகழ்ச்சி தொடங்கு முன்னரே அரங்கிற்குள் போய்விட்டான்.

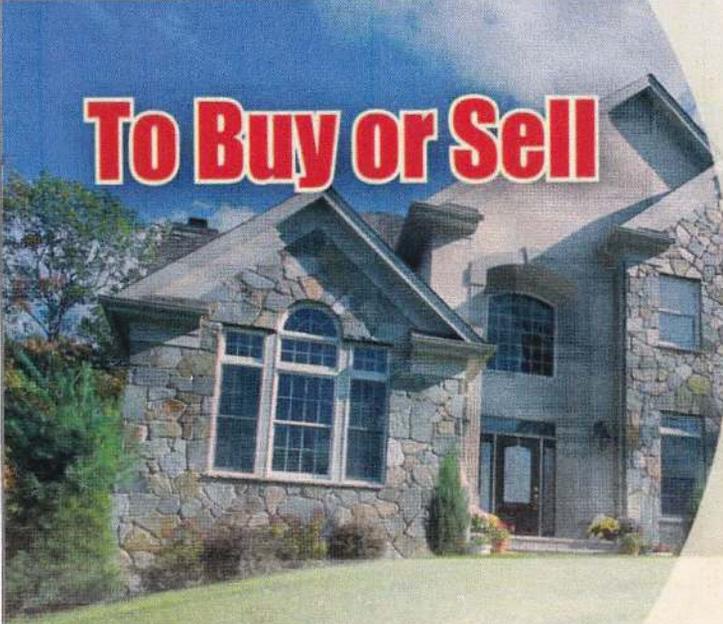
வழமையாக நான் ஏதாவது நிகழ்ச்சிக்குப் போனாலும், பெரும்பாலும் இடையில் போவது கிடையாது. ஆனால் அப்போது ஏற்பட்ட மன நிலையில் என்னால் தொடர்ந்து நிகழ்ச்சியை ரசித்துப் பார்க்கமுடியவில்லை. ஏதோ ஒரு நல்ல நோக்கத்திற்காக 'ரிக்ஹெர்ட்' வைத்த நிகழ்வை ஓசியில் பார்க்கின்றேன் என்ற மன உறுத்தல் என்னை ஏதோ செய்தது. 'கொம்பிளிமென்ட்' தாறன் என்று சொன்னவன் என்னை வரச்சொல்லி விட்டு உள்ளே நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். கைத்தொலைபேசியில் சரி நடந்தவற்றைச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் முகமே தெரியாத ஒருவர், என் மீது மதிப்பும், நம்பிக்கையும் வைத்து இலவசமாக அனுப்பியுள்ளார். மனத்தில் ஏற்பட்ட இம்சையைப் பொறுக்க முடியாமல் இடைவேளையுடன் அரங்கத்தை விட்டு மனச்சமையுடன், 'ஓசி' யில் பார்ப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தும் 'கொம்பிளிமென்ட்' கிடைக்காத காரணத்தால் அனுபவிக்க முடியாத வலியுடன் வெளியேறினேன்.

பிற்குறிப்பு:

"ஓசி" என்று தமிழில் வழங்கப்படும் சொல்லிற்கு ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு விளக்கம் கொடுக்கின்றார். பிரித்தானிய மகாராணியின் ஆட்சியின் போது குடியேற்ற நாடுகளில் இலவசமாக அனுப்பப்படும் பொதிகள், கடிதங்கள் ஆகியவற்றிற்கு 'On Her Majesty' என்று எழுதும் வழக்கம் இருந்தது. அதே போன்று கடல் வழியாக இவை அனுப்பப் பட்ட போது "Overseas" என அழைக்கப்பட்டது. அது தமிழில் 'ஓவர் சீஸ்' என அழைக்கப்பட்டு, சுருக்கமாக "ஓசி" என அதாவது இலவசம் எனப் பொருள்பட வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

To Buy or Sell

- Full Time Realtor
- Flexible Commission
- Buy a home with % down
- Call for free market evaluation

Senthil Varatharajah

Sales Representative

Dir: 416.846.5342, Bus: 416.321.2228, Fax: 416.321.0002.

1-2210 Markham Road, Scarborough, ON M1B 5V6
www.senthilhome.com, Sevaratharajah@trebnet.com

RE/MAX

Vision Realty Inc, BROKERAGE
Each Office Independently Owned and Operated

M O R T G A G E

REFINANCING - PURCHASE - SWITCH & TRANSFER

invis

Senthil Varatharajah

Mortgage Consultant

2929 Lawrence Ave. East, Suite 203,
Scarborough, ON M1P 2S9
Head Office: 701 Evans Ave., Suite 600, Toronto, ON M9C 1A3
Senthilvaratharajah@invis.ca

Dir: 416.846.5342
Bus: 416.291.9077, Fax: 416.430.0222

உயிரில் கலந்த உறவு

சூரன். ஏ. ரவிவர்மா

"அம்மா...அம்மா..அய்யோ அம்மா..." வலிதாங்க முடியாது தன்னையும் மறந்து துடித்த சித்திரா, தன் நிலை உணர்ந்ததும் வாயை மூடிக்கொண்டு துவண்டாள். அவளால் நீண்ட நேரம் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. தனது சபதத்தை மறந்து "அம்மா" என்றாள். அந்த வேதனையிலும் அவளுக்கு ஒரு சுகம் இருந்தது.

"என்னை சித்திரா செத்துப்போச்சு" தாய் கூறிய வார்த்தை இன்றும் சித்திராவின் காதில் ரீங்காரமிடுகிறது. அம்மா சொன்னது உண்மையாகி விடுமோ? நான் செத்துப்போய்விடுவேனோ? எனப்பயந்தாள் சித்திரா. அம்மாவும் இப்படித்தானே துடித்திருப்பா! வலி அதிகமாகும் போது அம்மாவை அழைப்பதால் வலியின் தாக்கம் குறைந்தது போல் உணர்ந்தாள். அம்மாவின் மீதிருந்த வெறுப்பு நீங்கி அம்மாவின் அரவணைப்பு தேவை என அவளின் மனம் கூறியது.

சித்திரா வலியால் துடிப்பதை அறிந்ததும் அந்தத் தொடர் மாடியில் உள்ள அனைவரும் ஒன்று கூடிவிட்டனர்.

"என்ன பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறியள்? ஆஸ்பத்திரிக்கு உடனை கொண்டு போங்கோ."

"நான் காருக்கு போன் பண்ணிப்போட்டன்"

"பிள்ளை கலங்காதை தைரியமா இரு!"

"கொஞ்ச நேரம் தான். ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனாப் போலை எல்லாம் சரியாப்போம்"

"உடுப்புகள் எல்லாம் என்ன மாதிரி?"

"அது இங்கை சூட்கேசுக்கை அடுக்கினபடி கிடக்கு"

"ஓ ராத்திரியும் எடுத்துப்பாத்தனாங்கள்"

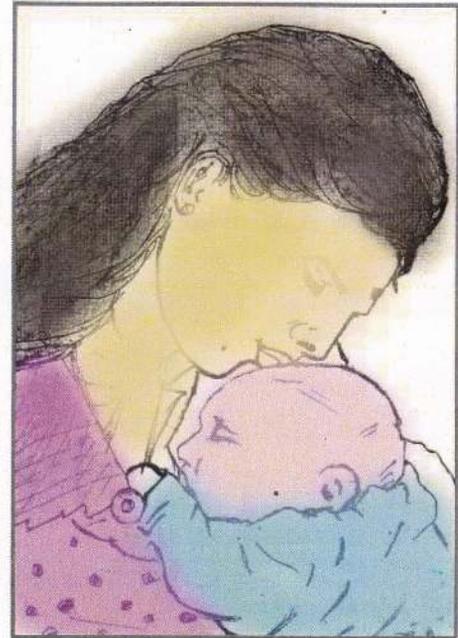
அங்கு நின்றவர்கள் சித்திராவுக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள். சிலர் அவளை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்ப உதவியசெய்தார்கள். அந்தத்தொடர் மாடியில் இருக்கும் அனைவரும் சித்திராவை தமது குடும்பத்தில் ஒருவர் போன்றே கவனித்தார்கள். சித்திராவும் அவர்கள் மீது அன்புடனும் பாசத்துடனும் பழகினாள்

"கார் வந்திட்டுது" கீழே இருந்து ஒருவர் சத்தம் போட்டார். "நல்ல நேரத்திலை பிள்ளை சுகமாகப்பிறக்க வேணும்" என கைகள் இரண்டையும் தலைக்கு மேலே கூப்பியபடி மூதாட்டி ஒருவர் கும்பிட்டார். அங்குள்ள அனைவரின் வேண்டுகோளும் அதுவாகத்தான் இருந்தது. சித்திரா அந்தத் தொடர் மாடிக்கு வந்து மூன்று வருடங்களாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு வருடமும்

பரணி இலங்கைக்கு வந்துபோவான். சித்திராவை தான் இருக்கும் நாட்டுக்குக்கூட்டிப்போகும் முயற்சி தடைப்பட்டுக் கொண்டே வந்தது. விரைவில் விஸா கிடைத்துவிடும் என இரவு சித்திராவுடன் கதைக்கும் போது கூறினான்.

பரணிக்கும் சித்திராவுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக ஊரில் உள்ளவர்கள் மெதுவாக கதைத்தது சித்திராவின் தாய் சோதிப்பிள்ளைக்கும் தெரியவந்தது. தாய் கேட்ட போது ஒரேயடியாக அப்படி ஒரு தொடர்பும் இல்லை என சித்திரா மறுத்துவிட்டாள். சித்திராவின் வார்த்தையை நம்பி ஊரில் உள்ளவர்களை வாய்க்கு வந்தபடி ஏசினாள் சோதிப்பிள்ளை. சிலநாட்களின் பின்னர் பரணி வெளிநாடு சென்றதால் அவள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

தலைவன் இல்லாத குடும்பம். சித்திரா, ரேவதி என இரண்டு பெண் குழந்தைகளையும் குறை இல்லாமல் வளர்த்தாள் சோதிப்பிள்ளை. தோட்டத்தில் விளையும் மரக்கறிகளைச் சந்தைக்குக் கொண்டு சென்று, இருந்து விற்பனை செய்து குடும்பத்தைப் பார்க்கும் சோதிப்பிள்ளைக்கு மழையை நம்பிய இரண்டு ஏக்கர் வயலும் உண்டு. பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டும் என்பதால் தோட்டம், வயல், சமையல் எல்லாவற்றையும் தனி ஆளாகக் கவனித்து வந்தாள்.

பரணிக்கும் சித்திராவுக்கும் இடையிலான தொடர்பு உண்மைதான் என சோதிப்பிள்ளைக்கு மிகவும் நம்பிக்கையானவர்கள் கூறியதால், மகள் சித்திராவிடம்

மீண்டும் விசாரித்தாள். மறுக்க முடியாத ஆதாரங்களுடன் தாய் விசாரித்ததால் சித்திரா உண்மையைக் கூறினாள்.

“அவை எங்கடை ஆக்களித்தான். அவையளை நாங்கள் எங்கடை சபை, சந்தியிலை சேக்கிறேல்லை. அவையளின்ரை வீட்டிலை நாங்கள் செம்பு தூக்கிறேல்லை. தேப்பன் இல்லாத பிள்ளையளை பிழையா வளத்துப்போட்டன் எண்டு நாலு சனம் சொல்லும்படி வச்சிடாதை. அவனை மறந்திடு. அப்பிடி அவன் வேணுமெண்டால், அவனை நீ கட்டினால், நானும் ரேவதியும் உயிரோடை இருக்கமாட்டம்” புத்திமதியில் ஆரம்பித்த தாயின் உபதேசம் மிரட்டலில் முடிந்தது. தாயின் மிரட்டலால் அமைதியானாள் சித்திரா.

பரணி வெளிநாட்டில் நிற்பதால் தன் சொல்லையும் மீறி சித்திரா ஓடிப்போகமாட்டாள் என சோதிப்பிள்ளை நம்பினாள். சில நாட்களின் பின்னர் பரணியிடமிருந்து சித்திராவுக்கு மகிழ்ச்சியான செய்தி கிடைத்தது. பரணி கொழும்புக்கு வந்து சித்திராவைத் திருமணம் முடித்து அவளை வெளிநாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும் தகவலைப் பரணியுடன் வெளிநாட்டிலே வேலை செய்யும் ஒருவர் சித்திராவுக்குக் கூறினார். கொழும்புக்குச் செல்வதற்காக பரணி பணம் கொடுத்து அனுப்பினாள்.

இந்தச் செய்தியால் மகிழ்ச்சியடைந்த சித்திரா, தாயையும் தங்கையையும் நினைத்துக் கவலைப்பட்டாள்.

பரணியின் தகவலால் சந்தோசப்படுவதா அல்லது கவலைப்படுவதா எனத்தெரியாது தவித்தாள். வெளிநாட்டுக்குச் சென்றும் பரணி தன்னை மறக்கவில்லை என மனம் குதாகலித்தது. பரணியைத் தேடிச்சென்றால் தாயும் சகோதரியும் அவமானப்படுவார்கள் எனப் பரிதவித்தாள். அவளது ஊரிலிருந்து வெளிநாட்டுக்குச் சென்றவர்களின் வாழ்க்கை திடீரென மாறியது. மண் வீடுகள் மாளிகைகளாயின. வசதி வாய்ப்புகள் அதிகரித்தன. தன் மீதான தாயின் ஆத்திரமும், கோபமும் சில நாட்களில் தணிந்துவிடும் என உறுதியாக நம்பிய சித்திரா, கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டு பரணியைத்தேடி கொழும்புக்குச் சென்றாள்.

கோயில், சந்தை ஆகியவற்றுக்குச் செல்லும் சித்திரா, கொழும்பிலே உள்ள உறவினர்களையும், ஊரவர்களையும் சந்திப்பாள். தான் வீட்டைவிட்டு ஓடியதால் தாய் பட்ட துன்பங்களையும் துயரங்களையும் அறிந்து மனம் வெதும்பினாள். “எனது மகள் சித்திரா செத்துப்போனாள்” எனத்தாய் கூறிய வார்த்தைகள் அவள் மனதைப் புண்ணாக்கின. அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் சித்திராவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகும்.

“சித்திரா ஆழாதை. இஞ்சை குழந்தையைப்பார். உன்னைப்போல நல்ல சிவத்த வடிவான குழந்தை”. அங்கே நின்ற ஒரு பெண் குழந்தையைத் தூக்கி சித்திராவின் முகத்துக்கு முன்னே நீட்டினாள். குழந்தையைப் பார்த்ததும் அவள் கவலைகள் எல்லாம் மறைந்துவிட்டன. மெதுவாக உச்சி முகர்ந்து கையைப்பிடித்தாள். மறுகையையும் சேர்த்து சித்திராவின் கையை இறுகப் பிடித்தது குழந்தை.

இரவு பத்து மணியாகிவிட்டது பிரசவத்துக்கு உதவிசெய்ய வந்த பெண் மட்டும் சித்திராவுடன் வைத்தியசாலையில் நின்றார். மடியிலே கிடந்த குழந்தையை ஆசை தீர்ப் பார்த்தாள் சித்திரா. தாயைப் போன்று வட்ட முகம். தகப்பனைப்போன்று அடர்த்தியான இமை. சித்திராவைப்போல் சிறிய நெற்றி. பரணியின் சகோதரியைப்போல் எடுப்பான முக்கு. பரணியின் தாயைப்போல் சிறியவாய். அவளுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். ஊரிலே என்றால் இதைவிட அதிகமாக ஒப்பிட்டுச்சொல்வார்கள்.

குழந்தையின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த சித்திராவின் மனதில் புதிய சிந்தனை உருவானது. திடீரெனக் குழந்தை வீரிட்டலறியது. “இல்லை, இல்லை. என்றை செல்லம் அழவேண்டாம். நாங்கள்வீட்டை போவம். செல்லத்துக்கு பாட்டி, சித்தி எல்லாரும் இருக்கினம். அழாமல் தூக்கி வைச்சிருப்பினம்” எனச் சித்திரா கூறியதும் ஏதோ புரிந்தது போல் சிரித்தபடி நித்திரையானது குழந்தை. பரணி ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்குவான். ஆனாலும் அவள் உறுதியான ஒரு முடிவை எடுத்துவிட்டாள்.

ICE STORM-2013

அவர்கள் காத்திருக்கின்றார்கள்..... அவன் பதிலுக்காக.

அவன் வேறென்ன தான் எழுதப் போகின்றான்!

"சம்மதம் உடனே செய்து வைக்கவும்" இப்படித்தான் எழுதுவான்.

அவர்களுக்கு அது தெரியும் என்றாலும் ஒரு வாய்ப்பிறப்புக் கேட்க வேண்டுமல்லவா?

நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு அம்மா, அப்பா, தங்கச்சியவை, தம்பியைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையில் பறந்து வந்தான். திரும்பிப் போகும்போது வற்புறுத்திச் சொல்லிவிட்டுத்தான் போனான்.

"தங்கச்சியை ஏன் வைச்சிருக்கிறியன்? செய்து குடுங்கோ!"

குடும்பத்தில் மூத்தவன். அவனுக்குக் கீழே நான்கு தங்கச்சியவை, கடைக்குட்டித் தம்பி ஒருவன்.

பிறகென்ன அவனுக்கிருக்காதா, தங்கச்சியவைமீது இந்தக் கரிசனை?

வந்தவன் கால்தரித்து நின்றானா, என்றால் அதுதான் இல்லை. ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தான். அதிலும் பதினைந்து நாட்கள் நோர்வேயில் இருக்கும் தன் நண்பர்களின் குடும்பங்களைப் போய்ச் சந்தித்து, தந்தனுப்பிய கடிதங்கள், புகைப்படங்கள், பொருள்களைக் கொடுத்து வருவதில் கழிந்து போய்விட்டன.

அம்மாவுக்குப் பெரிய மனக்குறை. போதும் போதுமென அவனைக் கவனிக்க முடியாமல் போனதில் காலம் போதாமல் போனது, அவள் கவனித்து மனம் நிறைந்து போவதற்கு.

தன் கையினால் அம்மா அவனுக்கு எண்ணெய் தேய்த்து முழுக்காட்டினாள். சாந்துக் குழம்பாக அம்மியில் அரைத்து ஆக்கிக் கொடுத்தாள். அவனுக்கு மிகவும் பிரியமான ஈச்சுறால், நண்டு அலைந்து திரிந்து வாங்கிவந்து சமைத்து ஊட்டினாள். சுறாப்புக்கை பொங்கிக் கொடுத்தாள். பதநீரில் ஆடிக் கூழ் காய்ச்சிப் பருகிவித்தாள். அப்பா கொழுத்த ஆட்டுக்கடாவும் கூவுபருவச் சேவற்கோழிகளும் பிடித்து வந்து வெட்டிக் கொடுத்தார். எள்ளுப்பாகு என்ன, மாம்பழம், பலாப்பழமென்ன..... அவன் எவ்வளவென்று தின்று தீர்ப்பது!

அம்மாவுக்குத் தெரியும். கறிக்குப் புளிக்கென்று அவள் வைத்த காசைக் களவாக எடுத்துக்கொண்டு போய் அவன் கள்ளடிச்சுத் திரிந்ததெல்லாம். எத்தனை நாட்கள் அவனால்குடும்பம் பட்டினி கிடந்திருக்கிறது.

அப்பாவுக்குத் தெரியாதென்ற நினைப்பில் இப்போது அம்மா தினமும் காலையில் நல்ல இனிச்ச பனங்கள் ஒரு ஒரு போத்தலுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தாள்.

எல்லாவற்றையும் சிரித்த வண்ணம் ஏற்றுக் கொண்டான் அவன். அம்மா சொன்ன ஒன்றே ஒன்றை மாத்திரம் அவன் நிராகரித்து விட்டான். "தம்பி ஒருக்கால் பேதிபண்ணு மேனை!" என்றாள் அவள். அம்மாவுக்கு மனவருத்தம் அவனுக்குப் பேதிபண்ணாமல் நோய்நொடி வந்துவிடுமோ என்றுதான்.

அவன் இன்னும் குறைந்தது ஒரு மாதமாவது தங்களுடன் தங்கி இருக்கக் கூடாதா என்பதுதான் அம்மாவின் ஏக்கம். மூத்தவளின் திருமணத் தோழனாக நின்று அவன் திருமணக்கோலம் கண்டு களித்துப்போகும் வண்ணம் அப்பாவும் சொல்லித்தான் பார்த்தார்.

அவனுக்கென்ன தங்கச்சியின் கல்யாணக் காட்சியைக் காண்பதில் வாஞ்சையா இல்லை? போட்டோக்களில் பார்த்துப் பார்த்து எவ்வளவு காலத்துக்கென்று? கண்டு பேசி, மகிழ்ந்து உறவாடிக் கொண்டிருக்கலாமென்ற தவிப்பினால்தானே பறந்து வந்தான். ஆனால் ஒருமாத காலம் மேலும் நீண்டு போனால்...

"அம்மா நாற்பதாயிரம் நட்டம் இந்த ஒரு மாதம் நின்றதனாலே..."

அவன் எடுத்துச் சொன்னதன் பிறகு அவனைத் தடுப்பதற்கு அவர்கள் யாருக்கும் மனம் வரவே இல்லை.

ஊருக்கு அவன் வந்து தங்கி இருந்த முப்பது நாட்களும் அவன் வீடு பட்டபாடு!

அவன் காரில் வந்து இறங்கியபோது அவனுக்கே தன் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. அது தனது வீடுதானா! என்று ஒரு கணம் திகைத்துப் போனான்.

மாட்டுக் கொட்டில்போல ஓலைக் குடிசை ஒன்று இருந்த இடத்தில், ஒரு மாளிகை எழுந்து நிற்கின்றது, கண்ணபிரானின் திருவருள் நோக்கினால் முளைத்தெழுந்த குசேலனின் மாளிகை போல. ஆமாம், இதுவொரு மாளிகைதான். மன்னர்களும் இந்தக் காலத்தில் என்றால் இதுபோன்ற ஒரு மாளிகைதான் தங்களுக்கும் அமைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

முத்தவளுக்கு இது. அடுத்தவளுக்கு இது போன்று இன்னொரு மாளிகை அருகே முளைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

இந்த மாளிகை எழுந்திருக்கும் இடத்தைச் சூழ்ந்து நின்ற முகில் தூங்கும் பனைமரங்களை இன்று காண்பதற்கு முடியவில்லை. இப்போது பனைகள் எதற்கு? மாளிகையின் சிகரமாக 'அன்ரணா' எழுந்து நிற்கிறது.

மாளிகையின் நுழைவாயிலால் உள்ளே புகுந்தால் தரையெங்கும் பளிங்குக் கற்கள் வளவளத்துப் பளிர்நிற்கின்றன. சோபா செந், ஷோக்கேஸ், ரீ.வீ. டெக், ரேப், டைனிங் ரேபிள், .பிறிஜ்ஜ் எல்லாமே நேர்த்தியாக ஒழுங்கு பண்ணி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவனுக்கே வியப்பாக இருக்கிறது.

"அப்பாவுக்கு இதுகளை எல்லாம் வாங்கிப் போடுறதுக்கும் அனுபவிக்கிறதுக்கும் எப்படித் தெரியும்?" என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அவனுக்குப் பட்டென்று அது வெளிச்சமாகிறது. தான் நோர்வேயிலிருந்து அனுப்பி வைத்த தன்னுடைய போட்டோக்களை அப்பா நுணுக்கமாகப் பார்த்திருக்கிறார் என்பதுதான் அது.

தங்கச்சி சின்னவள் ஓடிவந்து அண்ணாவைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு காதுக்குள்ளே இரகசியம் சொன்னாள்.

"அண்ணா! அப்பா பனங்கள்ளு .பிறிஜ்ஜை வைச்சுத்தான் எடுத்தெடுத்துக் குடிக்கிறவர்".

அவன் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தான்.

அப்பாவும் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்.

அவருக்குத் தெரியும், இந்த இரகசியப் பேச்சு தன்னைப்பற்றியதுதான் என்பது. அவர் மெலிதான ஒரு குறுநகை புரிந்தார். அவ்வளவுதான் அதற்கு மேல் எந்த விசாரணையும் அவர் செய்யவில்லை. முன்னென்றால் ஒரு பிரளயமே செய்து முடிப்பார். இப்போது இந்தப் பெருந்தன்மை எப்படி வந்தது இந்த அப்பாவுக்கு! அவனுக்கு வியப்பாகவே இருக்கிறது.

அம்மாவும் முற்றாக மாறித்தான் போனாள். எப்போது பார்த்தாலும் அப்பாவுடன் "நாய்கடி பூனைகடி" யாகவே இருந்தவள். அப்பாவின் சவடால் பேச்சுக்களைக் கேட்டு எரிச்சலுடன் சொல்லுவாள் "பேச்சுப் பல்லக்கு தம்பி கால்நடை" என்றுதான்.

அவனைப் பார்த்ததும் சில சமயங்களில் அவள் மனம் நொந்து சொன்னதுண்டு, "கொப்பரைப் போல வாய்ப்புலுடாவிலேதான் நீ சீவிக்கப்போறாய்" என்று.

இந்த அம்மா இப்போது எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கமாக சுகதர்மினியாக மாறிப் போனாள்.

அவன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான் என்பது அறிந்து உறவினர்கள் என்று பெருங்கூட்டம் தினமும் அங்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. அவர்களில் பலர் தனக்கு இரத்த உறவுள்ளவர்கள் என்பது இப்போதுதான் அவனுக்குத் தெரிய வந்திருக்கிறது. பலருடைய உறவுமுறைகள் அம்மாவிடம் கேட்டே அவன் அறிந்து கொண்டான். உறவு சொல்லிக் கொண்டு வந்தவர்களில் சிலரது பவ்வியமும் அடக்க ஒடுக்கமான பாவனைகளும் அவனுக்கு எரிச்சலை மூட்டின. அவனைத் தங்கள் பொண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை ஆக்கிக் கொள்ளும் நப்பாசை அவர்கள் உள்ளத்தில் கள்ளமாக ஒளிந்திருப்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவர்களை எல்லாம் ஒரு ஓர் விழிப்பார்வை வெட்டில் அவன் ஒதுக்கிவிட்டான்.

நண்பர்கள் என்ற ஒரு கூட்டமும் அங்கு வந்து கூடியது. அவர்களில் பள்ளித் தோழர்கள் என்றும் சிலர் வந்தார்கள். அவனுக்குத் தெரியும் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படித்த அவனுக்கு அப்படி ஆப்த நண்பர்கள் என்று யார் இருக்கிறார்கள்?

"மண்டு... மண்டு" என்று சொல்லி ஏரம்பு வாத்தியார் போட்டுக் குட்டு குட்டென்று குட்டுவார். அப்ப சேர்ந்து சிரித்தவர்கள்தான் இருக்கிறார்கள்.

நண்பர்களை அவன் வரவேற்பதே ஒரு புதிய பாணியில்தான். 'ஹாய்' என்றோ "ஹலோ" என்றோ குரல் கொடுத்து தோள்களை லேசாக ஒரு தடவை குலுக்கி கழுத்தில் போட்டிருக்கும் தங்கச்சங்கிலி டாலடிக்கக் கைகொடுத்து வரவேற்பான். அவன் கைகளைத் தொட்டவர்களுக்குப் பல தினங்கள் தங்கள் கைகளைக் கழுவ மனம் வராது அத்தனை நறுமணம்.

நண்பர்கள் என்று நாடி வந்தவர்களை வீட்டு முன் ஹாலில் சோபாக்களில் அமர வைத்து, ஹோர்லிக்ஸ் கொடுத்து சிகரெட் பெட்டிகளைத் தனித்தனியா அன்பளிப்புச் செய்து ஆதரித்துப் பேசினான்.

அவர்களில் சிலர் சொகுசான அந்த ஆசனங்களில் அமர்ந்திருப்பதற்கே சங்கோஷப்படுவது கண்டு தனக்குள்ளே மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டான்.

"ஹலோ ரவி நீ இப்ப என்ன செய்கிறாய்?" அவனைத் தேடிவந்த நண்பனிடம் கேட்டான்.

"பாங்கிலே.."

"ஓக்கே, எனக்குத் தெரியும் அப்பா எழுதி இருந்தார், பாங்கிலே எல்லா வேலையும் நீதான் செய்து குடுக்கிறதாக. பாங்கென்றால் சம்பளம் கூடத்தானே! எவ்வளவு வருகிறது?"

"எல்லாமாக ஒரு மூவாயிரம் வரும்"

"ஹேய் இதுதான் பெரிய சம்பளமா!"

"குமார் இப்ப வாத்தியாராகி விட்டாய் எண்டு கேள்விப்பட்டன். பட்டதாரி எண்டால் சம்பளம் அதிகந்தான்.

அதுவும் வாத்தியாருக்கு இப்ப கனக்கச்சம்பளம் குடுக்கினமாம்”

“என்ன கனக்க... ஒரு இரண்டாயிரத்தைநூறு வருமப்பா” குமார் சலித்துக் கொண்டான்.

“சீ ...! உவ்வளவுதானா! என்ன பெரிய படிப்பு! என்னத்துக்கிந்த உத்தியோகம்! படிக்கிறது வீண்வேலை. உத்தியோகம் எண்டது பிச்சைக்காசு வாங்கிற வேலைதானே! உங்களுக்குத் தெரியும் தானே கோபால் மாஸ்டரை?”

“ஓமோம் தெரியும். அவர் ஒரு எம். எஸ்ஸி”

“என்ன எம்.ஏயும், எம்.எஸ்ஸியும்! அவர் நோர்வேயிலே பெற்றோல் செற்றிலே வேலை செய்கிறார். பெரிய படிப்பு படிச்சவையன் கனபேர் டொக்டரும் இஞ்சினியரும் எண்டு அங்கே வந்திருக்கினம். செக்குறிட்டி காட்டாகவும் இருக்கினம். எனக்கு அவையளை விடச் சம்பளம் கூட”

அவன் ஒரு வாய்ப்பைப் பெற்றுத்தர மாட்டானா! தாங்களும் நோர்வேக்குப் போய் சம்பாதிக்கிறதுக்கு என்ற எண்ணத்தை மனதினுள் புதைத்து வைத்துக் கொண்டே அவனைக் கண்டு போக வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்பிக்கையை அவன் வீணாக்கவில்லை. அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டி அவன் அனுப்பி வைத்தான்.

ஒருதினம் ஏரம்பு வாத்தியார் அவனைத் தேடிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தார்.

“ஹலோ” என்று வாயைச் சுழித்து “வாங்க மாஸ்டர்” என்று வரவேற்றான்.

வாத்தியாருக்குச் சுருக்கென்று நெஞ்சுக்குள் குத்தியது. “சேர்” மறைந்து போய் “மாஸ்டர்” ஆகி அல்லவா நிற்கிறார்!

மூக்கில் சளி ஒழுக பொத்தான் அறுந்த அழுக்குக் களிசாணை வேட்டி கட்டுவது போலச் செருகிக் கட்டிக் கொண்டு வகுப்பறையில் இருந்த அவனை ஒரு தடவை நினைத்துப் பார்த்தார்.

நோர்வேக்குப் போவதற்கு முன்னர் கொப்பி ஒன்றைக் கையில் சுருட்டி வைத்துக் கொண்டு அவர் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்று, “இங்கிலீசு படிக்கப் போறன் சேர்” என்று தயங்கினவனையும் மனதுக்குள் கொண்டு வந்தார்.

வாத்தியாரின் நீர்க்காவி படிந்த வேட்டியும் நஸன்னும் இன்னும் மாறவில்லை.

அவன் மாறிப்போனான்.

“சேரையும்” மாற்றிப் போட்டான் ‘மாஸ்டராக’

ஏரம்பு வாத்தியாருக்கு ஏராளம் பெண்பிள்ளைகள். அவருடைய குலப்பெயர் விளங்க ஆண் வாரிசு ஒன்றில்லையே என்பதுதான் அவருக்கு இருந்து வந்த கவலை. ஐம்பது வயதுக்குப் பிறகு அவதரித்தான் ஒரு ஆண் பிள்ளை. “குறு குறு நடந்து இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்...” அவன் தரும் இன்பம் நோர்வேயிலும் கிடையாது கனடாவிலும் கிடையாது என்று எண்ணிக் கொண்டு சிகரெட் பெட்டியையும் லயிற்றரையும் கையில்

சுமந்து கொண்டு மெல்ல விடை பெற்றுச் சென்றார்.

வாத்தியாருக்கு மனதில் ஒரு எண்ணம் பதுங்கி இருந்தது. சீதன விஷயத்தில் வாத்தியார் மெல்லிய சீர்திருத்தவாதி. அவனுக்கும் அது தெரியும்.

அவனுடன் வைத்துக்கொள்ளும் அன்பான சுமுக உறவு தன் பெட்டைகளில் ஒருத்திக்கு அதிஷ்டமாக அமைந்தால் என்ன என்றே அவர் எண்ணிக் கொண்டு வந்தார்.

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள் என்ன கேட்கின்றார்கள்?

சீதனம் வேண்டாமாம். வெளிநாட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகத் தகுந்த இலட்சணமான பெண்தானே தேவை என்று கேட்கிறார்கள்.

வாத்தியாரின் பெண்களுக்கு அந்த இலட்சணங்கள் பூக்காடாகப் பூத்துச் சொரிகின்றன.

ஆனாலும் அவன் நடத்தைகள் அவருக்கு ஏமாற்றமே அளித்தன. அவன் அப்பாவும் இவை எல்லாம் அறிவார். அவனைத் தெளிவாக விளங்கி வைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்.

அவன் வீட்டிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னர், அம்மா வாயாக அப்பா கேட்டார்.

“கலியாணத்தைச் செய்து கொண்டு போவன் தம்பி.”

அவன் சிரித்தான்.

“நீதானே மூத்தவன். கலியாணத்தைச் செய்யன்!” திரும்பவும் கேட்டார்.

தங்கச்சியவை இருக்க அண்ணாவைக் கல்யாணம் செய் என்று அப்பா கேட்கும் நிலைக்குத் தான் அவரை வளப்படுத்தியிருப்பதை எண்ணி மனதில் சிரித்தான். “வேண்டாம் மூத்தவை இரண்டு பெருக்கும் செய்து வைச்சாப்போல பாப்பம். கலியாணத்தை வீடியோ எடுத்து அனுப்புங்கோ!”

அவன் வற்புறுத்திச் சொல்லி விட்டுத்தான் போனான்.

அவன் மனம் போல மூத்தவளுக்கு ஒரு மாப்பிள்ளை வந்து வாய்த்திருக்கிறார். அவனைப்போல வெளிநாட்டு உழைப்புக்காரன். அவுஸ்திரேலியாவில் மாதம் முப்பத்தினாயிரத்துக்கு மேலே சம்பளம். பொடியனும் நல்ல பிள்ளை. எடுப்பான அழகான ஆண்பிள்ளை. அம்மா அப்பாவுக்கு நன்றாகப் பிடிச்சப்போய் விட்டது. தங்கச்சிக்கும் மனம் நிறைந்த விருப்பம். இனிமேல் ஒரு தடையுமில்லை. கலியாணம் முற்றான மாதிரித்தான். எல்லா விதமான ஏற்பாடுகளும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஒரேயொரு காரியத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுவும் அவர்களுக்கு வந்து சேர வேண்டும்.

அவன் என்ன மறுக்கவா போகிறான்.

காத்துக் கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு அவன் கடிதம் வந்து சேர்ந்தது.

அப்பா காரியம் கைகூடிப்போன நிம்மதியோடு கடிதத்தை உடைத்துப் படித்தார்.

தங்கச்சியின் கலியாண சம்பந்தமான விஷயம்
எழுதி இருக்கும் இடத்துக்கு வந்ததும்
அவர் ஸ்தம்பித்துப்போனார்.

“உங்களுக்கென்ன விசரா! ஒரு அரசாங்க
உத்தியோகத்தனை எவ்வளவு குடுத்தெண்டாலும் ஒழுங்கு
செய்யுங்கோ!”

அவன் எழுதியிருப்பதை அப்பா திரும்பத் திரும்பப்
படித்தார். அவருக்கு விளங்கவில்லை.

அம்மாவையும் அழைத்துப் படித்துக் காட்டினார்.
அவளுக்கும் விளங்கவில்லை.

கடைக்குட்டித் தம்பி... அவனுக்கும் விளங்கவில்லை.

அவர்கள் எவருக்குமே அவன் என்னதான்
எழுதியிருக்கிறான் என்பது விளங்கவே இல்லை!

One day, there was a far away island and on that island were lots of happy people. But one day their water disappeared and the only place to get water was the other far island. Everybody was too scared to go there because there were too many dangerous things.

One girl wasn't scared at all, and her name was Michelle. She decided to go to the other island with her dog, Buddy, to get the water for everyone.

She cut down some trees and made a boat. She told everyone she was going to get water and her best friend Samantha said to her, "There is a dam and just break the right brick and you will get water. But if you pick the wrong brick... nobody knows what would happen."

Michelle sailed her boat and then 4 hours later, she saw a whirlpool and tried to avoid it but she, her dog, and her boat fell in. What they realized was that they were still alive and her boat wasn't broken. She also realized that the whirlpool was a shortcut to the other island. Soon Michelle and Buddy fell asleep.

When she woke up, she saw fins sticking out of the water. Buddy started to bark. "Buddy, what are you doing?" she asked. Suddenly, dolphins jumped out of the water and scared the sharks away. "Great job, Buddy!" she said.

Michelle's boat had a hole in it and would sink. Buddy grabbed the extra paddle and Michelle broke a piece off for the hole. They both jumped in and paddled to the other island.

When they saw the dam, they didn't know which brick to break. Michelle saw a white gem on one of them and said, "This must be the right brick." She broke that brick, hoping it was the right one. Nothing happened. Maybe it worked so they headed home safely. When she got home, she saw everyone on the island was drinking water. "You did it!" said Samantha, "But how did you know which brick was the right one"? Michelle told everyone what she did on her adventure. Some people got scared and some people were curious. The water stayed on that island forever.

நினைவுகள் இன்மையானவை

அனுஷா செல்வரட்ணம்

வாழ்க்கை ஒரு பயணம். சேர்ந்து பயணிக்கும் பயணிகள் எல்லோரும் கடைசிவரை ஒரே இடத்தைச் சென்றடைவதில்லை. தங்களுக்கான இடங்கள் வரும்போது இறங்கி விடுவார்கள். இந்த வாழ்க்கைப் பயணத்தில் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு பயணிகளும் உறவுமுறையால் பிணைக்கப்பட்டு விடுவார்கள். இப்படிப் பிணைக்கப்பட்டவர்களில் நாம் எவரை மிகவும் அதிகமாக நேசிக்கின்றோமோ அவரையும் என்றோ ஒருநாள் பிரிய வேண்டித்தான் வரும். அந்தப் பிரிவில் ஏற்படுகின்ற மனவேதனைகளும், காயங்களும் துன்பத்தைத் தந்தாலும் அவர்கள் பற்றிய நினைவுகள் நமது உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்து விடும். அவை அவ்வப்போது உணர்வலைகளாக எம் இதயங்களில் அலைமோதிக் கொண்டிருக்கும்.

காலவோட்டத்தில் பல தடவைகள் என்னிடம் வந்து போகும் இந்த உணர்வுகளின் அர்த்தங்கள் இப்போதுதெல்லாம் பசுமரத்தாணி போல் என் நெஞ்சில் பதிந்து விட்டதை நான் நன்றாகவே உணருகின்றேன்.

இழப்புக்களும், பிரிவுகளும் இல்லாத மனித வாழ்க்கை எங்குண்டு? எனது வாழ்வின் சில அத்தியாயங்களில் இவை ஆங்காங்கே தலைதூக்கின.

இப்போது நான் யாரையும் புதிதாகப் பிரியவில்லை. இதற்கு முன்னரே நான் பிரிய வேண்டியவர்களைப் பிரிந்தும், இழக்க வேண்டியவர்களை இழந்தும் ஆனபின் இப்போது என்ன இருக்கின்றது இழப்பதற்கு...?

வாழ்வின் சுகங்கள் எதையும் பூரணமாகப் புரிந்து அனுபவித்து அறியாத எனக்கு அரை குறை அனுபவங்களான அந்த இளமையின் நினைவுகள் தான் மனதில் சிறு அமைதியைத் தருகின்றன.

“ஆரம்பித்து அரைகுறையாக நிற்கும் காரியங்கள் மேலே நகர்கின்றவரை அவை அப்படி அப்படி அரைகுறையாக நிற்பதே அவற்றுக்கான முடிவு” என்ற இந்த வார்த்தைகளை நான் முன்பு எப்போதோ படித்திருந்தேன். எப்போதோ படித்த இவை இன்றும் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்துள்ளன. என்னால் முயற்சிக்கப்பட்ட பல காரியங்கள் அவ்வப்போது தடைப்பட்டு நின்ற போதெல்லாம் என் மனதிற்கு நான் சொல்லும் ஆறுதல் வார்த்தைகள் இவையே!

ஆனால் இன்றைய நிலையில் இதனை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்த அரைகுறையான விடையங்களைத் தொடர்ந்து மேலும் மேலும் அரைகுறையான அனுபவங்கள் ஏற்பட்டு அதை முடிவாக்காது தொடர்கின்றனவே. இந்த நிலையில் அவை எப்படி உண்மையாகலாம்?

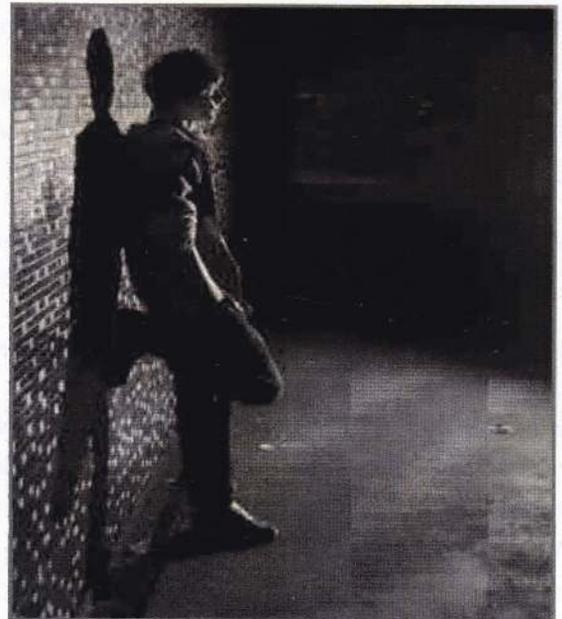
ஒரு தொடர் கதையின் அடுத்த அத்தியாயம் தொடர்வதற்குப் பதில் புதிய புதிய தொடர்கதைகள் ஆரம்பமாகி அப்படியே நிற்கின்றன...

அவை முடிவில்லாதவை...

இந்த நிலையில் எனக்கு எனது மனம்போல் வாழ்வு கிடைத்து விட்டதாகக் கருத வேண்டும்.

தொடர்கதைபோல் என்னுடன் கூடவந்த சோகங்கள் என் வாழ்வில் ஆங்காங்கே மைல் கற்கள்!

இளமைக் காலத்தில் நான் படித்து ரசித்தது சோக ரசத்தைத்தான். சோக காவியங்களையும், சிறுகதைகளையும் படித்து அந்த சோகமான உணர்வுகளில் என்னை மூழ்கவைத்த போதும் அவை இன்பம் தருவனவாகவே இருந்தன. ஏன் சோகத் திரைப்படங்களைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டுக் கைக்குட்டைகளை நனைத்துக் கொள்வதிலேயே சுகங்களைப் பெற்றவன் நான். அந்தக் கதைகளில் வரும் சோக பாத்திரங்களில் என்னை நிறுத்தி வைத்துக் கற்பனை செய்து, அழுது, அந்த

அழகையால் ஏற்பட்ட சோகங்களின் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்த போதும், அதனூடாக இன்னொருவகை மகிழ்வைப் பெற்ற நாட்களும் உண்டு.

இன்று எனது வாழ்க்கை அதே சோக வாழ்க்கையாகத்தான் அமைந்துவிட்டது.

அப்படி என்றும் சொல்ல முடியாது...

அது அதுவாகத்தான் அமைந்து கொண்டிருக்கின்றது...

அதனால் என்ன...?

அன்று நான் கண்ட இன்பத்தை இன்று எனது வாழ்வின் சோகத்தில் இருந்து சற்று உணர்கின்றேன், உணர் முயற்சிக்கின்றேன்...

அதுபோதும் எனக்கு. அப்படித்தான் திருப்திப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது எனது மனதை.

இப்படித்தான் திருப்திப்படுத்த வேண்டி இருக்கின்றது என் மனதை.

மனதுக்குள் குமைந்து கொண்டிருக்கும் நினைவுகளை மனமே அசைபோடுகின்றது. அவற்றின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் அந்த மனமே தவிக்கின்றது. இந்த விந்தையை என்னவென்று சொல்வது?

என் மனத்தின் இருண்ட மூலைகளில் சுடர்விட்டு ஒளிர்கின்ற அந்த இளமை நினைவுகளுக்கு அவ்வப்போது ஆரம்பிக்கின்ற புதிய தொடர்கதையின் முதல் அத்தியாயங்கள் என்மேல் ஒளியைக் கூட்டுகின்றன. இரண்டாவது அத்தியாயங்கள் பற்றி அவற்றிக்கென்ன அக்கறை? சில காலத்துக்குப் பின்னர் அந்த முதல் அத்தியாயங்களும் பழைய இளமை நினைவுகளாக மாறி விடுகின்றனவே!

ஆனால் அந்த முதலாவது அத்தியாயம் எழுதப்படும்போது, அடுத்தடுத்த அத்தியாயங்களும் தொடர வேண்டும் என்ற அந்தப் பேரவா, நம்பிக்கை வடிவில் என்னுள் வடிவம் கொண்டு நெஞ்சை நனைக்கின்றது. அந்த நம்பிக்கைகளும் இளமை நினைவுகளில் ஒன்றிப்போகும் மாயம்தான் என்னே!

இறுதியாக எனது வாழ்வில் எழுந்த அத்தியாயம் ஒன்று இன்றும் எனது இளமை நினைவுகளில் சேர்க்கப்படவில்லை. அனுபவம் தந்த பாடங்கள் அந்த நினைவுகளை எனது இளமைக்கால நினைவுகளில் சேர்க்க என்னும் போதெல்லாம் தயக்கத்தையே தருகின்றன. எனினும்...

“நினைவுகள் என்றும் இனிமையானவை”

என்ற கருத்தில் என் மனம் என்னை அறியாமலே ஈர்க்கப்படுகின்றது!

எது எப்படி இருந்தாலும்...

அவளைப் பற்றிய நினைவுகளில் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த நம்பிக்கையும், விருப்பம் மேலும் அது தொடரக்கூடும் என எதிர்பார்க்கத் தூண்டுகிறது.

மனதில் கனவுகாணத் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து, கனவுகள் அழிந்து போகின்ற இந்தக் காலம் வரை

எத்தனையோ அவள்களின் நினைவுகள் எனக்கு நம்பிக்கையூட்டியவையாக இருந்து வந்தன. அதிலும் முதலிலும் பார்க்க இரண்டாவது பலமான நம்பிக்கையாகவும், அதைவிடவும் மூன்றாவதின் நம்பிக்கை பலமானதாகவும் தோன்றுவது வழக்கமாயிற்று.

“ஒன்றை காட்டிலும் வேறொன்று அத்தீமமாகத் தெரிவது தானே இயற்கை.”

ம்...இங்கு வந்த அவளின் நினைவுகள் எனக்குள் நம்பிக்கை ஊட்டிய தருணங்கள் அதிகம். ஆரம்ப காலத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட தடங்கல்கள், ஏமாற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் முறியடிக்கும் வகையில் இந்தப் புதிய தொடரின் முதல் அத்தியாயத்தைத் தொடர என் மனம் துடித்தது.

அவள் என்னவள் அல்ல.

ஆனாலும்...

அவள் பார்வை எனக்குப் போதை தந்தது...

“விழியில் விழுந்து இதயம் நுழைந்து என் உயிரில் கலந்தாள் அவள்!”

அதனால்...

நான் புதுபுகம் கண்டேன்!

அவளின் உணர்வும் அதுவன்றோ!

அதனால் தான் என்னவோ என்முன் அன்னம் போல் அசைந்தாடி என் உள்ளத்தில் தோகை மயிலானாள்!

புதுப் புது தொடர்களின் முதல் அத்தியாயங்களை மட்டுமே பார்த்துப் பழகிய எனக்கு இதவும் அடுத்து வரப்போகும் புதிய தொடரின் இன்னோர் முதல் அத்தியாயத்திற்கு வழிவிட்டுத் தந்தது.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல என் வாழ்வில் புதிய தொடரின் முதல் அத்தியாயங்களுக்கான அவள்களின் நினைவுகள் வருவதும் போவதுமாக இருக்கும். இந்தக் காலங்களில், என்னில் இருந்து வெளிவரும் ஆயிரக் கணக்கான பெருமூச்சுக்கள், அளக்க முடியாதபடி வழிந்தோடும் என் கண்ணீர், அவ்வப்போது என்னுள் ஏற்படுகின்ற தற்காலிக இன்பங்கள் எல்லாமே கடந்து போகும்...

ஆனாலும் எனக்கென்ன...?

மனிதனின் உடலில் தளர்வு ஏற்பட்டாலும், மயிர்களில் நரை தோன்றினாலும், முகத்தில் சுருக்கம் விழுந்தாலும் அவன் உள்ளத்தின் உணர்வுகள் ஒருபோதும் குறைவதில்லை.

“உணர்வுகள் என்றும் இளமையானவையே!”

அந்த உணர்வுகள் என் தொடர்களில் வருகின்ற ஒவ்வொரு அவளையும் புதிதாக நோக்கும் என் கண்களில் தோன்றும் ஒளியாக வெளிப்படுகின்றனவே!

“எனது உள்ளம் என்றும் இளமையாதே!”

இப்போது வந்த தொடருக்குச் சொந்தக்காரி அவள் வேறு யாருமல்ல. எனக்கு என் வாலிபத்தின் பொருள் உணர்த்தியள். அவள் என் பன்மப் பருவத்தின் கனவு தேவதை!

எல்லோருக்கும் பருவத்தில் ஏற்படுகின்ற ஒருவகை ஈர்ப்பு!

அந்த ஈர்ப்பால் என் வாழ்க்கையின் முதலாவது தொடர்கதையின் முதல் அத்தியாயத்துக்கு பிள்ளையார் சுழிபோட்டு வைத்தவள் இவளே!

அவள் என் முதல் காதலி அல்ல....

அவள் என் முதல்க் காதல்!

அந்த அவளைப் பார்த்துப் பழகும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

அவளைப் பார்க்கின்ற போதெல்லாம் எனது நெஞ்சத்தில் ஏற்படும் நெருடல்கள் என் உடல் முழுவதும் பட்டாம் பூச்சிகள் சிறகடித்துப் பறப்பதுபோல் உணர்வுகளை என்னுள் தட்டி எழுப்புகின்றன. என் உணர்வுகளின் ஓரத்தில் ஒளிந்திருக்கும் அவளைக் காணும் ஒவ்வொரு தருணங்களிலும் நான் அவளை என் கண்களால் கைது செய்கின்றேன். சமயங்களில் இருவரின் பார்வையும் சேர்கின்ற போதெல்லாம் அங்கு பெண்மை அசைந்தாடுவதையும் உணர்கின்றேன்!

அவள் என்னுள் வியாபித்தாள்!

வியாபித்தத்தில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை!

இருந்தாலும் அவளின்று எனக்கில்லை....

என்றாலும் எனக்கென்ன?

இந்த இடத்தில் என்னால் எப்படி பல அவள்களை ஏற்க முடிகின்றது என்று சில வேளைகளில் என்னை நானே கேட்டுக் கொள்கின்றேன்!

எல்லோராலும் இராமர்களாக இருக்க முடியுமா? இங்கு சீதைகள்...?

அர்ச்சுனர்களாக சிலர் இருப்பதில்...?

என்று அதற்கான பதிலையும் கூறி விடுகின்றது என் மனம்.

இதோ நேரம் நெருங்கி விட்டது. அவள் வரப் போகின்றாள். அவள் எத்தனையாவது என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் எனது புதிய தொடர் கதையின் முதல் அத்தியாயத்தின் கதாநாயகி அவள்தான். அவளுடன் உல்லாசம் காண

இன்று சினிமா...

நாளை கடற்கரை...

என்று அவை தொடரட்டும்...

தொடர வேண்டும்...

சிலவேளை அதுவும் அப்படியே அரைகுறையாக நின்று விட்டால்...

அதனாலென்ன!

எனது அடுத்த புதிய தொடர் கதையின் முதல் அத்தியாயத்துக்கான வேறொரு அவள் என்னுள் உதயமாவாள்!

“என் உணர்வுகள் என்றும்

இளமையானவையாயிற்றே!”

யாவும் கற்பனையே!

Aj Studio

We deliver professional services in

- digital Photography
- Digital Photo printing
- On site Printing
- Album Designing
- Album Printing and binding
- videography
- cinematography
- Video Editing
- Custom Printing and Framing

Packages can be designed based on client(s) desire.
For further information, please contact us:
Facebook.com/AjeyStudio
AJSTUDIO.CA
416-613-2889

எழுதிச் செல்லும் விதியின் கை

க. பரணீதரன்

காகங்கள் தொடர்ச்சியாகக் கரைந்து கொண்டிருந்தன. காகங்கள் கரையும் ஓசை, செவி வழியே உட்சென்று, மனதில் எரிச்சலை உண்டு பண்ணுவதை உணர்ந்தேன்.

விடிந்து, நிலம் வெளுக்கத் தொடங்கிவிட்ட, இந்தநேரத்திலும் காகம் கரைவதென்றால்...

போதாதற்கு அண்டங்காக்கைகளின் கத்தலும் சேர்ந்து நாராசமாய் ஒலிக்கிறது.

பொறுக்கமுடியவில்லை.

“ஏனப்பா! உந்த அண்டங்காக்கையளின்றை சத்தம் உங்கடை காதுகளிலை விழேலையே...?”

பதிலுக்குச் சத்தம் சருகைக் காணோம்.

அவள் இன்னும் நித்திரையால் எழும்பவில்லைப் போலும்... கொடுத்து வைத்தவள்!

காகங்கள் கரைந்த வண்ணமே உள்ளன.

மனதில் எரிச்சல் முட்ட, கையில் சிறுகல்லையும் எடுத்துக் கொண்டு முற்றத்திற்குச் செல்கின்றேன்.

வேலிக்கு வெளியே, தெருவில் வட்டமிட்டுக் கொண்டு காகங்களும் அண்டங்காக்கைகளும் கரைந்து கொண்டிருந்தன.

எதையோ கண்டு விட்டனபோலும்.

தெருவை நோக்கி வளைந்திருந்த தென்னைமரவட்டில் காகக்கூடொன்றிருந்தமை நினைவுக்கு வருகிறது.

“ஒருவேளை காகக்குஞ்சொன்றுதான் கீழே வீழ்ந்து மடிந்திருக்குமோ...?”

நெஞ்சை ஏதோ நெருடுகிறது.

மன ஆதங்கத்துடன், காகங்கள் சுற்றிவந்து கரையும் வேலிக்கரையோரமாக என்ன இருக்கின்றது என்று அறியும் ஆவலில், மெல்ல எட்டிப் பார்க்கின்றேன்.

காகக்குஞ்சு எதுவும் செத்துகிடந்த மாதிரி என் கண்களுக்குப்படவில்லை.

இப்போது நன்றாக விடிந்துவிட்டது. நாய்களும் கூடிநின்று குரைத்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றுள் இரண்டு நாய்கள் எதையோ மோப்பம் பிடித்தபடி அங்கும் இங்கும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

நாய்கள் ஓடிய திசையில் பார்வையை ஏற்கின்றேன். கறுப்புநிற உரப்பை...

கறுப்பைக் கண்டாலே காகங்கள் கரைவது வழக்கம் தானே என்று மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளமுடியவில்லை. நாய்களும் மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டு குரைக்கின்றனவே.

“உரப்பையில் என்ன இருக்கும்?”

முன்பு என்றால் சந்தையிலுள்ள கசாப்புக்கடையில்்தான் கோழி உரித்துக் கொடுப்பார்கள். இப்போதோ சில வீடுகளிலும் ‘கோழிஇறைச்சி விற்பனைக்குண்டு’ என்று விளம்பரம் செய்து விற்பனை செய்துவருகிறார்கள். அவர்களில் யாரும் கட்டிவைத்திருந்த கோழிச்செட்டைகள் கொண்ட உரப்பையை நாய் இழுத்துவந்து போட்டிருக்குமோ?

படலையைத் திறந்துகொண்டு வெளியே செல்கிறேன்.

கோழிச் செட்டைகளாக இருக்காது...

உரப்பை மூட்டை சற்றுப் பெரிதாக இருந்தது. அருகே செல்லச் செல்ல, ஒருவகை நாற்றம் மூக்கை அரிக்கத் தொடங்கியது. தோளில் தொங்கிய சால்வையால் மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டு அருகே சென்றேன்.

‘பீனவாடை...’

நெஞ்சு ஒருமுறை திடுக்குற்றது.

மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு உரப்பை மூட்டைக்கருகே குனிகிறேன்.

இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருக்கின்றது...

வேலியோரம் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தடியொன்றை எடுத்து, மூட்டையின் முன்புறத்தில் கட்டியிருந்த தடத்தைத் தடியினால் தட்டி உருவி விடுகின்றேன்.

மூட்டை முடிச்சு அவிழ்ந்ததுமே அதனுள் துருத்திக் கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்று வெளியே நீட்டிக்கொண்டு விழுகிறது

“ஐயோ! ஐயோ!”

என்னை அறியாமலே கத்தி விடுகின்றேன்.

‘கை...கை...’

இரத்தம் தோய்ந்து, கருகிய கை...

தலை மெல்லச் சுற்றியது. உடல் நடுங்கியது. இதயத்துடிப்பு அதிகரித்து பயத்தில், உடல் உறையத் தொடங்கியது.

பார்வை, இரத்தம் தோய்ந்த கையிலே குத்திட்டு நிற்க மனம் ஏதோ ஏதோ கற்பனை செய்தது.

ஒருவிதமாக என்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, உரப்பையின் மறுபுறத்தின் இருமுலைகளையும் பிடித்திழுத்து, உள்ளே இருப்பதை வெளியே கொட்டுகிறேன்.

என்ன கொடூரம்!

வெட்டுக் காயங்களுடன் பிணமாக அவன்...

ஆம் அவனே தான்...எதிர் வீட்டு பாஸ்கரன்...தினமும் எதிர்ப்படும் வேளைகளிலெல்லாம் ‘அண்ணை, அண்ணை’ என்று வாஞ்சையோடு அழைக்கின்ற பாஸ்கரன்...

என்னை அறியாமலே என் கண்கள் பனித்துவிட்டன.

‘பாவம், அக்காச்சி!’

இந்த நினைப்பு வந்ததுமே, பீறிட்டு வந்த துக்கத்தில் பெருங்குரலெடுத்துச் சத்தமிடுகின்றேன்.

“ஐயோ! ஓடிவாங்கோ... அக்காச்சி, ஓடிவாங்கோ...”

என் குரல் கேட்டு என் மனைவியும் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களும் பதறிக் கொண்டு வருகின்றனர்.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை. அக்காச்சி கோயிலுக்குச் செல்வதற்காக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருப்பாள். என் குரல் பின்னுக்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவளுக்குக் கேட்டிருக்குமோ என்னவோ...?

இல்லை... அதோ... நிலைமையை உணர்ந்தவள் போல, அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு அவள் ஓடிவருகிறாள்.

“ஐயோ, தம்பீ! என்னை ராசா!”

அவளின் ஓலம் ஊரையே கூட்டியது.

பாஸ்கரனின் உடல் மீது விழப்போன அவளை இரண்டு மூன்றுபெண்கள் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

விழுந்து புரண்டு அழுவதற்குத் தான் விதி இல்லையே...

இனி, மரணவிசாரணை, பொலிஸ் விசாரணை என்ற சம்பிரதாயங்களுக்கெல்லாம் அக்காச்சி பதில் சொல்லியாகவேண்டும். துன்பதுயரங்களை எல்லாம் ஒருபக்கத்தில் மூட்டை கட்டிவைத்துவிட்டு.

அக்காச்சி வாழ்க்கையில் துயரத்தை மாத்திரமே சுமந்து கொண்டிருப்பவள். பாஸ்கரனும் அவனுக்குப் பின் இரண்டு தங்கைகளும் அக்காச்சியின் குடும்ப உறுப்பினர்கள்.

பாஸ்கரனுக்குப் பதினாறுவயதாக இருக்கும்போதே, கணவனை மாரடைப்புக்குப் பலி கொடுத்துவிட்டு அக்காச்சி விதவையானாள்.

உடனடியாகவே, யுத்த சூழலில் இடப்பெயர்வு.

எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னாலுள்ள காணியிலுள்ள வளவில் அக்காச்சியும் அவளின் பிள்ளைகளும் வாழ்வந்தபோது நாமும் அயலவரும் அவளுக்கு உதவிக்கரம் நீட்டினோம்.

எங்கள் ஆதரவைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு, பிழைக்க வழிதேடினாள். காலைப் பலகாரம் சுட்டுவிற்கும் தொழில் சிறிது கை கொடுத்தது.

மீசை அரும்பியதும் அரும்பாததுமாக, பாஸ்கரன் வேலை தேடிப் புறப்பட்டான். ஓட்டோச் சாரதியாக சம்பளத்துக்கு வேலை செய்து கொஞ்சம் சம்பாதித்தான். நேர்மையான உழைப்பு அவனுக்குப் பல வாடிக்கையாளர்களைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது.

பாஸ்கரன் சோலி, சுரட்டு எதுவுமின்றி இருக்கப் பார்த்தான். தமிழ்த்தேசியம், தமிழ் இனப்பற்று என எல்லாவற்றிலும் அவன் ஆர்வம் கொண்டிருந்தான். ஆனாலும், தனது சகோதரிகளின் எதிர்கால வாழ்க்கையை நினைத்து எதனையும் வெளிக்காட்டாதிருந்தான்.

போர் மேகம் சூழ்ந்து கொண்டபோது, கட்டாயப் பயிற்சிக்காக வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். தாயையும் தங்கைகளையும் எண்ணிக் கலங்கினான். பயிற்சிக்கென தன்னை ஒத்த ஓட்டோச்சாரதிகளும் சிகை-அலங்கரிப்பாளர்களும் என பல்வகைப்பட்டோரும் அழைத்துவரப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, சற்று ஆறுதலடைந்தான்.

யுத்தம் நடந்து முடிந்துவிட்டது.

அதன் பின்னரும் எவ்வளவோ நடந்தேறிவிட்டன.

குண்டுச் சத்தமின்றி நிம்மதியாக இருக்க முடிகிறதே என ஓரளவு நிம்மதியாக இருந்தவர்களின் கதவுகளை கால தூதர்கள் தட்டினர்.

கொலை, குத்து, வெட்டு, காணாமல் போதல்...எங்கும் மலினமானது.

தொடர்புடையவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்டவர்களும் முன்பு பயிற்சிக்காகச் சென்றோர்களும் விசாரணைக்காக அழைக்கப்பட்டனர். சிலர் திரும்பி வரவேயில்லை.

பாஸ்கரனும் பயந்துகொண்டிருந்தான். அண்மையில் தான் ‘லீசிங்’ இல் சொந்தமாக ஓட்டோ வாங்கி, ஓரளவு சம்பாதிக்கத் தொடங்கியிருந்தான். தங்கைகளுக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஓர்மத்தில் எதனையும் பொருட்படுத்தாமல் இருந்தான்.

இடையிடையே, வெட்டுக் கொத்துக்காயங்களுடன் வீதிகளில் காணப்பட்டவர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் காணாமல் போவவர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் பத்திரிகைகளில் படிக்கும் போதெல்லாம் பாஸ்கரனின் நெஞ்சம் பீதிகொண்டது.

இரண்டு நாட்களாக பாஸ்கரனைக் காணவில்லை என்று அக்காச்சி அங்கலாய்த்தாள்.

பாஸ்கரனுக்கு இப்போது வயது இருபத்தேழு. குடும்பப் பாரத்தை ஏற்று, குடும்பத் தலைவனாக விளங்கும் பாஸ்கரனை உலகம் தெரியாத ஒரு சிறுவனாக அக்காச்சி இப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எங்கேயாவது வெளிமாவட்டத்துக்கு 'ஓட்டம்' போயிருப்பான் என்று சொல்லி அக்காச்சியைத் தேற்றியிருந்தேன்.

இன்று, வெட்டுக்காயங்களுடன், உடல் கருகி, கோரமாக பாஸ்கரனின் உடல்...

'களை எடுப்பு' என்று யாரோ எப்போதோ சொல்லிச் சென்ற வாசகம் நினைவுக்கு வந்தது.

என்ன நடக்கிறது, இங்கே...?

விடை தெரியாத கேள்விக்கு விடை காண முயன்று கொண்டிருந்தேன்.

அக்காச்சியின் ஒப்பாரி எல்லோரின் நெஞ்சையும் பிழிந்தது.

"புல்கூடச் சாகாதையா நீ நடக்கும் பாதை எல்லாம் பாழ்பட்ட பாதைகள் உன் உடலம் கருக்கினரோ சித்திரபுத்திரனும் ஏடு கிளறி எடுத்தானோ..."

அக்காச்சி ஓலம் கேட்டு, எல்லோரும் கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். சித்திரபுத்திரன் கிளறும் ஏடுகளால் எவர் எவரின் விதி எழுதப்படுமோ என்ற ஏக்கம் என்னைச் சூழ்கிறது

GRACE HOPPERS

Home Party Party Party

We Will Do At Your Home

நேரில் வந்து கட்ச்கட செய்து தரப்படும்

Hoppers, Dosa, Rotti

Unlimited With Choices of Coconut Sambal, Chutney, Sambar, Fish Curry, Chicken or Mutton

\$10/Person - Minimum Order of 25 Persons

Please Call **Mary**

647-522-7599

வெளிறும் சாயங்கள்

கொற்றை ஸி. கிருஷ்ணானந்தன்

குமரேசன் மாஸர்ர் வீட்டு முற்றத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தார். முகத்தில் கோபம் பீறிட்டு சுடு சொற்களாக கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தன. "இந்தப் பொறுக்கியை நம்பி ஒரு இடமும் வெளிக்கிடேலாது. சரியாகப் பத்து மணிக்கு நிற்க வேணுமெண்டு படிச்சப்படிச்சச் சொல்லியும் இதுவரை காணேல்லை. நேரம் பதினொண்டரையாச்சு. இனி இவன் வேண்டாம். சம்பளத்தைக் கொடுத்து ஒரு ட்ரைவரை வைக்க வேண்டியது தான். இவன் காசு கீசு தேவைப்படேக்கை மட்டும் விடியக்காலமையே வந்திடுவான்....ராஸ்கல்"...

"அப்படியெல்லாம் அசிங்கப்படுத்தி கதையாதையுங்கப்பா. அவரும் தனி ஆளே? குடும்பக்காரன். பள்ளிக்கூடம் வெளிக்கிடுகிற பிள்ளையளின்ரை தொல்லையள் இருக்கும். இப்ப வெங்காய வைப்பு நேரம். தோட்டத்திலே வேலை இருக்கும். நீங்கள் பொம்பிளை வீட்டுக்காரருக்கு போனிலை ஒருக்காச் சொல்லுங்கோ. கொஞ்சம் பிந்திப் போனம். ஆனால் எப்படியும் வருவமெண்டு".

மனைவியின் சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டவராய் கைத்தொலைபேசியில் பெண்வீட்டாருடன் பேசத்தொடங்கினார் குமரேசன் மாஸர்ர்.

இலண்டனில் உள்ள தமையனின் மகன் பிரசாத்துக்குப் பெண் பார்க்க இன்று அரியாலைக்குப் போவதாக ஏற்பாடு.

குமரேசன் மாஸர்ர் அதிபராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். மூன்று பொடியன்கள் வெளிநாட்டில், ஒரே மகளுக்கு உத்தியோக மாப்பிள்ளை கட்டிக் கொடுத்து, அவர்களுக்குக் கட்டிக் கொடுத்த மாடியுடனான வீட்டிலேயே இவரும் மனைவியும் சேர்ந்து இருக்கின்றனர். மருமகன் வன்னியில் ஆசிரியர். கொழுத்த சீதனம் கொடுத்தெடுத்த மாப்பிள்ளை வார இறுதியில்தான் வீட்டிற்கு வருவார்.

எப்படியோ மகள், மருமகன், இரண்டு பேரப்பிள்ளைகள் கொண்ட குடும்பத்தை இதுவரை புறம்பாகச் சமைக்க விட்டது கிடையாது. மாஸர்ர் சரியான கஞ்சப் பேர்வழிதான். ஆனால் மூன்று அண்ணன்மாருக்கு ஒரு தங்கையாகப் பிறந்த மகளின் விஷயத்தில் மட்டும் அப்படியில்லை. அவளை விட்டால் இனிச் சொத்துக்கள் வேறு யாருக்கு?. குமரேசன் மாஸர்ர் தன்னுடைய தேவைக்கு நெடுக ஓட்டோ பிடித்துச் செல்வதை விட சொந்தமாக ஒரு கார் வாங்கினால் லாபம் என்று கருதினார். ஆகவே கார் ஒன்றை வாங்கி தன் தம்பி வரதனை தேவைப்படும் போதெல்லாம் ட்ரைவராகப் பயன்படுத்தினார். அவன் போன இடம் கொஞ்சம் வசதிக்குறைவு. இவருடைய பிள்ளைகளும்,

முத்த தமையனின் மகனான பிரசாத்தும் இடையிடையே இவனுக்குப் பணம் அனுப்புபவர்கள். அதனால் சம்பளம் என்று கொடாமலே இவனை ட்ரைவராகப் பயன்படுத்துவார் குமரேசன் மாஸர்ர்.

குமரேசன் மாஸர்ரின் மருமகனின் நெருங்கிய உறவில் உள்ள ஒரு குடும்பத்தில்தான் இந்தப் பெண் பார்க்கும் ஒழுங்கு ஏற்பாடாகி இருந்தது. இந்தச் சம்பந்தத்திலும் குமரேசன் மாஸர்ர் விருப்பம் குறைவாகத்தான் இருந்தார். என்றாலும் பெண்ணைப் பார்த்ததும் எல்லோருக்கும் பிடித்துக் கொண்டதாலும், சாதகம் நல்ல முறையில் பொருந்திக் கொண்டதாலும் அவரும் சம்மதித்துவிட்டார்.

பிரசாத்துக்கு எல்லாமே குமரேசன் சித்தப்பாதான்! சின்ன வயதிலேயே தகப்பனை இழந்தபோது, ஒரே ஒருவனாக இருந்தவனை இவர்தான் கவனித்து வந்தார். படிப்பு இவனுக்குச் சரியாக வராததால் பெடியன்களுக்குச் சொல்லி அவர்கள் மூலம் இலண்டனுக்கு எடுப்பித்து விட்டார்.

இடையில் பிரசாத்தின் தாயார் நோய் வாய்ப்பட்டுக் காலமான போதும் நிரந்தர வதிவரிமை இல்லாத காரணத்தினால் ஒரேயொரு மகனான பிரசாத் இல்லாமலே எல்லா இறுதிச் சடங்குகளும் நடந்தேறின.

இதன் பிறகு பிரசாத் முற்று முழுதாகச் சித்தப்பாவின் குடும்பத்தில் ஒருவனாகி விட்டான். பிரசாத் இலண்டனில் இருந்து திருப்பி அனுப்பப்படாமலிருக்க இண்டனில் நிரந்தர வதிவிட உரிமையுள்ள பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுத்து விட்டால் அவனுக்கு அந்த உரிமை கிடைத்து விடுமென்ற எண்ணத்தில் பெண்ணைத் தேடிக்களைத்து விட்டார் குமரேசன் மாஸர்ர். அது முயற்கொம்பாகிவிட்டது.

இந்தவேளையில் தான் பத்து வருஷங்களாகத் தொடர்ந்து இருந்தவர்கள் பலருக்கு நிரந்தர விதிவிட உரிமை வழங்கும் திட்டத்தின் கீழ் பிரசாத்துக்கும் இலண்டன் வாசியாகும் பாக்கியம் கிடைத்தது. இதன் பிறகுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஒரு நல்ல குடும்பத்துப் பெண்ணாக அனுப்ப வேண்டும் என்ற விருப்பத்தில் இன்று பெண் பார்க்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

வெளியில் 'கேந்' திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்கிறது. குமரேசன் மாஸ்டர் தம்பிதான் சைக்கிளிலிருந்து இறங்கி முற்றத்துக்கு வருகிறான். அவனுக்குத் தமையனாரின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கத் துணிவில்லை.

இவனை கண்டதும் குமரேசன் மாஸ்டரின் மனைவி புருஷனின் கையில் கிள்ளிக் காதில் குசுகுசுத்தான். "உங்கடை நாலு பிள்ளையாளாணை சொல்லுறன். தம்பியைப் பேசிப் போடாதையுங்கோ..... பாவம் வாகனம் ஓடப் போற பொடியன்ரை மூளையைக் குழப்பிப் போடாதையுங்கோ".

குமரேசன் மாஸ்டருக்கும் அது சரியாகத்தான் பட்டது. நிதானத்துக்கு வந்தார். வரதன் ஒன்றும் சொல்லாமலேயே போய்க் காரில் ஏறினான். ஸ்ரார்ட் பண்ணி கேற்றுக்கு வெளியே கொண்டு போய் நிறுத்தினான். குமரேசன் மாஸ்டர், மனைவி, மகள், பேரப்பிள்ளைகள் இருவர் என எல்லோருடனும் கார் புறப்பட்டது.

வல்லைச் சந்தியைக் கடக்கும் போதுதான் வரதனுடைய மௌனத்தை கலைக்கும் நோக்கத்துடன் குமரேசன் மாஸ்டர் கேட்டார். "அரியாலை அம்மன் கோவில் உனக்குத் தெரியுமோ? அந்த இடத்துக்குப் போனால் சரி". "ஓமோம்... தெரியுமண்ணை. ஏன் கோயிலடியில் வைச்சோ பொம்பிளையைக் காட்டப் போகினம்". வரதனும் வாய் திறந்தான். "இல்லை... எங்களுக்கு வீடு தெரியாதுதானே. அம்மன் கோவிலடியில் நாங்கள் போய் நிற்க, அவை வந்து எங்களை வீட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போவினம்". அதன் பிறகு எதோ எல்லாம் கதைத்தார்கள்.

அம்மன் கோயிலும் வந்தாயிற்று. சொன்னபடி பெண்ணின் தமையன் வந்து வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்றான். உபசாரங்கள் எல்லாம் நன்றாக நடந்தது. பெண்ணைக் கூப்பிட்டு அவர்களுக்குக் கிட்ட இருத்தினார்கள். பார்த்த உடனேயே பெண்ணைக் குமரேசன் மாஸ்டருக்குப் பிடித்துக் கொண்டது.

குமரேசன் மாஸ்டர் பெண்ணுக்கு 'இன்ரவியூ' வைக்கத் தொடங்கினார்.

"பிள்ளை என்ன படிச்சனங்கள்?"

"ம்..... ஒ.எல். வரைக்கும் படிச்சனான்".

"ஏ.எல் படிக்கேல்லையோ?"

"ஏ.எல். ஆறுமாதம் மட்டும் படிச்சிட்டு பிறகு போகேல்லை".

"ஏன் பிள்ளை பிறகு போகேல்லை".

"....."

"ஏன் படிக்கக் கஷ்டமாக இருந்ததோ?"

"....."

"சொல்லன் பிள்ளை"

"இயக்கத்துக்குப் போயிட்டன்"

குமரேசன் மாஸ்டர் திடுக்கிட்டவராய் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

தமையன் பேசத் தொடங்கினான்.

"சேர்..... அந்த நேரம் எப்பிடி நடந்ததெண்டு உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே.. ஒவ்வொரு பள்ளிகூடத்திலையிருந்தும் பத்துப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் காணாமல் போவதும், பிறகு எங்கையெண்டு தேடினால் விடுதலைக்காக எல்லாம் இயக்கத்திலை சேந்திட்டினம் எண்டு தெரியவாறதும்..... சம்பந்தம் செய்யப் போறனாங்கள் ஒண்டையும் மறைக்க விரும்பேல்லை. உண்மையைச் சொல்ல வேணும். தங்கச்சியும் அந்தக்கால் கட்டத்தில் தான் இயக்கத்திலே சேர்ந்தது"

"எவ்வளவு காலம் இயக்கத்திலை இருந்தது?"

குமரேசன் மாஸ்டர் துருவ வெளிக்கிட்டார்.

"ஆறு வருஷம் இருந்தது. ஒரு குறாப்புக்குப் பொறுப்பாகவும் இருந்தது பிறகு புனர்வாழ்வு முகமிலை இருந்து இஞ்சை வந்து ஆறு மாதமாச்சு". குமரேசன் மாஸ்டரின் முகத்தில் வரும்போது இருந்த உற்சாகம் காணாமல் போயிருந்தது. தாடியைத் தடவினார். எதோ யோசித்தார். மனைவியிடம் எதோ குசுகுசுத்தார். பிறகும் பெண் பிள்ளையிடம் சில கேள்விகள் கேட்டார். 'இன்ட்ரவியூ' முடிந்தது.

"சரி நாங்கள் போனிலை மிச்சத்தைக் கதைக்கிறம். போயிட்டு வாறம்." சொல்லிக்கொண்டே புறப்பட்டார். முறைப்படியான வழியனுப்பல், விடைபெறல் யாவும் நடந்தேறின. ஆனால் குமரேசன் மாஸ்டரின் பேச்சில் திருப்தி இருக்கவில்லை. பெண் வீட்டில் சம்பந்தம் "சரிவராது போல" என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

காரில் வரும் போதே குமரேசன் மாஸ்டர் தனது முடிவை அறுதியாகவும், உறுதியாகவும் தெரிவித்தார்.

"போராட்டத்தில் இருந்த பெட்டையெண்டால் என்னெண்டு குடும்பத்திற்கு எடுக்கிறது? அதுவும் ஆறு வருஷம் இருந்திருக்கிறாள். எத்தனை பேரைச் சுட்டிப்பாளோ தெரியாது. முரட்டுப் பொம்பிளையாகத்தான் இருப்பாள். புருஷனுக்கு பணிய மாட்டாள். ஒரு 'குறாப்' புக்கு லீடாகவும் இருந்திருக்கிறாள். பெண்ணுக்குரிய அடக்க ஒடுக்கம் ஒண்டும் இருக்காது. இந்தப் பொம்பிளை வேண்டாம்"

குமரேசம் மாஸ்டரின் மனைவியும் தம்பியும் அவரது அபிப்பிராயங்களை மறுதலித்துக் கதைத்தும் அவர் மசிந்து கொடுக்கவேயில்லை.

வரதன் கார் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் போதே தமையனைப் பற்றிய கடந்த கால நினைவுகளை மனதில் ஓட விட்டான்.

ஒரு காலத்தில் குமரேசன் மாஸ்டர் தன்னைப் போராட்டத்தின் தீவிர ஆதரவாளராகக் காட்டிக் கொண்டவர். போராட்டக்குழுக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல்வேறு பணிகளுக்கு உதவிகள் செய்ததோடு பல பதவிகள் வகித்தவரும் கூட.

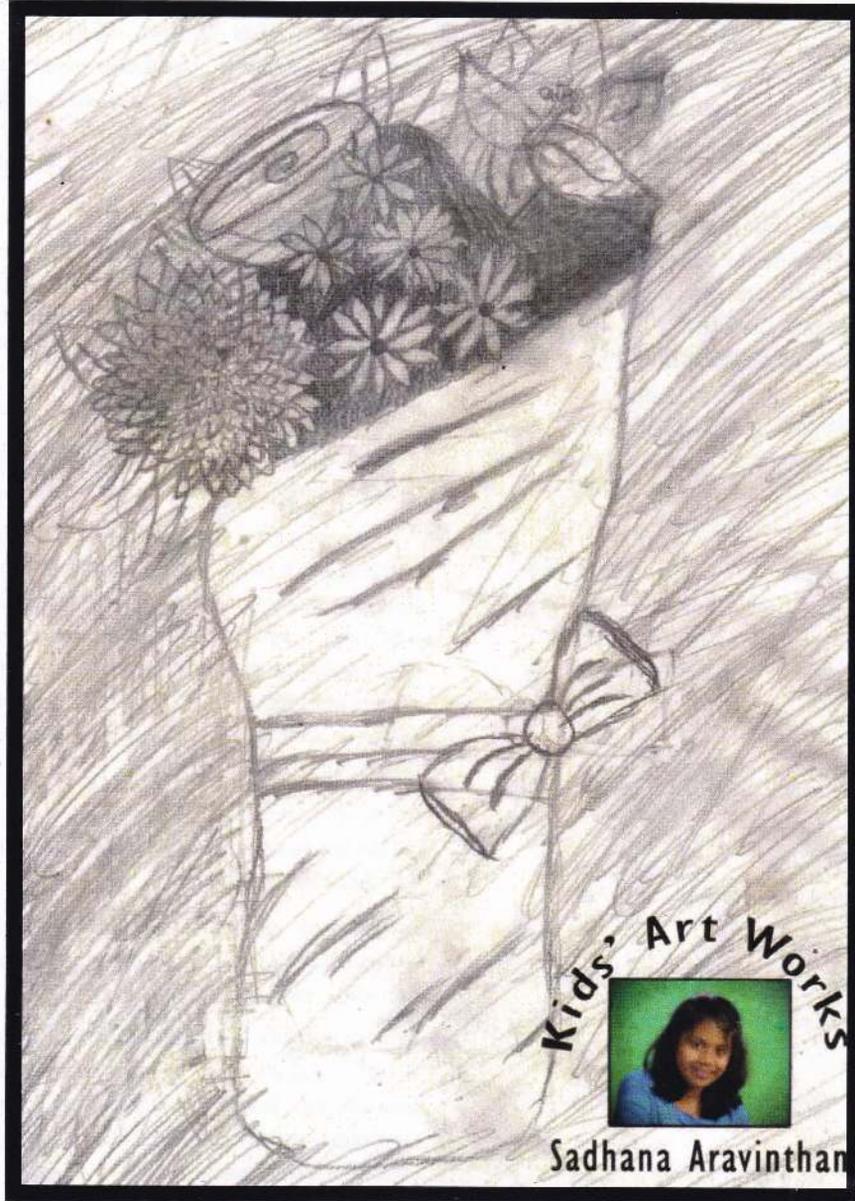
இதுதான் இறுதிக்கட்ட யுத்தம் என்று ஒரு நிலை யாழ்ப்பாணத்தில் கருதப்பட்ட போது, இந்த யுத்தத்தில் வீட்டிற்கு ஒருவராவது இணைந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஒலிபெருக்கி மூலம் அறிவித்தும் வாசிகசாலைகளில் பிரச்சாரக் கூட்டம் நடத்தியும் ஆட்சேர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு நாள் பகல், ஒலிபெருக்கி வாகனம் இந்த அழைப்பை விடுத்தது கொண்டு வீதியால் போய்க்கொண்டிருந்தது. வாசிகசாலை விறாந்தையில் பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்த குமரேசன் மாஸ்டர் அருகில் இருந்தவர்களிடம் தனது விசுவாசத்தைக் காட்டமுற்பட்டார். “ அவங்கள் கேட்கிறது நியாயம்தானே. வீட்டிற்கு ஒருவரெண்டாலும் போனால்தானே விடுதலையைப் பெறலாம்”

மாஸ்டர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய உடனேயே அவருடைய பழைய மாணவன் ஒருவன் சொன்னான். “ சேர்... அதை

வேறே ஆராவது சொல்லட்டும். நீங்கள் இப்படியான கதைகளை விடாதையுங்கோ. நீங்கள் உங்கடை மூன்று பொடியங்களையும் பத்திரமாக வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைச்சிட்டு ஊரவங்களின்ரை பிள்ளைகளைப் போராடப் போகச் சொல்லுறது சரியோ?” .

இந்த மாதிரி அவசரப்பட்டுப் பேசுறதை அன்றோடு நிறுத்திக் கொண்டார். குமரேசன் மாஸ்டரின் மனைவி கைத்தொலைபேசியில் கதைத்துக் கொண்டே ஓடிவந்தாள். “ இஞ்சாருங்கோபெடியள் உறுதியாகச் சொல்லுறாங்கள். இயக்கத்திலை இருந்ததெண்டு வெறுக்கிறதிலை ஒரு நியாயமும் இல்லையாம். அந்தப் பெட்டையையே பேசி முடிவாக்கி மேற்கொண்டு ஒழுங்குகளைச் செய்யட்டாம். தாங்கள் எல்லோரும் தைமாசம் ஊருக்கு வருகினமாம். கல்யாணத்தை இங்கையே செய்து.. கூட்டிக்கொண்டு போவினமாம்.....”

நிழலைத் திருடும் மழலை

பேரி. மயூரன்

“என்னமோ ஏதோ” என ஆலாப்ராஜின் குரலில் மாறனின் ஐபோன் சிணுங்கியது. நம்பரைப் பார்த்தால் புதிசாக இருந்தது.

“ஹலோ”

“டேய் என்னடா செய்கின்றாய்” என மறுபக்கம் கேட்ட குரலை வைத்தே, அந்தப் பக்கம் கதைப்பது ஆருரன் என்பது புரிந்தது.

“மச்சான் நான் கொழும்பிலை தான் நிற்கின்றேன். பின்னரம் வெள்ளைத்தை கோசிக்கு வா. இதுதான் என்றை நம்பர் ஓகேடா”

இதுதான் இவன்டை கெட்டபழக்கம். தான் சொல்லவந்ததை சொல்லிவிட்டு போனைக் கட் பண்ணிவிடுவான்.

கிட்டத்தட்ட பத்து வருடத்துக்குப் பின்னர் அவனைச் சந்திக்கப்போகிறேன்.

ஆருரன் அமெரிக்காவில் நியூ ஜேர்சியில் பிரபலமான மருத்துவன். இலங்கையில் கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தில் மருத்துவம் முடித்துவிட்டு, அமெரிக்கா சென்று அங்கே இருதய மாற்றுச் சிகிச்சையில் சிறப்பு பயிற்சி முடித்துவிட்டு, உலகம் பூராகவும் இளவயதில் பிரபலமானவன்.

மாறன், ஆருரன் இருவரும் ஐந்தாம் வகுப்பில் இருந்து ஒன்றாகவே படித்தவர்கள். இருவரும் உயர்தரத்தில் விஞ்ஞானம் படித்தவர்கள். ஆருரன் மருத்துவத்துக்கு முதல் தரத்திலேயே எடுபட்டுவிட்டான். மாறனோ இரண்டாம் தடவையுடன் இதற்கு மேல் முயன்றால் ஒன்றும் கிடைக்காது என அந்தமுறை கிடைத்த விஞ்ஞானபீடத்துக்குப் போய்விட்டான். இடையில் ஏதாவது பார்ட்டிகளில் சந்தித்தால் உண்டு. மற்றும்படி இருவரும் வெவ்வேறு துறைகளில் இருந்தபடியால் சந்திக்க வாய்ப்புகள் கிடைப்பது அரிது. ஆருரன் மருத்துவக் கல்வியை நிறைவு செய்தபின்னர் மேற்படிப்புக்காக அமெரிக்காவில் செட்டில் ஆகிவிட்டான். அதன் பின், கால நேர மாற்றங்களினால் தொடர்புகள் அறுந்துவிட்டன.

சரியாக 7 மணிக்கு ஆருரன் கோசிக்குள் நுழைய, பின்னால் இருந்து ஒருதன் கட்டி அணைத்து “மச்சான்!” எனக் கத்தினான்.

“டேய்! நான் “கே” இல்லையடா. கட்டிப்பிடிக்காதையடா” ஆருரன்

“இது உன்னை அமெரிக்கா இல்லை. இங்கே அன்பை எப்படியும் சொல்லலாம்.”

“ஓகேடா. நல்ல டேபிளாக பார்த்து இருப்பம்” என்றபடியே இருவரும் ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த டேபிளில் உட்கார்ந்தார்கள்.

மெனு கார்ட்டைப் பார்த்தபடி முதலில் சூப்ப்டன் தொடங்கினார்கள்.

“சொல்லு மச்சான் எப்படி அமெரிக்க வாழ்க்கை?”

“அடபோடா! ஹாஸ்பிட்டல், வீடு என வாழ்க்கை போகின்றது, வீக் எண்டில் சிலவேளை பிரண்ட்ஸ், ரிலேட்டிவ் வீடுகளுக்கு விசிட் அடிக்கின்றது, சிலவேளை ஒன் கோல் என்றால், அதுவும் கட் தான்”

“ம்ம்ம் நாங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். காலமை 9 தொடக்கம் பின்னரம் 5 வரை வேலை, பிறகு வெள்ளைத்தையில் ரோட்டு அளத்தல், நைட் ஏதாவது படம் பார்த்தபடி தாங்கிவிட வேண்டியதுதான், அது சரி.... மச்சான் நீ ஏன் இன்னும் கட்டவில்லை?”

“ம்ம்ம் கட்டத்தான் வேண்டும். அம்மா பெண் பார்க்கின்றார். ஆனால் நான் தான் வேண்டாம் என தள்ளிப்போடுகின்றேன். என்னால் அவளை மறக்கமுடியவில்லையடா”

“என்னாது அவளா? யாரடா அவள்?” கதை கேட்கும் ஆவலில் மாறன் எதிர்க்கேள்வி கேட்டான்.

“அவள்தான்டா எங்களுடன் படித்த இந்துமதி.”

“யூமீன் டொக்டர் இந்து? எனக்கு இந்தக்காதல் கதை தெரியாதே?”

“சொறிடா மச்சான் இந்தக் கதையை நான் யாருக்கும் சொல்லவில்லை. இப்ப உனக்கு மட்டும் சொல்றேன்டா”

மெழுகுதிரி சுழன்றது.

ஒகஸ்ட்டில் பைனல் சோதனை என்பதால், தாவரவியல் வகுப்பில் மாணவர்கள் படு மும்முரமாக வருங்கால மருத்துவர்கள் ஆக தீவிரமாக படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வகுப்புத் தொடங்கி சில நிமிடங்களில் ஆருரன் கிரிக்கெட் உடையுடன் களைச்சு விழுந்து வந்தான். அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்த ஆசிரியர்.

"நீ உருப்படமாட்டாய். எக்சாமுக்கு இன்னும் ஏழு மாதம் தான் இருக்கு. நீ இப்பவும் கிரிக்கெட் அடி. பெரிய அசாருதீன் என்று நினைப்பு" என திட்டவூடன் நக்கலடிக்க வகுப்பே சிரித்தது.

ஆருரன் வந்த சில நிமிடங்களில் இந்துமதியும் "எக்ஸ்யூமி சேர்" என்றபடி உள்ளே நுழைந்தான்.

"வாம்மா கவிதாயினி! உனக்கு என்ன கவியரங்கம், பட்டிமன்றமா? பிறகேன் பயோ படிக்க வந்தாய்? போய் ஆர்ட்ஸ் படித்திருக்கலாம் தானே" மீண்டும் வகுப்பு சிரித்தது.

இந்துமதி அந்நியன் சதா போல இருப்பாள். சராசரியான உயரம், நீண்ட தலைமுடி, மின்னலடிக்கும் கண்கள். ஆனால் எந்த நேரமும் முகத்தில் ஒரு அமைதி குடிகொண்டிருக்கும். புத்தபெருமானின் மறு அவதாரம் என வகுப்பு ஆண்கள் நக்கலடிப்பது வழக்கம். சாதாரண தரத்தில், எட்டுப் பாடங்களில் அதிதிறமைச் சித்தி எடுத்து சாதனை படைத்தவள். வருங்காலத்தில் மருத்துவராக வேண்டும் என கடினமாகப் படிப்பவள். ஆனாலும் கவிதை, பட்டிமன்றம் எனப் பலவிடங்களில் ஆர்வமும் திறமையும் இருப்பதால், அவற்றிலும் சில மணி நேரம் செலவழிப்பவள்.

ஆருரனுக்கு சில நாட்களாக இந்துமதியைக் கண்டால் மனதுக்கு ஏதோ இரசாயன, பௌதிக, வேதியல் மாற்றங்கள் நிகழத் தொடங்கின. இதற்குப் பெயர் தான் காதல் என அவனின் மானசீக எழுத்தாளர் சுஜாதாவும் "அனிதாவின் காதல்" களில் எழுதியது ஞாபகத்துக்கு வர, காதலர் தினம் அன்று எப்படியும் தன் காதலை இந்துமதிக்குச் சொல்லிவிடவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், பூபாலசிங்கத்துக்குள் நுழைந்து, அழகிய வெலன்டைன் கார்ட்டை அக்கம் பக்கம் யாரும் பாக்கின்றார்களோ என்ற பதற்றத்துடன் வாங்கிவிட்டான்.

இரவு பழைய விகடனில் இருந்த

"எனக்குள் இருக்கும் நீயும் உனக்குள் இருக்கும் நானும்

நமக்குள் இருக்கும் எம்மைப்

பார்த்துக்கொள்ளட்டும்

காதலிப்போம் வா "

என்ற கவிதையைச் சுட்டு, கார்ட்டில் எழுதி அடுத்த நாளுக்காக கனவுடன் தூங்கிவிட்டான்.

பலருக்கு இனிமையாகவும், சிலருக்கு கசப்பாகவும் வழக்கம்போல் அந்த Feb 14 விடிந்தது. லில்லி அவனியு முலையில் இந்துமதிக்காக ஆருரன் காத்துக்கொண்டிருந்தான். நெஞ்சோ ' தடக்படக்' என அதிவேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. லில்லி அவனியுவுக்குள் இந்துமதி நுழையக் கண்டவுன், முகத்தில் கொஞ்சம் புன்னகை. காதலுடனும், கார்ட்டுடனும் அவளை நோக்கி நடந்தான்.

"எக்ஸ்யூஸ் மீ இந்து"

"ம்ம்ம் என்ன" கொஞ்சம் இறுக்கமாகவே இந்து கேட்டாள்.

"இல்லை இந்த கார்ட் உங்களுக்காக, பிளீஸ் அக்செப்ட் இட்"

"வெரி சொறி எனக்கு இந்த காதல் கத்தரிக்காய் எதிலும் நம்பிக்கை இல்லை" என்றபடி ஆருரன் நீட்டிய கார்ட்டை நாலாக எட்டாக கிழித்து ரோட்டில் வீசிப்போட்டு.

"இனிமேல் இப்படி நடந்து உங்கள் மேல் இருக்கும் மரியாதையைக் குறைக்கவேண்டாம், ஒழுங்காகப் படித்து டொக்டராகிற வழியைப் பாருங்கோ. என் கனவும் அதுதான்" என்றபடி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒருசிலநாட்கள் இந்தக் காதலின் வலி இருந்தாலும், தன் கனவுக்காக ஆருரன் நன்றாகப் படித்து மருத்துவனாகிவிட்டான். ஆனாலும் இன்னும் அவனால் அவளை மறக்கமுடியவில்லை.

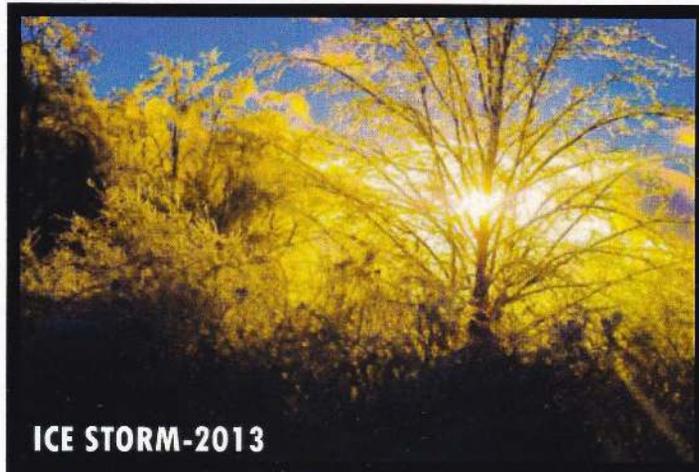
"ம்ம்ம் இவ்வளவு விஷயங்கள் நடந்திருக்கா? பரவாயில்லை விட்டா. உனக்கென ஒரு தேவதை இந்த உலகத்தில், எங்கோ ஒரு இடத்தில் காத்திருப்பாள் தேடு" மாறன்.

"அடே உனக்கு கலியாணம் முடிஞ்சுதா?" ஆருரன்

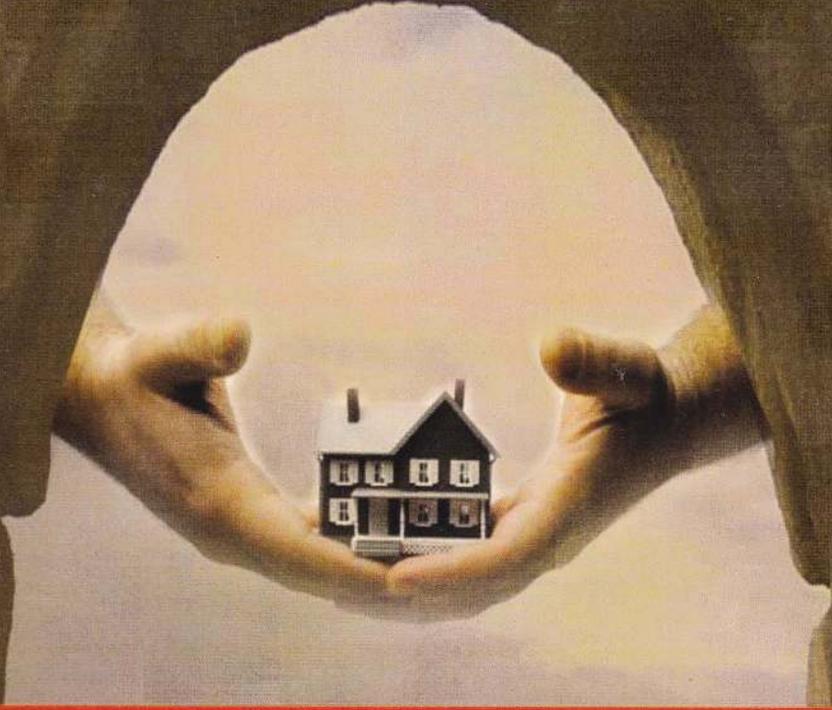
"ஓமோம் புரோபோசல் தான். நாளைக்கு நீ லஞ்சுக்கு வீட்டை வாடா"

அடுத்த நாள் மாறன் வீட்டு கோலிங் பெல்லை ஆருரன் அடித்தான்,

"வாங்கோ ஆருரன்" எனப் புன்னகைத்தபடி கதவைத் திறந்தாள் டொக்டர் இந்துமதி. அலைஸ் திருமதி, இந்துமதி மாறன்.

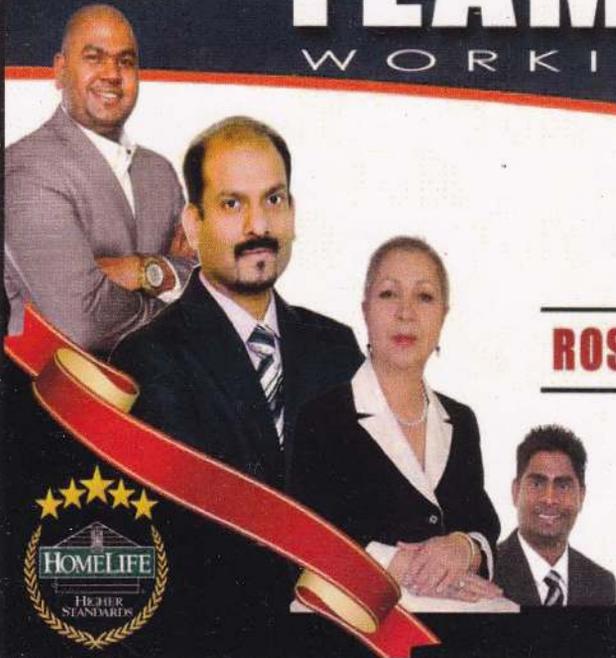
வீடுகள், வியாபார நிலைங்கள்
வாங்க அல்லது விற்க...

FOR ALL YOUR REAL ESTATE NEEDS

TEAM RAMESH

WORKING FOR YOU

Thurairajah **RAMESH**

ROSKY Navaratnam **PARVIN** Vaezzadeh

SUTHA Perinpanayagam

Sales Representatives

b: 416-321-6969 **c:** 416-917-9957

HOMELIFE GTA REALTY INC. BROKERAGE

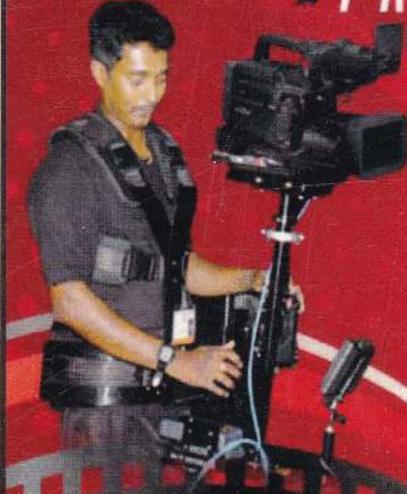
Maple Vision

PROFESSIONAL VIDEO

Since 1988

வெளிநாடுகளில்
உங்கள் உறவுகள்
நேரடியாக
(இணையத்தளம்)
உங்கள் நிகழ்வுகளை
பார்த்து மகிழலாம்

Weddings | Birthdays | Puberty Ceremonies
Arangetrams | Stage Programs | Any other Occasions
HD Format (Wide Screen)

we also do
DVD Video and
Multisystem Conversion

Varan

416 888 7626

www.maplevision.net
maplevision@gmail.com

